BESTSELLER

EDITURA MIRON

LISA KLEYPAS

DIAVOLUL ÎN PRIMĂVARĂ

O FATĂ EXCENTRICĂ RĂMASĂ NEMĂRITATĂ...
UN CUCERITOR CINIC... UN COMPLOT PERICULOS...

O fată excentrică rămasă nemăritată...

Majoritatea debutantelor din înalta societate visează să-și găsească un soț. Frumoasa lady Pandora Ravenel are cu totul alte planuri. Tânăra ambițioasă ar prefera să rămână acasă și să se ocupe de mica ei afacere , în loc să ia parte la Sezonul londonez. Dar într-o seară, la un bal din înalta societate, se vede atrasă într-un scandal, alături de un străin frumos precum păcatul.

Un cuceritor cinic...

După ani întregi în care a reușit să scape de căsătorie, Gabriel, lord St. Vincent, a căzut într-un final în mrejele unei fete rebele care i se pare complet nepotrivită lui. De fapt, ea nici nu vrea să aibă de-a face cu el, dar Gabriel o găsește irezistibilă. Și ar face orice, ar fi în stare să o ia de soție pe Pandora, chiar dacă această căsătorie ar fi un pact cu diavolul.

Un complot periculos...

Lăsându-se convinsă de farmecele lui Gabriel și de insistențele lui, Pandora este de acord să-i devină mireasă. Dar va descoperi curând că abilitățile ei de femeie de afaceri o vor implica, din întâmplare, într-o conspirație periculoasă - și doar soțul ei o mai poate apăra. Gabriel se pune pavăză în fața adversarilor ei necunoscuți și curând își vor da seama că ceea ce a părut la început o căsătorie de conveniență, se dovedește a fi căsătoria perfectă...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
LEI: 24,00

DEVIL IN SPRING

by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

DIAVOLUL ÎN PRIMĂVARĂ

Editura MIRON

Prolog

Evangeline, ducesă de Kingston, l-a scos din cadă pe nepoţelul ei şi l-a înfăşurat într-un prosop alb, moale. Chicotind, băiatul s-a proţăpit pe picioarele dolofane şi a încercat să se ridice în poala ei. I-a atins cu mîinile ude obrazul şi părul, iar Evie a rîs.

- Fii cuminte, Stephen. A tresărit cînd el i-a prins hotărît şiragul dublu de perle din jurul gîtului. Oh, ştiam eu că nu ar trebui să le port cînd vin să-ţi fac baie. T-tentaţia este prea mare. Evie se bîlbîise dintotdeauna, dar acum nu o mai făcea la fel de des ca în tinereţe.

- Vai, doamnă, a spus Ona, tînăra servitoare, alergînd spre ea. Trebuia să mă lăsaţi să-l ridic eu din cadă pe conaşul Stephen. E destul de greu. Solid ca o stîncă.

- Nu mi-e deloc greu, a asigurat-o Evie, sărutînd obrajii îmbujoraţi ai copilului şi desfăcîndu-şi perlele din încleştare.

- Sînteţi foarte amabilă să ne daţi o mînă de ajutor cu copiii, în ziua liberă a doicii. Fata i-a luat cu grijă copilul din braţe şi a continuat: oricare dintre cameriste mi-ar fi sărit în ajutor. Dumneavoastră aveţi multe alte lucruri mai importante de făcut.

- N-nimic nu este mai important decît nepoţii mei. Îmi face plăcere să petrec timp în camera lor – îmi amintesc de vremurile în care copiii mei erau mici.

Ona a rîs pentru că Stephen întinsese deja mîna spre boneta ei cea albă.

- Îl dau imediat cu pudră de talc şi-l îmbrac.

- Iar eu îi voi aranja lucruşoarele, a spus Evie.

- Nu este nevoie să faceţi asta, doamnă. Servitoarea încerca să fie fermă dar şi politicoasă în acelaşi timp. Aveţi o rochie dintr-un voal atît de fin! Ar trebui să staţi în salon, să citiţi o carte sau să brodaţi ceva. Văzînd că Evie se pregătea să riposteze, Ona a adăugat repede: şi aşa doica mi-ar pune capul jos dacă ar afla că v-am lăsat să mă ajutaţi, chiar şi atît.

Şah-mat.

Ştiind prea bine că doica le-ar fi pus *amîndurora* capul jos, dacă afla, Evie a oftat resemnată şi a mai adăugat doar, printre dinţi:

- Dar port şorţ!

Servitoarea a ieşit din baie zîmbind satisfăcută, purtîndu-l în braţe pe Stephen.

Încă îngenunchiată pe covoraşul din faţa căzii, Evie a dus mîinile la spate să-şi dezlege cordonul şorţului din flanelă. Şi-a spus pentru a nu ştiu cîta oară că nu era deloc uşor să te ridici la înălţimea aşteptărilor celorlalţi în privinţa felului în care se comportă o ducesă. Păreau cu toţii hotărîţi să nu o lase să facă nimic mai greu decît să-şi amestece ceaiul în ceaşcă cu o linguriţă din argint. Deşi era deja bunica a doi nepoţi, avea o siluetă superbă – nu era deloc o problemă să scoată un copil din cadă sau să alerge cu un altul prin oranjerie. Nu mai tîrziu de săptămîna trecută şeful grădinarilor îi ţinuse o predică pentru că o surprinsese cocoţată pe gard, să ia de acolo cîteva săgeţi de jucărie rătăcite.

Pe cînd se chinuia în orb cu nodul încăpăţînat al cordonului, Evie a auzit zgomot de paşi. Deşi cel care se apropia

nu a scos nici un sunet, a ştiut imediat cine era, chiar înainte ca el să îngenuncheze în spatele ei. Nişte degete puternice i le-au dat deoparte pe ale ei iar nodul s-a desfăcut imediat.

Un murmur mătăsos i-a mîngîiat pielea de pe gît.

- Văd că am angajat o doică nouă. Încîntător! Mîinile pricepute de bărbat s-au strecurat pe după şorţ şi au mîngîiat-o uşor din talie pînă spre sîni. Eşti o femeiuşcă voluptuoasă. Îţi prevăd un trai bun aici.

Evie a închis ochii şi s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de el. Gura lui tandră, special creată pentru păcat şi senzaţii nebănuite rătăcea acum pe gîtul ei.

- Ar trebui însă să te previn, a continuat vocea seducătoare. Să te ţii departe de stăpîn. E un desfrînat fără pereche.

Ea a zîmbit.

- Asta am auzit şi eu. Este chiar atît de depravat precum se spune?

- Nu. Mai rău, chiar. Mai ales cînd este vorba de roşcate. I-a scos cîteva ace din păr şi o şuviţă grea i-a căzut pe umăr. Biata de tine! Mă tem că nu-ţi va da pace deloc.

Evie s-a cutremurat uşor cînd i-a simţit săruturile de-a lungul gîtului.

- Şi c-cum ar trebui să mă port cu el?

- Cît mai des, i-a răspuns el între două săruturi. Ea a chicotit uşor şi s-a rotit în îmbrăţişarea lui, ajungînd cu faţa spre el.

Chiar şi după treizeci de ani de căsătorie, inima îi tresărea cînd îşi vedea soţul, pe fostul lord St. Vincent, actual duce de Kingston. Sebastian se maturizase minunat, devenise un bărbat a cărui prezenţă intimida şi fascina deopotrivă. De cînd îi revenise titlul de duce, cu zece ani în urmă, căpătase şi o aură

de demnitate, caracteristică bărbaților cu vaste puteri. Numai ochii remarcabili, de un albastru deschis, cu străluciri de gheață și foc, mai aminteau de cel care fusese cel mai mare cuceritor din Anglia. Și mai era încă – Evie putea pune chezășie pentru asta.

Timpul fusese blînd cu Sebastian și așa avea să fie pînă la sfîrșit. Era un bărbat frumos, suplu și elegant, iar părul cîndva blond-auriu era acum brăzdat de șuvițe argintii, pe la tîmple. Părea un leu în iarnă căruia nimeni nu ar fi îndrăznit să i se împotrivească. Maturitatea îi adusese cu ea și o privire de gheață, o autoritate incisivă și aparența unui bărbat care văzuse și trecuse prin multe, așa că era foarte greu de manipulat. Aproape imposibil, chiar. Dar atunci cînd ceva îl amuza sau îl emoționa, zîmbetul lui devenea încandescent și irezistibil.

- Oh, tu erai! a spus Sebastian, prefăcîndu-se surprins. Tocmai mă pregăteam să o seduc pe o servitoare tînără și ce să vezi? Tu ești un caz mult mai dificil.

- Sedu-mă pe mine, s-a oferit Evie.

Soțul ei i-a zîmbit și i-a mîngîiat cu privirea chipul. I-a îndepărtat de pe chip cîteva șuvițe care din rubinii deveniseră acum de culoarea piersicii coapte.

- Iubirea mea, încerc să fac asta de treizeci de ani. Dar în ciuda tuturor eforturilor mele... A sărutat-o ușor, erotic, pe buze... încă mai păstrezi privirea inocentă a fetei timide cu care am fugit să mă căsătoresc. Nu poți încerca măcar să pari blazată? Dezamăgită? A rîs încet văzînd-o că se străduia, după care a sărutat-o din nou, mai apăsat și mai senzual, făcînd ca pulsul ei să se accelereze.

- De ce ai venit să mă cauți? l-a întrebat Evie, înclinînd ușor capul pe cînd buzele lui îi lunecau pe gît.

- Am primit veşti legate de fiul tău.

- Care din ei?

- Gabriel. A avut loc un scandal.

- De ce este Gabriel fiul tău atunci cînd eşti mulţumit de el şi este fiul meu atunci cînd face o prostie? a întrebat Evie, în timp ce Sebastian îi scotea şorţul şi se pregătea să-i desfacă corsetul.

- Eu sînt părintele virtuos, i-a răspuns el. Este logic: tot ce este rău a moştenit de la tine.

- Ba din contră! a ripostat ea.

- Chiar aşa? Sebastian o mîngîia cu tandreţe, sorbindu-i cuvintele. *Eu* sînt cel depravat? Nu, draga mea, nu este adevărat. Sînt absolut sigur că tu eşti.

- Ba tu! a rostit ea hotărîtă iar respiraţia i s-a întretăiat pentru că mîngîierile lui erau tot mai intime.

- Hmm. Trebuie să lămurim acest lucru, o dată pentru totdeauna. Iar pentru asta te duc direct în pat.

- Aşteaptă! Mai spune-mi despre Gabriel. Scandalul are vreo legătură cu... femeia aceea? Era deja de notorietate că Gabriel avea o aventură cu soţia ambasadorului american. Evie nu fusese de acord cu această relaţie, încă de la început, dar sperase că se va încheia rapid. Numai că de atunci trecuseră deja doi ani.

Sebastian a privit-o. Era încruntat. A oftat scurt şi a spus:

- A reuşit să o compromită pe fiica unui conte. Din familia Ravenel.

Evie s-a încruntat la rîndul ei, repetînd în minte acel nume care i se părea cunoscut.

- Îi cunoaştem?

- Eu unul l-am cunoscut pe bătrînul conte, lord Trenear.

Soţia lui era frivolă şi superficială – v-aţi cunoscut cîndva la o expoziţie de flori şi aţi discutat despre colecţia ei de orhidee.

- Da, îmi amintesc. Îşi mai amintea şi că n-o plăcuse deloc pe acea femeie. Şi au avut o fată?

- Gemene. Iar aceasta era primul lor Sezon londonez. Se pare că idiotul nostru fiu a fost prins *in flagrante delicto* cu una dintre ele.

- Îl moşteneşte pe tatăl lui, i-a spus Evie.

Părînd foarte insultat, Sebastian s-a ridicat în picioare şi a tras-o după el.

- Tatăl lui nu a fost prins niciodată.

- Cu excepţia mea, i-a răspuns Evie.

Sebastian a rîs.

- Adevărat.

- Ce înseamnă mai exact *in flagrante delicto*?

- În traducere? În flagrant, chiar în clipa în care se petrece fapta. A ridicat-o cu uşurinţă în braţe şi a continuat: cred că se impune o demonstraţie, chiar acum.

- Dar cum rămîne cu s-scandalul? Cu Gabriel şi cu fata aceea şi...

- Toţi ceilalţi pot să mai aştepte, i-a răspuns ferm Sebastian. O să te seduc pentru a zece mia oară, Evie, şi măcar de data asta vreau să fii foarte atentă.

- Da, domnule, i-a răspuns ea supusă şi şi-a încolăcit braţele în jurul gîtului soţului ei, care a dus-o în dormitor.

Capitolul 1

Londra, 1876

Cu două zile în urmă....

Lady Pandora Ravenel se plictisea.

De moarte.

Se plictisea de atîta plictiseală.

Iar Sezonul londonez abia începuse. Trebuia să îndure patru luni de baluri, serate, concerte şi dineuri pînă ce se va închide sesiunea parlamentului iar familiile din lumea bună se vor întoarce la domeniile lor de la ţară. Asta însemna cel puţin şaizeci de dineuri, cincizeci de baluri şi numai Dumnezeu mai ştia cîte serate.

Nu avea cum să le supravieţuiască.

Cu umerii căzuţi, Pandora s-a sprijinit de spătarul scaunului şi a privit sala de bal, ticsită de oameni. Erau acolo domni îmbrăcaţi formal, în negru, ofiţeri în uniformă şi doamne înfăşurate în tul şi voaluri de mătase. De ce erau oare acolo, cu toţii? Ce mai aveau să-şi spună? Ce rămăsese nespus de la ultimul bal?

Şi totuşi se părea, şi-a spus morocănoasă Pandora, că ea era singura de acolo care nu se distra.

Undeva, în mijlocul celor care se roteau în ritm de vals, se afla sora ei care dansa cu multă grație în brațele unui posibil pretendent. Pînă atunci, Cassandrei nu i se păruse că Sezonul ar fi fost plicticos și dezamăgitor, așa cum i se păruse Pandorei. Numai că ea părea mult mai dispusă să joace acel joc.

- Nu vrei să faci cîțiva pași și să stai de vorbă cu oamenii? o întrebase Cassandra ceva mai devreme. De ce să stai retrasă într-un colț?

- Măcar aici, în colț, mă pot gîndi la lucruri interesante. Nu știu cum de faci față atîtor plicticoși, ore întregi.

- Nu sînt chiar toți așa, protestase Cassandra.

Pandora o privise sceptic.

- Dintre toți bărbații cu care ai făcut cunoștință pînă acum, este vreunul pe care ți-ai dori să-l revezi?

- Nu încă, recunoscuse Cassandra, dar nu renunț pînă nu-i cunosc pe toți.

- Dacă l-ai cunoscut pe unul, concluzionase sumbru Pandora, i-ai cunoscut pe toți.

Cassandra ridicase din umeri.

- Dacă stai de vorbă, timpul trece mai repede. Ar trebui să încerci și tu.

Din nefericire, Pandora nu se pricepea deloc să facă conversație de salon. I se părea imposibil să se prefacă interesată atunci cînd un nobil pompos începea să se laude, să-și înșire realizările, să povestească despre cît îl admirau ceilalți și cît de tare îl plăceau prietenii lui. Nu era deloc răbdătoare cu ducii sau conții în vîrstă care își doreau o soție tînără pe post de infirmieră sau cu văduvii care căutau, mai mult decît evident, o iapă de prăsilă. Gîndul că vreunul dintre ei ar putea-o atinge, chiar și cu mănuși în mîini, îi dădea fiori.

- Pandora? s-a auzit vocea stridentă a doamnei sale de companie. De ce stai din nou aici, într-un colț? Dă-mi carnețelul de dans. Vreau să-l văd.

Pandora a ridicat ochii spre Eleanor, lady Berwick și i-a întins fără tragere de inimă carnețelul de bal în formă de evantai pe care îl ținea prins de încheietură.

Contesa era o femeie înaltă, cu o prezență maiestuoasă și spinarea dreaptă ca o coadă de mătură. A răsfirat filele carnețelului cu copertă din fildeș și le-a privit cu ochi tăioși.

Toate erau albe.

Lady Berwick a strîns buzele, care au devenit la fel de subțiri ca o linie.

- Ar fi trebuit să fie completat pînă acum.

- Mi-am sucit glezna, i-a răspuns Pandora, fără să o privească în ochi. Să se prefacă rănită era singura șansă să poată sta retrasă într-un colț și să evite orice companie. Regulile etichetei spuneau că, atunci cînd o lady refuza un dans din cauza oboselii sau unei indispoziții, nu mai putea accepta nici o altă invitație la dans în acea seară.

În glasul femeii care o însoțise se citea dezaprobarea.

- Așa înțelegi tu să-l răsplătești pe lordul Trenear pentru generozitatea lui? Toate rochiile scumpe și accesoriile – de ce l-ai lăsat să ți le cumpere dacă nu aveai de gînd să profiți de Sezonul acesta?

Adevărul era că Pandora se simțea foarte vinovată. Vărul ei Devon, lord Trenear, cel căruia îi revenise titlul cu un an în urmă, după moartea fratelui ei, se purtase remarcabil de frumos cu ea și cu Cassandra. Nu numai că le plătise unele dintre cele mai scumpe rochii, dar le promisese și dote substanțiale, care le puteau garanta interesul oricărui burlac.

Era convinsă că părinţii ei, care muriseră cu cîţiva ani în urmă, nu s-ar fi dovedit nici pe departe la fel de generoşi.

- Nu am *plănuit* să fac asta, a murmurat. Numai că nu am ştiut cît de greu îmi va fi.

Dintre toate, dansul i se părea cel mai dificil.

Anumite dansuri, cum era cadrilul, i se păreau acceptabile. Se descurca binişor, mai ales dacă partenerul ei nu o învîrtea prea repede. Valsul, însă, i se părea periculos... la fiecare întoarcere... fără exagerare. Ori de cîte ori trebuia să se rotească în loc, Pandora îşi pierdea echilibrul. După care , imediat, vedea negru în faţa ochilor şi era nevoită să înainteze aşa, în orb. Lady Berwick nu ştia nimic despre problema ei şi, din ruşine sau mîndrie, Pandora nu avea de gînd să-i spună niciodată. Numai Cassandra îi cunoştea secretul şi povestea din spatele acestuia. Şi o ajutase să ascundă adevărul, ani la rînd.

- Este greu doar pentru că tu faci să fie aşa, a spus ferm lady Berwick.

- Nu înţeleg de ce trebuie să mă agit atît doar ca să-mi găsesc un soţ care n-o să mă placă niciodată.

- Chiar nu contează dacă el te place sau nu. Căsnicia nu are nici o legătură cu sentimentele personale. Este doar o comuniune de interese.

Deşi nu era de acord, Pandora şi-a ţinut gura. Cu aproape un an în urmă, sora ei mai mare, Helen, se căsătorise cu domnul Rhys Winterborne, un galez de obîrşie comună. Şi erau foarte fericiţi. Tot aşa erau şi vărul Devon şi soţia lui, Kathleen. Căsătoriile din iubire erau rare, dar nu imposibile.

Chiar şi aşa, Pandorei i se părea greu de imaginat un astfel de viitor pentru ea. Spre deosebire de Cassandra, care era o romantică, ea nu visase niciodată să se mărite şi să aibă copii.

Nu dorea să aparţină nimănui şi, mai ales, nu dorea ca cineva să-i aparţină ei. Oricît s-ar fi străduit să-şi dorească asta, ştia că nu va fi niciodată fericită ducînd o viaţă convenţională.

Lady Berwick a oftat şi s-a aşezat lîngă ea, cu spatele paralel cu spătarul scaunului.

- Sîntem la începutul lui mai. Îţi aminteşti ce ţi-am spus eu despre asta?

- Că este cea mai importantă lună a Sezonului, cînd au loc cele mai importante evenimente.

- Corect. Lady Berwick i-a înapoiat carneţelul de bal. După ce se va încheia această seară mă aştept să faci eforturi. Le datorezi asta lordului Trenear şi soţiei sale. Şi ţie. Şi aş îndrăzni să spun că şi mie, după toate eforturile mele.

- Ai dreptate, a spus încet Pandora. Şi îmi pare rău – regret cu adevărat – că ţi-am dat bătăi de cap. Dar îmi este foarte clar că nu sînt făcută pentru aşa ceva. Nu vreau să mă mărit cu nimeni. Am deja planurile făcute, vreau să mă întreţin singură şi să trăiesc independent. Cu puţin noroc, voi avea succes şi nimeni nu va mai trebui să-şi facă griji în ceea ce mă priveşte.

- Te referi la prostia aceea de joc de salon? a întrebat-o contesa pe un ton dispreţuitor.

- Nu este deloc o prostie. Este foarte adevărat. Tocmai ce-am obţinut patentul. Îl poţi întreba pe domnul Winterborne.

Cu un an în urmă, Pandora concepuse un joc de salon, pe planşetă. Încurajată de domnul Winterborne, completase cererea pentru un patent pentru a putea produce şi distribui jocul. Winterborne era proprietarul celui mai mare magazin universal din lume şi fusese deja dispus să-i comande cinci sute de bucăţi. Era convins că jocul avea un succes garantat – unul din principalele motive fiind lipsa de concurenţă în domeniu.

În vreme ce în America industria de jocuri de salon înflorea, grație eforturilor făcute de compania Milton Bradley, aici, în Marea Britanie, era abia la început. Pandora concepuse deja alte două noi jocuri și era aproape de a solicita și patentele acestora. Iar într-o bună zi va cîștiga suficient încît să-și poarte singură de grijă.

- Oricît de drag mi-ar fi domnul Winterborne, a spus sec lady Berwick, nu sînt de acord cu faptul că te încurajează în această nesăbuință.

- Este de părere că voi fi o excelentă femeie de afaceri.

Contesa a tresărit de parcă ar fi fost înțepată de o viespe.

- Pandora, ești fiică de conte. Ar fi de neconceput să te măriți cu un comerciant sau cu un industriaș, darămite să devii tu ceva de genul acesta. Nu ai mai fi primită nicăieri. Ai fi ostracizată.

- De ce l-ar interesa pe vreunul dintre acești oameni – și a rotit privirea prin sala de bal – ce aleg eu să fac?

- Pentru că ești una de-a lor. Lucru care, te asigur, nu le face mai mare plăcere decît îți face ție. Contesa a clătinat din cap. Nu pot pretinde că te înțeleg. Dintotdeauna mi s-a părut că mintea ta funcționează ca acele artificii care se învîrtesc nebunește pe o roată. Ca și cum ar fi făcută din zgomote și lumini. Emiți judecăți fără să te obosești să afli detaliile. E mare lucru să fii inteligent, dar să știi că deșteptăciunea are de cele mai multe ori același efect cu ignoranța. Chiar crezi că poți face abstracție de părerea lumii? Chiar te aștepți ca oamenii să te admire pentru că ești diferită?

- Bineînțeles că nu. Pandora se juca cu carnețelul de bal, îl desfăcea și-l închidea. Dar ar putea să mă accepte.

- De ce ar face asta, fată nesăbuită ce ești? De ce? Non-

conformismul nu este altceva decît un egoism disimulat. Deşi era evident că femeii i-ar fi plăcut să-i ţină o lecţie de la cap la coadă, a închis gura şi s-a ridicat în picioare. Vom continua această discuţie altă dată. I-a întors spatele şi s-a îndreptat spre un grup de femei în vîrstă, cu ochi ageri, aflate în celălalt colţ al încăperii.

Pandora a auzit în urechea stîngă un sunet ascuţit, metalic, aşa cum i se întîmpla adesea atunci cînd o tulbura ceva. Spre oroarea ei, ochii i s-au umplut de lacrimi. Doamne-Dumnezeule, aceasta era umilinţa maximă: excentrica, stîngacea Pandora să plîngă într-un colţ al sălii de bal. Nu, aşa ceva nu trebuia să se întîmple. S-a ridicat atît de repede, încît era cît pe ce să dărîme scaunul pe care stătuse.

- Pandora, a auzit o voce panicată, venind din apropiere. Am nevoie de ajutorul tău.

S-a întors ulmită. Dolly, lady Colwick, tocmai ajungea lîngă ea.

Dolly era o fată vioaie, cu părul întunecat. Era cea mai mică dintre cele două fiice al lady-ei Berwick. Familiile lor se cunoscuseră ceva mai bine din clipa în care lady Berwick acceptase să le înveţe bunele maniere pe Pandora şi pe Cassandra. Dolly era drăguţă, toată lumea o plăcea. Şi se purtase mereu frumos cu Pandora, în vreme ce alte tinere fuseseră indiferente sau şi mai rău, o ridiculizaseră. În Sezonul din anul care trecuse, primul Sezon al lui Dolly, ea făcuse senzaţie. Toţi burlacii îi dăduseră tîrcoale, la orice eveniment. Se măritase de curînd cu Arthur, lord Colwick, care, deşi cu douăzeci de ani mai în vîrstă, avea avantajul unei averi considerabile.

- Ce s-a întîmplat? a întrebat-o Pandora, îngrijorată.

- În primul rînd trebuie să-mi promiți că nu-i spui mamei.

Pandora a zîmbit slab.

- Știi că nu-i spun nimic. Doar dacă n-am încotro. Ce s-a întîmplat?

- Mi-am pierdut un cercel.

- Ei, lasă, i-a spus Pandora, înțelegătoare. I s-ar putea întîmpla oricui. Și eu pierd mereu lucruri.

- Nu înțelegi... Lordul Colwick a scos din seif cerceii cu safire ai mamei lui, să-i pot purta în seara asta. Dolly a întors capul ca să-i arate safirul greu, încadrat de diamante. Problema nu este că am pierdut un cercel, a continuat ea nefericită, ci *unde* l-am pierdut. Vezi tu, m-am strecurat afară cu domnul Hayhurst, unul din foștii mei curtezani, doar pentru cîteva minute. Lordul Colwick s-ar înfuria peste măsură dacă ar afla.

Pandora a făcut ochii mari.

- De ce ai făcut asta?

- Ei bine, Hayhurst a fost dintotdeauna preferatul meu. Bietul de el încă mai are inima frîntă pentru că m-am măritat cu lordul Colwick și insistă să ne mai vedem. A trebuit să mă întîlnesc cu el, să-l fac să renunțe. Am mers împreună în pavilionul din spate, de după terasă. Probabil că acolo mi-am pierdut cercelul, pe cînd stăteam pe bancă. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu mă pot întoarce acolo să-l caut. Am lipsit deja mult prea mult. Iar dacă soțul meu observă că nu mai am cercelul... nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce s-ar putea întîmpla.

A urmat o tăcere apăsătoare.

Pandora a privit pe geamurile sălii de bal care reflectau luminile puternice, în cascadă. Afară era complet întuneric.

Un fior i-a trecut pe șira spinării. Nu-i plăcea să iasă

noaptea, mai ales singură. Dar Dolly părea disperată iar ea n-o putea refuza, mai ales că fusese atît de drăguță cu ea în trecut.

- Vrei să ți-l caut eu? s-a oferit fără prea mare tragere de inimă.

- Ai vrea să faci tu asta? Te-ai putea duce chiar acum în pavilion, ai lua cercelul și te-ai întoarce cît ai clipi. E ușor de ajuns. Trebuie doar să urmezi aleea din pietriș care străbate pajiștea. Te rog, te rog, Pandora dragă. Îți datorez viața mea.

- Nu are rost să mă rogi, i-a răspuns Pandora, tulburată și amuzată deopotrivă. O să mă străduiesc să-l găsesc. Dar, Dolly, acum că te-ai măritat, cred că n-ar mai trebui să-ți dai întîlniri cu domnul Hayhurst. Nu poate merita riscul.

Dolly a privit-o cu regret.

- Țin la lord Colwick, dar nu-l voi iubi niciodată așa cum îl iubesc pe Hayhurst.

- Atunci de ce nu te-ai măritat cu el?

- Domnul Hayhurst este al treilea fiu. Nu poate spera la un titlu nobiliar.

- Dar dacă îl iubești...

- Nu fi prostuță, Pandora. Dragostea este pentru fetele din clasa de mijloc. Dolly a privit în jur. Nu se uită nimeni încoace, a spus. Ai putea să te strecori afară, chiar acum. Să te întorci repede!

Oh, chiar asta avea de gînd. Să alerge cu viteza unui iepure. Nu dorea să petreacă prea mult timp afară, pe întuneric, dacă nu era neapărată nevoie. Ar fi vrut să o poată lua cu ea pe Cassandra, cea cu care conspira întotdeauna. Era mai bine, însă, ca ea să continue să danseze. Astfel îi distrăgea atenția lady-ei Berwick de la ea.

A trecut nonşalantă pe lîngă perete, prinzînd frînturi de conversaţie despre ultimul spectacol de operă. Pe cînd se strecura prin spatele lady-ei Berwick, s-a aşteptat ca aceasta să se întoarcă brusc şi s-o surprindă. Din fericire, lady Berwick a continuat să privească cuplurile care se roteau prin sală, într-un vîrtej de fuste colorate şi pantaloni negri.

Pandora era aproape sigură că ieşirea ei trecuse neobservată. A coborît grăbită scara cea mare, a străbătut culoarul şi a ajuns în galeria puternic luminată care se întindea pe toată lungimea casei. Pe pereţi erau aliniate rînduri-rînduri de portrete, generaţii de aristocraţi plini de demnitate care o priveau cu condescendenţă. Pe jumătate mergea, pe jumătate alerga pe parchetul lustruit.

A găsit uşa care dădea spre terasa din spate şi s-a oprit în prag, privind în zare precum pasagerul unei nave, în largul mării. Noaptea era adîncă, rece şi întunecată. Ura ideea de a părăsi siguranţa pe care i-o dădea casa. O mai liniştea doar şirurile de torţe aurii, nişte globuri din cupru înfipte în vîrful unor stîlpi înalţi, din fier, care se înşirau de-a lungul aleii pe pajiştea lată.

Concentrîndu-se pe misiunea ei, Pandora a ieşit pe pajişte. Prin aer plutea un miros puternic de pini de la pîlcul din apropiere. Mirosul îl masca pe cel neplăcut care venea dinspre Tamisa, care curgea chiar la limita dintre proprietăţi.

Din direcţia rîului veneau zgomote de ciocane şi voci de bărbaţi. Acolo, lucrătorii pregăteau schela pentru jocurile de artificii. La sfîrşitul serii, oaspeţii urmau să se strîngă pe terasa din spate şi pe balcoanele de la etajele superioare, să privească spectacolul pirotehnic.

Aleea din pietriş se unduia, ocolind statuia imensă a unei vechi zeităţi londoneze, Father Thames. Cu o barbă stufoasă şi

o constituție puternică, ținînd în mînă un trident, era complet gol, cu excepția unei pelerine care, în opinia Pandorei, îl făcea să arate prostește.

- *Au naturel* așa, în public? l-a întrebat pe cînd trecea pe lîngă el. M-aș fi așteptat la așa ceva din partea unui zeu grec dar tu, domnule, nu ai nici o scuză.

Și-a continuat drumul spre pavilionul ascuns pe jumătate de tufe de trandafiri și de ferigă. Era o construcție deschisă pe două laturi, cu cei doi pereți care ajungeau pînă la jumătatea coloanelor de susținere, pe o fundație din cărămidă. Era împodobit cu panouri din sticlă colorată și luminat doar cu o singură lampă adusă din Maroc, atîrnînd din centrul tavanului.

A urcat ezitînd cele două trepte din lemn și a înaintat în pavilion. Singura piesă de mobilier era o banchetă fără brațe care părea să fi fost împinsă recent spre una din coloane.

Pe cînd căuta cercelul, Pandora a încercat să nu-și lase poalele fustei să atingă podeaua murdară. Purta cea mai bună rochie a ei, o rochie de bal din voal de mătase care, privită dintr-o parte părea argintie, iar din cealaltă parte părea de culoarea levănțicii. Corsajul era simplu, cu talia bine marcată și un decolteu adînc. În spate, o lucrătură complicată de pliuri se desfăcea într-o cascadă de voaluri care străluceau discret pe cînd mergea.

După ce s-a uitat atentă peste tot, Pandora s-a urcat pe banchetă. A încercat să se uite în spațiul strîmt rămas între banchetă și perete. Un zîmbet de satisfacție i-a luminat fața cînd a zărit ceva strălucind.

Acum, singura problemă era cum să scoată cercelul de acolo. Dacă îngenunchea pe podea, avea să se întoarcă în sala de bal murdară ca un coșar.

Spătarul banchetei era bogat sculptat, un model complicat de înfloriturl şi rotocoale, dar cu spaţiu suficient să-ţi strecori mîna printre ele. Pandora şi-a scos mănuşile, le-a îndesat în buzunarul ascuns al rochiei, şi-a ridicat fustele, a îngenunchiat pe banchetă şi şi-a băgat mîna pînă la cot printr-una din deschizături. Numai că degetele nu-i ajungeau la podea, încă.

S-a aplecat şi mai mult, cu capul înainte, pînă cînd a simţit că-şi turtea coafura. Imediat a auzit cum un ac de păr a căzut pe podea.

- La naiba! a spus printre dinţi. S-a răsucit şi mai mult, ca umerii să-i poată trece şi ei prin deschizătură. A ajuns în sfîrşit la cercel iar degetele i s-au încleştat în jurul lui.

Cînd a dat să se tragă înapoi, însă, a constatat că nu-i era uşor defel. Spătarul sculptat al banchetei părea să se fi închis în jurul ei, asemenea colţilor unui rechin. S-a tras spre spate cu şi mai multă putere şi a simţit cum rochia i se agăţa în ceva. A auzit chiar cîteva cusături pocnind. Aşa că a încremenit. Nu avea de gînd, în nici un caz, să se întoarcă în sala de bal cu rochia sfîşiată.

A încercat să ajungă cu mîna la spatele rochiei dar s-a oprit brusc cînd a auzit mătasea fragilă pocnind. Poate dacă mai avansa un pic şi încerca mai apoi să se tragă înapoi sub un unghi diferit... însă manevra nu a făcut altceva decît să o prindă şi mai tare ca într-o menghină. Laturile lucrăturii în lemn o apăsau cu putere. După un alt minut de zbateri, Pandora a rămas nemişcată.

- Nu m-am blocat aici, a murmurat. Nu mi se poate întîmpla una ca asta. S-a mai zbătut încă o dată, neajutorată. Dumnezeule mare, chiar m-am blocat. La naiba. *La naiba!*

Dacă era găsită în acea postură urma să fie de rîsul tuturor,

o viață întreagă. Ar fi găsit pînă la urmă o cale să se obișnuiască cu gîndul, numai că ridicolul s-ar fi răsfrînt asupra întregii ei familii și ar fi distrus Sezonul Cassandrei. Iar acest lucru era inacceptabil.

Disperată și frustrată, Pandora a încercat să-și amintească cel mai urît cuvînt pe care-l știa:

- Ce rahat!

În clipa aceea a auzit, oripilată, cum un bărbat își dregea glasul lîngă ea.

Să fi fost un servitor? Un grădinar? *Doamne, te rog, Doamne, să nu fie unul dintre oaspeți.*

A auzit apoi zgomot de pași. Cineva intrase în pavilion.

- Pari să ai unele dificultăți cu bancheta, a rostit străinul. Ca regulă, eu nu recomand nimănui să se avînte cu capul înainte. Asta nu face decît să complice lucrurile. Vocea era profundă, îi rezona plăcut în urechi. A simțit că i se face pielea de găină.

- Sînt convinsă că ți se pare amuzant, a spus cu grijă Pandora, încercînd să-l zărească prin lucrătura spătarului. Era îmbrăcat în costum negru, de seară. Era cu siguranță un invitat.

- În nici un caz. Ce m-ar putea amuza la o tînără care s-a așezat ca pentru a fi pictată, cu susul în jos, pe un obiect de mobilier?

- Nu pozez, să știi! Mi s-a prins rochia în banchetă. Și ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ai ajuta să scap din ea.

- Din rochie? a întrebat-o străinul, părînd brusc interesat.

- Din bancheta! i-a răspuns iritată Pandora. M-am încurcat de tot în aceste blestemate de – a ezitat, încercînd să denumească lucrătura elaborată și rotocoalele din lemn – de floritorsadele astea.

- Floritorsade, a repetat bărbatul. A făcut o pauză, după care a întrebat: ce vrea să însemne?

- Nu mai contează, i-a răspuns Pandora, tristă. Am prostul obicei să inventez cuvinte, dar mi s-a spus să nu le rostesc în public.

- De ce nu?

- Pentru ca oamenii să nu mă considere excentrică.

Bărbatul a rîs încetișor.

- În clipa asta, draga mea, cuvintele inventate sînt cea mai mică problemă a ta.

Pandora s-a încordat cînd și-a dat seama că el se așezase lîngă ea, pe banchetă. Stătea suficient de aproape ca să-i simtă parfumul, un amestec de ambră sau cedru cu o altă aromă foarte proaspătă, de pămînt. Mirosea ca o pădure scumpă.

- Nu ai de gînd să mă ajuți? l-a întrebat.

- S-ar putea să o fac. Dar mai întîi vreau să-mi spui ce-ai căutat acolo.

- Chiar trebuie să știi?

- Chiar trebuie, a asigurat-o el.

Pandora s-a strîmbat.

- Încercam să ajung la un obiect

Un braț lung s-a sprijinit de spătar.

- Mă tem că va trebui să fii mai exactă.

Nu era nici pe departe un gest cavaleresc, și-a spus ea, necăjită.

- Un cercel.

- Cum de l-ai pierdut tocmai acolo?

- Nu este al meu. Este cercelul unei prietene. Și trebuie să i-l înapoiez cît mai repede.

- O prietenă, a repetat el. Care este numele ei?

- Nu ţi-l pot spune.

- Păcat. Ei bine, îţi urez succes. Şi s-a prefăcut că pleca.

- Aşteaptă! Pandora s-a foit puţin şi a auzit imediat cum i se desfăceau şi alte cusături. A rămas nemişcată, exasperată. Este cercelul lady-ei Colwick.

- Aha. Bănuiesc că a fost aici cu Hayhurst?

- De unde ştii?

- Ştie toată lumea, inclusiv lordul Colwick. Nu cred că l-ar deranja ca Dolly să mai aibă cîte o aventură, dar ar trebui să facă asta ceva mai tîrziu, după ce a produs un moştenitor legitim.

Nici un bărbat nu-i mai vorbise atît de franc Pandorei. Era pur şi simplu şocant. Şi mai era, totodată, cea mai interesantă conversaţie pe care o purtase cu cineva la un bal.

- Nu are o aventură, a ripostat ea. A fost doar un rendez-vous.

- Ştii ce este un rendez-vous?

- Bineînţeles că ştiu, i-a răspuns indignată. Am luat lecţii de franceză. Înseamnă să te întîlneşti cu cineva.

- În alt context, i-a răspuns el sec, înseamnă mult mai mult.

Pandora s-a foit, nefericită.

- Nu-mi pasă cîtuşi de puţin ce-au făcut aici, pe banchetă, Dolly şi Hayhurst. Vreau doar să scap de aici. Acum mă ajuţi?

- Bănuiesc că trebuie să o fac. Nu mi se mai pare deloc amuzant să mă adresez posteriorului unei necunoscute.

Pandora s-a încordat iar inima i-a stat în loc cînd l-a simţit aplecîndu-se deasupra ei.

- Nu este cazul să-ţi faci griji. i-a spus el. Nu am de gînd să te molestez. Nu-mi plac fetele foarte tinere.

- Am douăzeci şi unu de ani, i-a răspuns ea indignată.

- Adevărat?

- Da. De ce pari atît de sceptic?

- Nu mă aşteptam ca o femeie de vîrsta ta să intre într-o asemenea încurcătură.

- Situaţiile neplăcute sînt specialitatea mea. A tresărit cînd i-a simţit palma lipindu-i-se de spate.

- Nu te mişca. Ţi-ai agăţat rochia în cel puţin trei locuri. Se descurca de minune în amalgamul de cute şi volane. Cum de ai reuşit să te strecori într-un spaţiu atît de strîmt?

- Mi-a fost uşor să înaintez. Nu mi-am dat seama, însă, că toate rotocoalele de lemn sînt asemenea sîrmei ghimpate.

- Ţi-am desprins rochia. Încearcă să te tragi afară.

Pandora a încercat să se dea înapoi dar a scos un ţipăt cînd lemnul i s-a înfipt în carne.

- Nu pot. Oh, la naiba...

- Nu te panica. Roteşte puţin umerii... nu, nu aşa, în cealaltă direcţie. Aşteaptă. Străinul părea amuzat. E ca şi cum aş încerca să deschid un puzzle japonez.

- Ce este acela?

- Este o cutie din lemn făcută din piese care sînt interconectate. Poate fi deschisă doar dacă ştii succesiunea exactă a mişcărilor. Palma lui caldă s-a lipit din nou de spatele ei, arcuindu-l.

Atingerea lui i-a dat fiori. A respirat adînc iar aerul răcoros i-a invadat plămînii încinşi.

- Relaxează-te, i-a spus el. Te voi elibera cît ai clipi.

Vocea ei a sunat ceva mai ascuţit decît de obicei.

- Nu mă pot relaxa dacă ţii mîna acolo.

- Cooperează şi va merge totul foarte uşor.

- Încerc, dar sînt într-o poziţie foarte incomodă.

- Din vina ta, nu dintr-a mea, i-a amintit el.

- Da, dar... au! Vîrful unei torsade îi zgîriase antebraţul. Situaţia devenea intolerabilă. Din ce în ce mai alarmată, Pandora se mişca necontrolat. Doamne, este îngrozitor!

- Uşor. Lasă-mă să-ţi ghidez capul.

Au înlemnit amîndoi cînd au auzit o voce tunînd din afara pavilionului.

- Ce naiba se petrece aici?

Bărbatul aplecat deasupra Pandorei a înjurat printre dinţi.

Străinul furios a continuat:

- Om de nimic ce eşti! Nu mă aşteptam la aşa ceva, nici măcar din partea ta. Să profiţi de ospitalitatea mea şi să abuzezi o femeie neajutorată, chiar în timpul unui bal caritabil!

- Domnule, a intervenit bărbatul. Ai înţeles greşit întreaga situaţie.

- Sînt sigur că am înţeles chiar foarte bine. Elibereaz-o imediat!

- Dar sînt înţepenită aici, s-a plîns Pandora.

- Ruşinos! Bărbatul arţăgos părea să se adreseze unei alte persoane: se pare că i-am prins chiar asupra faptului.

Încă uluită, Pandora a simţit cum străinul o trăgea afară, acoperindu-i chipul cu palma, ca să nu se rănească. Atingerea lui era blîndă dar reuşea să o tulbure, trimiţîndu-i fiori în tot trupul. De îndată ce s-a simţit eliberată, Pandora s-a ridicat, prea brusc. Capul i se învîrtea pentru că fusese ţinută captivă prea mult timp, aşa că şi-a pierdut echilibrul. Din reflex, străinul a susţinut-o, aproape de trupul său. Înainte ca el să-i dea drumul, Pandora i-a simţit preţ de o clipă pieptul puternic şi muşchii bine conturaţi. A plecat capul şi cocul i-a alunecat spre frunte. Şi-a privit fustele care se murdăriseră şi se boţiseră. Pe

brațe și pe umeri, acolo unde lemnul o apăsase, avea urme roșii.

- La naiba! a șoptit bărbatul din fața ei. Cine ești, de fapt?

- Sînt lady Pandora Ravenel. Vă voi explica imediat... Vocea i s-a stins, pentru că descoperise că se afla în fața unui zeu tînăr și arogant, înalt și bine făcut, cu grația unei feline. Lumina dată de lampa minusculă de deasupra capetelor lor se juca în părul lui de culoarea ambrei, corect tuns. Ochii lui erau albaștri precum iarna, pometii înalți și fermi, iar linia maxilarului părea cioplită în marmură. Buzele pline, senzuale, dădeau chipului lui o notă erotică, în disonanță cu trăsăturile lui dealtfel clasice. O singură privire aruncată spre el a făcut-o să se simtă de parcă ar fi încercat să respire la mare altitudine. În ce fel o asemenea frumusețe putea afecta caracterul unui bărbat? Nu în bine, în orice caz.

Cu mîna tremurînd, Pandora a reușit să strecoare cercelul în buzunarul rochiei.

- Le voi spune că nu s-a întîmplat nimic. Este adevărul, la urma-urmei.

- Pentru ei adevărul nu contează, i-a răspuns el.

I-a făcut semn să-l urmeze afară din pavilion și s-au trezit față în față cu lordul Chaworth, gazda balului și proprietarul domeniului. Prieten al familiei Berwick, era ultimul om pe care Pandora să-și fi dorit să o surprindă într-o postură compromițătoare. Era însoțit de un bărbat brunet pe care Pandora nu-l mai văzuse niciodată.

Chaworth era scund și îndesat, arăta ca un măr rotund înfipt în două bețe. Perciunii albi și barba i-au tremurat ușor cînd a vorbit:

- Contele și cu mine ne îndreptam spre malul rîului, să

inspectăm locul în care se instalează artificiile, cînd am auzit o tînără strigînd după ajutor.

- Dar n-am strigat! a protestat Pandora.

- Același lucru am vrut să-l fac și eu. Să vorbesc cu muncitorii, a intervenit bărbatul de lîngă ea. Trecînd pe aici, am observat că lady Pandora se afla în dificultate. Își prinsese rochia în spătarul banchetei. Am încercat să o ajut, atîta tot.

Chaworth a ridicat o sprînceană. S-a întors apoi spre Pandora:

- Este adevărat?

- Da, domnule.

- Și de ce te aflai aici, dacă-mi este permis să te întreb?

Pandora a ezitat. Nu voia să o pună pe Dolly într-o situație delicată.

- M-am strecurat afară, să iau o gură de aer. Eu... mă plictiseam înăuntru.

- Te plictiseai? a repetat Chaworth, jignit. Cu o orchestră de douăzeci de persoane și o sală de bal plină cu bărbați cu care ai putea dansa?

- Nu m-a invitat nimeni la dans, a mormăit Pandora.

- Poate că te-ar fi invitat dacă nu-ți pierdeai timpul cu un libertin notoriu!

- Chaworth, a intervenit discret bărbatul brunet de lîngă el. Dă-mi voie să spun și eu ceva.

Era un bărbat atrăgător, cu trăsături îndrăznețe și pielea arsă de soare, semn că-și petrecea mult timp în aer liber. Deși nu mai era tînăr – părul negru era brăzdat de șuvițe argintii iar timpul îi adîncise ridurile din jurul ochilor și al gurii – nu putea fi considerat bătrîn, în nici un caz. Emana robustețe și sănătate și părea să aibă o autoritate considerabilă.

- Îl cunosc pe acest băiat din ziua în care s-a născut, a continuat acesta cu voce profundă, gravă. După cum ştii, tatăl lui îmi este un prieten apropiat. Garantez cu pentru caracterul său. Şi pentru cuvîntul dat. Spre binele fetei, sînt de părere să păstrăm tăcerea şi să tratăm subiectul cu maximă discreţie.

- Şi eu îl cunosc pe tatăl lui, a ripostat lord Chaworth. A frînt şi el destule inimi, la vremea lui. Şi este evident că fiul îi calcă pe urme. Nu, Westcliff, nu voi păstra secretul. Trebuie să fie tras la răspundere pentru faptele lui.

Westcliff? Pandora l-a privit cu şi mai mare interes. Auzise de contele de Westcliff, al cărui titlu nobiliar era al doilea în Anglia ca vechime şi respect după cel al ducelui de Norfolk. La Stony Cross Park, domeniul lui din Hampshire, se organizau cele mai faimoase partide de vînătoare şi de pescuit.

Westcliff i-a căutat privirea. Nu părea nici şocat, nici acuzator.

- Tatăl tău a fost lordul Trenear?

- Da, domnule.

- L-am cunoscut. Obişnuia să vîneze pe domeniul meu. A făcut o pauză. L-am invitat împreună cu familia, dar a venit de fiecare dată singur.

Nu era defel o surpriză. Tatăl Pandorei îşi considera cele trei fete nişte paraziţi. Din acest motiv, nici mama lor nu le dăduse prea mare atenţie. Drept pentru care plecau adesea şi treceau luni întregi fără ca Pandora, Cassandra şi Helen să-i vadă măcar. Ceea ce o surprindea era că această amintire continua să-i provoace durere, chiar şi după atîta timp.

- Tatăl meu a dorit să aibă cît mai puţin de-a face cu fiicele lui. Spunea că sîntem o pacoste. A coborît privirea şi a murmurat: Iar eu se pare că-i dau dreptate.

- Eu nu sînt de aceeaşi părere, dacă mă gîndesc la fiicele mele, i-a răspuns contele pe un ton plin de căldură.

Lordul Chaworth l-a întrerupt:

- Trebuie să punem imediat capăt acestei situaţii. O voi încredinţa pe lady Pandora doamnei ei de companie. S-a întors apoi spre bărbatul de lîngă ea: îţi sugerezi să porneşti de îndată spre reşedinţa familiei Ravenel, să-i cunoşti rudele şi să faceţi aranjamentele necesare.

- Ce aranjamente? a întrebat Pandora.

- Se referă la căsătorie, i-a răspuns sec tînărul.

Era deja alarmată.

- Cum adică? Nu, nu. Nu mă mărit cu tine, sub nici un motiv. Dîndu-şi seama că o putea lua drept un afront, Pandora a adăugat pe un ton mai conciliant: nu are nici o legătură cu tine. Pur şi simplu nu vreau să mă mărit cu nimeni.

Lordul Chaworth a întrerupt-o, bătos:

- Probabil că nu vei mai ridica nici o obiecţie aflînd că bărbatul de lîngă tine este Gabriel, lord St. Vincent, moştenitorul unui ducat.

Pandora a clătinat din cap:

- Prefer să fiu servitoare decît nevastă de nobil.

Lordul St. Vincent i-a privit cu răceală umerii zgîriaţi şi rochia sfîşiată, apoi i-a căutat privirea.

- Adevărul este, a spus rar, că ai lipsit destul de mult timp din sala de bal. Oamenii au observat asta, fără îndoială.

Abia acum Pandora începea să înţeleagă că intrase într-un mare bucluc, unul care nu putea fi reparat cu o explicaţie facilă sau cu bani. Pulsul îi răsuna puternic în urechi.

- Trebuie să plec imediat. Nimeni nu observă dacă sînt sau nu acolo, niciodată.

- Mi-e imposibil să cred asta.

Din felul în care a spus-o şi-a dat seama că nu era nici pe departe un compliment.

- Este adevărat, a spus Pandora disperată, vorbind repede şi gîndind şi mai repede. Sînt doar o fată cu care nimeni nu doreşte să danseze. Am acceptat să iau parte la acest Sezon doar ca să-i ţin companie surorii mele, Cassandra. Sîntem gemene, dar ea este cea mai drăguţă, mai dulce dintre noi două. Iar tu eşti genul de soţ la care speră. Lasă-mă să mă duc s-o aduc aici. O poţi compromite pe ea iar eu scap basma curată. Surprinzîndu-i privirea goală, a adăugat: cu siguranţă că nimeni nu se aşteaptă să te căsătoreşti cu amîndouă.

- Mă tem că nu pot compromite mai mult de o tînără pe seară. Tonul lui, deşi politicos, era batjocoritor. Trebuie să trag şi eu linie undeva.

Pandora a decis să-l abordeze altfel:

- Nu vrei să te căsătoreşti cu mine, domnule. Aş fi cea mai nepotrivită soţie. Sînt uitucă şi încăpăţînată şi nu pot sta locului mai mult de cinci minute. Şi fac mereu lucruri pe care n-ar trebui să le fac. Trag cu urechea la ce spun alţii, strig şi alerg în public şi nu mă pricep deloc să dansez. Iar caracterul meu a avut de suferit din cauza lucrurilor nepotrivite pe care le-am citit. A făcut o pauză, să-şi tragă răsuflarea şi a observat că lordul St. Vincent nu părea prea impresionat de lista ei de defecte. În plus, am picioarele foarte subţiri. Ca de barză.

Auzind-o pomenind indecent de o parte a corpului ei, lordul Chaworth a icnit iar lordul Westcliff s-a arătat brusc interesat de o tufă de trandafiri.

Buza superioară a lordului St. Vincent a tremurat, semn că se amuza, deşi nu dorea asta.

- Îți apreciez candoarea, a spus după un moment. S-a întors spre lordul Chaworth și l-a aruncat o privire de gheață. Totuși, ca urmare a insistenței lordului Chaworth care dorește să se facă dreptate, nu am de ales: trebuie să discut cu familia ta.

- Cînd? a întrebat Pandora, îngrijorată.

- În seara aceasta. Lordul St. Vincent a făcut un pas înainte, micșorînd distanța dintre el. Du-te cu Chaworth. Și spune-i însoțitoarei tale că am pornit imediat spre Ravenel House. Și încearcă să nu te vadă prea multă lume, pentru numele lui Dumnezeu. N-aș vrea ca oamenii să creadă că nici măcar să te seduc nu am fost în stare. După o pauză, a adăugat în șoaptă: nu uita să-l înapoiezi cercelul lui Dolly. Dă-i-l unui servitor și spune-i să i-l ducă imediat.

Pandora a făcut greșeala să ridice privirea spre el. Nici o femeie nu ar fi rămas indiferentă la vederea acelui chip de arhanghel, atît de aproape de chipul ei. Pînă acum, toți tinerii pe care îi cunoscuse pe la baluri păreau să fie în căutarea unui anume ideal, aveau un gen de încredere rece, de detașare aristocratică. Dar niciunul nu se ridica la nivelul acestui străin uimitor, care fusese fără îndoială răsfățat și adorat întreaga lui viață.

- Nu mă pot mărita cu tine, a repetat. Aș pierde tot. S-a întors, l-a luat de braț pe Chaworth și au ieșit, în timp ce ceilalți doi au rămas pe loc, să discute între patru ochi.

Chaworth părea satisfăcut.

- Pentru Dumnezeu, abia aștept să văd reacția lady-ei Berwick cînd îi voi da vestea.

- Mă va ucide pe loc, a reușit Pandora să spună, aproape înecîndu-se din cauza tristeții și a disperării.

- De ce? a întrebat-o bătrînul.

- Pentru că m-am compromis.

Chaworth a rîs în hohote.

- Fată dragă, aș fi tare surprins dacă n-ar dansa de bucurie! Datorită mie, tocmai ai făcut partida anului!

Capitolul 2

Gabriel a înjurat şi şi-a îndesat pumnii în buzunare.

- Îmi pare rău, i-a spus Westcliff sincer. Dacă nu era Chaworth de faţă...

- Ştiu. Gabriel păşea în sus şi în jos, ca un tigru în cuşcă. Nu-i venea să creadă. Scăpase cu faţa curată din toate cursele care i se întinseseră cu iscusinţă şi în final se lăsase prins, nu de către o seducătoare versată sau o frumuseţe recunoscută. Ci de către o domnişoară excentrică. Pandora era fiică de conte, ceea ce însemna că onoarea ei era importantă şi trebuia să-i fie reparată. Chiar dacă fata era o lunatică – ceea ce nu părea să fie prea departe de adevăr.

Părea să aibă o energie neobosită, ca un pur-sînge aflat la start, aşteptînd semnalul. Chiar şi cele mai neînsemnate mişcări păreau să prefigureze o explozie de acţiune. Toate astea îi dădeau un sentiment de neliniște, dar în acelaşi timp îl făceau să-şi dorească să capteze acel foc şi să-i dea o bună întrebuinţare, pînă ce ea va rămîne inertă, epuizată, sub trupul lui.

Să se culce cu ea nu va fi deloc o problemă.

Dar orice altceva va fi.

Tulburat, Gabriel s-a sprijinit cu spatele de una dintre coloanele pavilionului.

- Cum adică ar pierde totul dacă se mărită cu mine? Ce-a vrut să spună cu asta? Poate este îndrăgostită de cineva. Dacă este așa...

- Există tinere care au și alt scop în viață în afară de a-și găsi un soț, i-a răspuns sec Westcliff.

Gabriel și-a încrucișat brațele la piept și l-a privit ironic:

- Chiar există? Eu n-am cunoscut niciuna.

- S-ar putea să fi cunoscut chiar acum. Westcliff a întors privirea în direcția în care o pornise Pandora. O fată pe care nimeni nu o invită la dans... a spus zîmbind.

În afară de tatăl lui, persoana în care Gabriel avea cea mai mare încredere era Westcliff, care-i fusese mereu ca un unchi. Contele era genul de bărbat care alegea morala, indiferent cît de dificil ar fi fost.

- Îți cunosc deja părerea în legătură cu ce ar trebui să fac, a murmurat Gabriel.

- O fată cu reputația distrusă este la cheremul oricui, a spus Westcliff. Știi prea bine ce obligații îți revin, ca gentleman.

Gabriel a clătinat din cap, neîncrezător.

- Cum să mă căsătoresc cu o astfel de fată? Nu avea cum să fie potrivită stilului său de viață. Vor sfîrși prin a se ucide reciproc. Este civilizată doar pe jumătate.

- Mie mi s-a părut doar că nu a petrecut prea mult timp în societate, ca să știe cum să se poarte, a spus Westcliff.

Gabriel urmărea cu privirea o molie care zbura în cerc, amețită de lumina unei torțe.

- Nu dă doi bani pe etichetă, a spus sigur pe afirmația făcută. Cercurile descrise de molie erau tot mai strînse, dansul ei fatal cu flacăra se apropia de sfîrșit. Acești Ravenel, ce fel de familie sînt?

- Numele este unul vechi și respectat, dar și-au pierdut aproape toată averea cu doi ani în urmă. Lady Pandora a avut un frate mai mare, pe Theo, care a moștenit titlul de conte după dispariția tatălui său. Din nefericire a murit curînd după asta, într-un accident de călărie.

- L-am cunoscut și eu, a spus Gabriel, gînditor. Cu doi – nu, cu trei ani în urmă, la Jenner's.

Familia lui Gabriel deținea o casă de jocuri cu titlul pretențios de club pentru domni, frecventat de familia regală, de aristocrați și de oameni foarte influenți. Înainte de a moșteni titlul de duce, tatăl său, Sebastian, se ocupase personal de club, transformîndu-l în cel mai elegant loc pentru jocuri de noroc.

În ultimii ani, mare parte din afacerile familiei trecuseră în grija lui Gabriel. Printre ele se număra și Jenner's. Supraveghease mereu îndeaproape locul, știind că era preferatul tatălui său. Theo, lord Trenear, vizitase clubul într-una din seri. Era un bărbat frumos, robust, blond cu ochi albaștri. Fermecător la suprafață, ascundea o forță explozivă.

- A venit într-o seară la Jenner's, împreună cu cîțiva prieteni. Eram și eu acolo, din întîmplare, a continuat Gabriel. Mi-am petrecut mare parte din timp la masa de joc. Nu era priceput deloc, nu știa cînd să se oprească. Înainte de a pleca a cerut să fie făcut membru. Directorul a venit la mine, agitat. Și m-a rugat să mă ocup personal de el, pentru că era de rang înalt, avea titlu nobiliar.

- A trebuit să-l refuzi? a întrebat Westcliff.

Gabriel a încuviințat.

- Nu-l credita nimeni, domeniul familiei era înglodat în datorii. L-am refuzat între patru ochi, cît mai civilizat posibil. Și totuși... A clătinat din cap, amintindu-și.

- S-a înfuriat, a ghicit Winterborne.

- Ca un taur care vedea roşu în faţa ochilor, a continuat Gabriel, amintindu-şi că Theo îl atacase pe neaşteptate. Nu s-a oprit decît atunci cînd l-am culcat la pămînt. Am cunoscut destui bărbaţi care nu reuşeau să se stăpînească, mai ales dacă beau prea mult. Dar nu am mai văzut pe nimeni explodînd ca el.

- Familia Ravenel a fost recunoscută dintotdeauna pentru temperamentul ei.

- Îţi mulţumesc, i-a răspuns cu amărăciune Gabriel. Înseamnă că nu ar trebui să mă surprindă dacă moştenitorii mei s-ar naşte cu coarne şi cozi.

El a zîmbit:

- Din experienţa mea, depinde doar de cum te porţi cu ei. Contele era cel calm şi cumpătat din familia sa cea nestăpînită, care includea o soţie îndrăzneaţă şi cîţiva copii exuberanţi la culme.

În comparaţie cu Pandora, ei i se păreau acum de-a dreptul înceţi şi leneşi.

Strîngîndu-şi puntea nasului între degetul mare şi cel arătător, Gabriel a murmurat:

- Nu am atîta răbdare, Westcliff. O clipă mai tîrziu a observat că molia se apropiase deja prea mult de flacără. Aripile delicate s-au aprins, sfîrîind. Ce ştii despre noul lord Trenear?

- Numele lui este Devon Ravenel. Din cîte am auzit, are un bun renume în Hampshire şi se ocupă cu destulă competenţă de domeniul familiei. Westcliff a făcut o pauză. Mi se pare că s-a căsătorit cu tînăra văduvă a fostului conte, lucru care nu

este ilegal, dar care a ridicat cîteva sprîncene. Nu mă aştept să aibă vreo obiecţie la căsătoria dintre tine şi lady Pandora.

Gabriel s-a strîmbat.

- Va fi mai mult decît bucuros să scape de ea, crede-mă.

Marea majoritate a caselor din South Adley, o zonă foarte elegantă din Mayfair, erau construite în stil georgian, cu multe coloane. Reşedinţa Ravenel, însă, fusese ridicată pe vremea lui Iacob I şi avea trei etaje cu balcoane şi numeroase hornuri zvelte pe acoperiş.

Holul impozant era placat cu lambriuri din stejar sculptat iar tavanul era împodobit cu figuri mitologice turnate din ghips. Pe pereţi erau o mulţime de tapiserii iar din vasele din porţelan franţuzesc se revărsau flori proaspete. După atmosfera liniştită din casă, Gabriel a presupus că Pandora nu se întorsese încă.

Valetul l-a condus spre unul din saloane şi l-a anunţat. În timp ce Gabriel s-a apropiat şi a făcut o plecăciune, Devon Ravenel s-a ridicat la rîndul său în picioare.

Noul conte de Trenear era un tînăr suplu, cu umeri laţi, cu părul negru şi o privire ageră. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Avea un aer prietenos, alert, emana o încredere relaxată. Gabriel l-a plăcut pe loc.

Soţia lui, Kathleen, lady Trenear, a rămas aşezată pe sofa.

- Bun-venit, domnule. Lui Gabriel i-a fost de ajuns o privire să-şi dea seama că Trenear nu se căsătorise cu ea pentru bani. Sau, cel puţin, acesta nu fusese singurul motiv. Era o femeie drăguţă, ca o felină delicată, cu ochii căprui. Modul în care buclele arămii încercau să-i scape din coc i-a amintit de mama şi de sora lui mai mare.

- Îmi cer scuze pentru deranj, a spus Gabriel.

- Nu este cazul, i-a răspuns imediat Trenear. Mă bucur să ne cunoaştem.

- S-ar putea să nu mai gîndeşti la fel după ce vei afla motivul venirii mele. Gabriel a simţit că roşea sub privirile lor cercetătoare. Şi-a păstrat însă cumpătul şi a continuat: am venit direct de la balul dat de Chaworth. A intervenit o situaţie ... ceva neaşteptat... care trebuie rezolvat pe loc. Eu... A făcut o pauză şi şi-a dres glasul. Se pare că am compromis-o pe lady Pandora.

În cameră s-a lăsat o tăcere adîncă.

Dacă situaţia ar fi fost alta, probabil că Gabriel s-ar fi amuzat văzînd expresiile celor doi.

Prima care i-a răspuns a fost lady Trenear:

- Cum adică „compromisă", domnule? Ai fost auzit flirtînd cu ea sau poate discutînd un subiect nepotrivit?

- Am fost descoperit singur cu ea. În pavilionul din spatele conacului.

A urmat o altă tăcere. După care contele l-a întrebat direct:

- Ce făceaţi acolo?

- O ajutam să iasă dintr-un spătar de banchetă.

Lady Trenear părea să nu mai înţeleagă nimic.

- Foarte amabil din partea ta, dar de ce...

- Am spus că o ajutam, a continuat Gabriel. Mai exact, încercam să o trag *prin* acel spătar. Nu ştiu cum, dar reuşise să intre pînă la mijloc printre torsadele din lemn ale spătarului şi nu ar fi reuşit să mai iasă de acolo fără să-şi sfîşie rochia.

Trenear se freca pe frunte şi la ochi.

- Da, este vorba de Pandora. O recunosc. Trebuie să sun să ni se aducă nişte coniac.

- Şi trei pahare, i-a spus soţia lui, după care şi-a întors privirea îngrijorată spre Gabriel: lord St. Vincent, vino te rog să şezi lîngă mine. Şi povesteşte-ne tot ce s-a întîmplat. În timp ce el făcea întocmai, ea a aruncat distrată acul, aţa şi cele cîteva lucruri din poală în coşul de rufe de cîrpit aflat la picioare.

Gabriel le-a descris cît mai succint tot şirul de evenimente, omiţînd partea cu cercelul lui Dolly. Deşi nu era obligat să-i păstreze secretul, ştia că Pandora ar fi vrut ca el să facă asta.

Trenear a venit şi el lîngă soţia lui şi a ascultat atent. Cîteva minute mai tîrziu şi-a făcut apariţia un valet cu o tavă pe care se afla o sticlă de coniac. L-a turnat în trei pahare cu picior scurt şi i-a întins unul lui Gabriel.

Gabriel a băut încet, simţind cum fiecare înghiţitură îi aluneca pe gît.

- Chiar dacă Chaworth nu ar fi insistat, a continuat el, oricum reputaţia Pandorei ar fi fost distrusă. Nu ar fi trebuit să părăsească sala de bal.

Lady Trenear a oftat adînc.

- Este numai vina mea. Eu am convins-o pe Pandora să ia parte la Sezon.

- Nu începe cu asta, pentru numele lui Dumnezeu! i-a spus cu blîndeţe contele, îndemnînd-o să-l privească în ochi. Nu se întîmplă toate din vina ta, deşi tu crezi asta. Cu toţii am îndemnat-o pe Pandora să iasă în lume. Alternativa era ca ea să rămînă acasă în timp ce Cassandra ar fi mers la baluri şi la petreceri.

- Spiritul i se va frînge dacă o obligăm să se mărite.

Trenear a luat în mîna lui mîna micuţă a soţiei sale.

- Nimeni n-o obligă să facă nimic. Orice s-ar întîmpla, ea şi Cassandra se vor putea baza mereu pe protecţia mea.

Ochii soției lui s-au umplut de tandrețe cînd i-a zîmbit.

- Ești un om deosebit. Nici nu ai stat pe gînduri, nu-i așa?

- Bineînțeles că nu.

Gabriel era nedumerit. Ba chiar uimit de-a dreptul. Discutau despre situație de parcă ar fi avut de ales. Dumnezeule mare, chiar trebuia să le explice că dizgrația avea să cadă asupra întregii familii? Că relațiile lor, prieteniile lor vor fi afectate? Că sora geamănă a Pandorei va pierde orice șansă de a face o căsătorie potrivită?

Lady Trenear și-a îndreptat din nou atenția spre el. Văzîndu-l cît era de tulburat, și-a ales cu grijă cuvintele:

- Domnule, aș vrea să-ți dau unele explicații. Pandora nu este o fată obișnuită. Este un spirit liber, are o minte originală. Și... după cum probabil ai observat deja, este foarte impulsivă.

Descrierea contrazicea ofice ideal de soție engleză, așa că Gabriel a simțit cum i se strîngea stomacul.

- Ea și surorile ei, a mai spus lady Trenear, au fost crescute la casa de la țară a familiei, total retrase. Au primit educație, dar nu sînt obișnuite să iasă în lume. Eu le-am văzut prima oară în ziua în care m-am măritat cu fratele lor Theo. Păreau un trio de... spirite ale pădurii, arătau ca niște nimfe, parcă coborîte dintr-o poveste cu zîne. Helen, cea mai mare, era tăcută și timidă, în timp ce gemenele fuseseră lăsate să alerge libere pe domeniu fără a fi supravegheate.

- Cum de au permis asta părinții lor? a întrebat Gabriel.

Contele a fost cel care i-a răspuns:

- Nu au vrut să știe de fetele lor. Fiul a fost singurul copil prețuit.

- Ceea ce încercăm să-ți spunem, a continuat cu sinceritate lady Trenear, este că Pandora nu se va adapta niciodată lîngă

un soţ care se aşteaptă din partea ei la un comportament... convenţional. Are nevoie de cineva care să-i aprecieze calităţile unice.

Gabriel şi-a rotit urma de coniac din pahar şi l-a dat gata din două înghiţituri, sperînd ca astfel să-i dispară groaza din suflet.

Lucru care nu s-a întîmplat.

Nimic nu-l putea face să se simtă mai bine, după ce viaţa lui luase o turnură atît de dezastruoasă.

Nu se aşteptase niciodată să aibă o căsnicie ca a părinţilor lui – puţini oameni de pe pămînt o aveau. Spera ca măcar să se căsătorească cu o femeie respectabilă, de familie bună, care să-i administreze eficient căminul şi să se ocupe de educaţia copiilor.

În loc de asta, se părea că se va însura cu un spirit al pădurii. Cu o minte originală.

Gabriel nici nu voia să se gîndească la implicaţiile asupra domeniului familiei, arendaşilor şi servitorilor. Sau asupra progeniturilor sale. Dumnezeule, probabil că nici n-ar şti să fie mamă!

A lăsat deoparte paharul gol şi a decis să plece acasă şi să dea gata o sticlă de unul singur. Sau, şi mai bine, să-şi viziteze amanta, în a cărei braţe va uita de toate, măcar pentru moment. Orice era mai bine decît să stea acolo şi să discute despre acea tînără stranie care, în numai zece minute, reuşise să-i distrugă viaţa.

- Trenear, a spus posac, dacă găseşti o soluţie, alta decît căsătoria, îţi jur că dansez un cadril pe treptele catedralei St. Paul. Dar mai degrabă cred că voi ieşi de acolo pe ritmurile marşului de căsătorie. A scos dintr-un buzunar o carte de vizită

şi i-a întins-o: voi fi la reşedinţa mea din Londra, aşteptîndu-ţi decizia.

O voce sfidătoare s-a auzit dinspre prag:

- Este decizia *mea* şi am spus deja nu!

Gabriel s-a ridicat automat în picioare, ca şi Trenear. Pandora a dat buzna înăuntru, urmată de sora ei geamănă, o blondă drăguţă, şi de Eleanor, lady Berwick.

Rochia Pandorei era distrusă, corsetul îi stătea strîmb şi nu mai avea nici mănuşi. Avea cîteva zgîrieturi roşiatice pe un umăr. Coafura i se desprinsese din ultimele ace în timpul călătoriei cu trăsura iar pletele de culoarea cafelei îi ajungeau acum în valuri pînă la mijloc. Chiar arăta ca o creatură sălbatică prinsă în cursă. Emana un sol de energie ca... Gabriel nu putea găsi cuvîntul potrivit să o descrie, dar simţea o tensiune care umplea spaţiul dintre ei doi. Fiecare fibră a lui era conştientă de prezenţa ei.

La naiba! Cu mare efort, şi-a desprins privirea de la ea şi a făcut o plecăciune în faţa lady-ei Berwick.

- Contesă, a spus. Este întotdeauna o plăcere.

- Lord St. Vincent. În ochii ei se citea satisfacţia. În sfîrşit, burlacul cel alunecos fusese prins în cursă. O cunoşti pe lady Pandora, înţeleg. A împins-o pe fata blondă un pas înainte şi a spus: ea este sora ei, lady Cassandra.

Cassandra a făcut o plecăciune perfectă, pe care se vedea că o exersase de multe ori:

- Domnule. Era drăguţă şi sfioasă, fiecare buclă, fiecare volan stăteau exact acolo unde trebuia. A continuat să-şi ţină privirea plecată, nu a ridicat ochii mai sus de nodul cravatei lui. O fată încîntătoare. Nu-l interesa cîtuşi de puţin.

Pandora s-a apropiat direct de el, aşa cum nu ar fi îndrăznit

să o facă nici o tînără de rangul ei. Avea niște ochi extraordinari, de un albastru închis, mărginiți cu negru. Ca niște safire cu marginile carbonizate. Sprîncenele arcuite, negre se conturau pe pielea albă ca zăpada. Mirosea ca aerul nopții, cu iz de floare. Aroma de femeie l-a incitat, mușchii i s-au tensionat.

- Știu că vrei să faci ce este corect, domnule, a spus ea. Dar nu am nevoie ca tu să-mi salvezi reputația. Sau pe mine. Te rog să te duci acasă.

- Ține-ți gura, i-a spus lady Berwick pe un ton amenințător. Ți-ai ieșit din minți?

Pandora i-a aruncat o privire.

- Nu am greșit cu nimic, a insistat. Sau în sfîrșit, nimic într-atît de grav încît să fiu obligată să mă mărit din cauza asta.

- Cei mai în vîrstă ca tine vor hotărî ce se va întîmpla în continuare, a ripostat lady Berwick.

- Dar este vorba de viitorul meu! Pandora și-a întors din nou privirea spre Gabriel. Te rog să pleci. Te rog.

Încerca cu disperare să controleze situația. Fie nu înțelegea, fie nu dorea să accepte că era ca și cum ar fi încercat să oprească o locomotivă aflată în mișcare.

Gabriel nu știa ce să-i răspundă. Fusese crescut de o mamă iubitoare, alături de cele două surori ale lui, așa că înțelegea femeile aproape la fel ca orice alt bărbat. Numai că fata aceasta era complet diferită.

- Voi pleca, a spus. Dar nu putem ignora prea mult timp această situație. I-a înmînat lui Trenear cartea de vizită. Domnule, este evident că va trebui să purtați o discuție în familie. Vă puteți baza pe onoarea mea – oferta mea în ceea ce o privește pe lady Pandora rămîne valabilă pe timp nedefinit.

Înainte ca Trenear să reacționeze în vreun fel, Pandora i-a smuls lui Gabriel cartea de vizită dintre degete.

- Nu mă mărit cu tine, nu înțelegi? Mai bine mă lansez spre soare din țeava unui tun! Și a rupt cartea de vizită în bucăți minuscule.

- Pandora! a exclamat lady Berwick mîhnită cînd fulgii de hîrtie au zburat prin aer.

Și Pandora și Gabriel au ignorat-o. Privirile li s-au întîlnit iar restul încăperii a părut să dispară.

- Uite ce este, i-a spus Pandora pe un ton neutru de om de afaceri, căsătoria iese din discuție.

- *Uite ce este? Uite ce este?* Gabriel era amuzat și scandalizat deopotrivă. Chiar i se adresa ca unui curier?

- Nu am vrut niciodată să mă mărit, a continuat Pandora. Oricine mă cunoaște îți va spune asta. Nici cînd eram mică nu-mi plăceau poveștile cu prințesele care așteptau să fie salvate. Nu mi-am pus o dorință cînd a căzut o stea, nu am smuls petalele unei margarete spunînd „mă iubește, nu mă iubește". La căsătoria fratelui meu, toate fetele nemăritate au primit o bucată de tort și ni s-a spus că dacă o punem sub pernă îl vom visa pe cel cu care ne vom căsători. Eu mi-am mîncat-o pe a mea. Pînă la ultima firimitură. Am planuri pentru viața mea iar ele nu includ un soț, oricare ar fi acesta.

- Ce planuri? a întrebat Gabriel. Cum putea o fată cu poziția ei socială să-și facă planuri care să excludă orice posibilitate de a se căsători?

- Nu este treaba ta, i-a replicat ea.

- Am înțeles, a asigurat-o Gabriel. Vreau însă să te întreb un singur lucru: ce naiba ai căutat la bal dacă nu vrei să te măriți?

- Mi s-a părut ceva mai puțin plictisitor decît să stau acasă.

- O tînără care se opune într-atît de mult căsătoriei, așa cum pretinzi tu, nu avea ce căuta la un eveniment al Sezonului.

- Nu orice fată care vine la un bal se visează Cenușăreasa.

- Este sezonul găinușelor de munte, a spus Gabriel, acid. Și dacă te însoțești cu alte găinușe, într-un cîrd, pe malul lacului, este greu ca un vînător să-și închipuie că tu nu ești una dintre ele.

- Așa gîndesc bărbații despre noi? Nu este de mirare că urăsc balurile. Pandora a pufnit disprețuitor. Îmi pare rău că ți-am stricat planurile de mare vînător.

- Nu vînam o soție, a ripostat el. Nu sînt mai interesat de căsătorie decît ești tu.

- Atunci de ce erai la bal?

- Să văd artificiile!

După cîteva clipe de liniște. Pandora a plecat capul. A văzut cum umerii începuseră să-i tremure și, preț de o secundă, a crezut că plîngea. A auzit imediat un sunet și și-a dat seama că... rîdea?

- Ei bine, a șoptit ea, se pare că ți-a reușit.

Înainte să-și dea seama prea bine ce făcea, Gabriel i-a ridicat bărbia cu vîrfurile degetelor. Ea se chinuia să-și mascheze amuzamentul, dar fără prea mare succes. A început să rîdă din ce în ce mai tare, cu ochii strălucind ca stelele.

La naiba!

Supărarea i se risipise, fiind înlocuită de încîntare, și de bătăi rapide ale inimii. Simțea nevoia să rămînă singur cu ea. Să se cufunde în toată acea energie. Trupul i se aprinsese ca un foc de lemne și o dorea, *o dorea*. De obicei reușea să-și controleze astfel de porniri, era un bărbat civilizat, cu gusturi sofisticate, în vreme ce ea era... Dumnezeule mare, *ce* era ea?

Îşi dorea din toată inima să nu-şi dorească să afle, într-atît de mult.

Rîsul Pandorei a încetat. Văzuse ceva în ochii lui care a făcut-o să se îmbujoreze. Pielea îi ardea sub atingerea degetelor lui.

Gabriel şi-a tras mîna, cu părere de rău.

- Nu-ţi sînt duşman, a reuşit să-i spună.

- Dar nici logodnic nu-mi eşti.

- Nu încă.

- Niciodată.

Gabriel ar fi vrut să se lipească de ea, să o ia în braţe şi să o sărute pătimaş. În loc de asta, i-a spus calm:

- Mai vorbim despre asta peste cîteva zile. Pînă atunci – a scos din buzunar altă carte de vizită – îi voi da asta lui Trenear.

I-a aruncat voit o privire ironică, genul acela de privire care reuşea întotdeauna să le enerveze pe surorile lui... şi i-a trecut cartea de vizită chiar prin faţa ochilor.

Aşa cum îşi imaginase, Pandora nu a rezistat provocării. A dat să o prindă, dar Gabriel a făcut-o să dispară cu un gest. Copil fiind, învăţase multe trucuri în timpul vizitelor sale la Jenner's.

Expresia Pandorei s-a schimbat. A făcut ochii mari.

- Cum ai făcut asta?

Cu un simplu gest, Gabriel a făcut-o să reapară.

- Cere-mi-o frumos şi cine ştie? Poate că într-o zi te voi învăţa şi pe tine.

S-a încruntat.

- Nu contează. Nu mă interesează.

El ştia însă că era o minciună. Adevărul se oglindea în ochii ei.

Era interesată, indiferent cît de tare încerca să nege.

Şi, Dumnezeu să-l ajute... interesat era şi el.

Capitolul 3

Trecuseră două seri de la balul dat de Chaworth iar Gabriel își exersa mîna la masa de biliard, în apartamentul său privat de la Jenner's. Camerele luxoase, ocupate cîndva de părinții lui la începutul căsniciei lor, erau acum rezervate familiei Challon. Raphael, unul dintre frații lui mai mici locuia de obicei la club, dar acum era în America. Plecase să găsească și să cumpere o mare cantitate de lemn de pin pentru o companie de construcții de căi ferate care se afla în posesia familiei Challon. Acum, cînd lemnul britanic se împuținase, pinul american era foarte căutat pentru duritatea și elasticitatea lui, bîrnele fiind folosite ca legături la căile ferate.

Clubul nu mai era la fel fără prezența lipsită de griji a fratelui său Raphael, dar tot era mai bine decît în liniștea și ordinea desăvîrșită din casa lui din Queen's Gate. Gabriel se simțea bine în acea atmosferă masculină confortabilă, condimentată cu aromă de băuturi scumpe, fum de pipă și tapițerie din piele de Maroc. Mirosul acesta îi amintea întotdeauna de adolescența lui, cînd îșî însoțea tatăl la club.

Ani la rînd, ducele mersese aproape săptămînal la Jenner's să se întîlnească cu directorii și să arunce o privire pe registre. Soția lui îl moștenise de la tatăl el, Ivo Jenner, un fost boxer profesionist. Clubul era o sursă inepuizabilă de cîștiguri și îi

permisese ducelui să investească în agricultură şi să cumpere proprietăţi, transformînd totul într-un adevărat imperiu. Jocurile de noroc erau, bineînţeles, în afara legii, dar jumătate din membrii Parlamentului erau membri, ceea ce însemna că, practic, nu se putea întîmpla nimic.

Vizitele la Jenner's se dovedeau mereu fascinante pentru băieţelul retras care fusese. Avea mereu ceva nou de văzut şi de învăţat, iar bărbaţii pe care Gabriel îi întîlnea acolo erau mult diferiţi de servitorii respectuoşi de la conac. Angajaţii clubului foloseau un limbaj foarte colorat, spuneau glume deochiate şi-l învăţau trucuri cu cărţi de joc. Uneori, Gabriel se cocoţa pe un scaun înalt la cîte o masă de joc să privească cum se paria pe sume enorme, avînd braţul protector al tatălui său pe umeri. Se simţea deci în siguranţă şi nu de puţine ori văzuse cum, într-o singură noapte se pierdeau averi, doar cu o aruncare de zar.

Cînd mai crescuse, crupierii îl învăţaseră matematică şi probabilităţi, îi arătaseră cum să-i depisteze pe cei care foloseau zaruri măsluite sau cărţi marcate. Lui Gabriel îi erau deja familiare semnele pe care şi le făceau trişorii, îi observa imediat cînd clipeau, dădeau din cap sau ridicau cîte un umăr. Cunoştea toate modalităţile prin care se putea trişa şi învăţase, în vizitele făcute la club, chiar fără să-şi dea seama de asta, foarte multe despre natura umană.

Înţelesese abia mulţi ani mai tîrziu că acela fusese felul în care tatăl lui îl pregătise pentru viaţă şi pentru ocaziile în care anumiţi oameni vor încerca să profite de el. Lecţiile acelea îi prinseseră foarte bine din ziua în care părăsise căminul părintesc şi siguranţa acestuia, descoperind că, în calitate de moştenitor al ducelui de Kingston, se transformase într-o ţintă.

Şi-a aliniat cinci bile albe şi a poziţionat-o pe cea roşie pentru o lovitură directă, din colţul opus. Le-a băgat metodic în plasă, una cîte una. Biliardul îi plăcuse dintotdeauna, îl ajuta să gîndească clar atunci cînd avea vreo problemă.

Cînd se pregătea pentru ultima lovitură, a simţit o prezenţă în prag. Încă aplecat deasupra mesei, a ridicat privirea şi l-a văzut pe tatăl lui. A zîmbit.

- Chiar mă întrebam cît va dura pînă să afli.

Sebastian, ducele de Kingston, a intrat dezinvolt în încăpere. Părea să ştie întotdeauna tot ce se întîmpla în Londra, chiar dacă locuia în Sussex şi cîte şase luni odată.

- Pînă acum am auzit trei versiuni diferite ale întîmplării.

- Alege-o pe cea mai rea iar eu îţi garantez că aşa a fost, a spus sec Gabriel, lăsînd tacul pe masă. Era o uşurare să-şi vadă tatăl, care fusese mereu o sursă inepuizabilă de linişte şi înţelegere. Şi-au dat mîna ferm, bărbăteşte şi s-au strîns în braţe. Asemenea demonstraţii de afecţiune nu erau prea des întîlnite între taţii şi fiii de rangul lor, dar ei nu fuseseră niciodată o familie convenţională.

După ce l-a bătut de cîteva ori pe spate, Sebastian s-a tras înapoi şi şi-a privit atent şi îngrijorat fiul. Nu i-au scăpat urmele de oboseală de pe chipul lui Gabriel. I-a răvăşit părul, aşa cum făcea cînd acesta era mic:

- N-ai prea dormit.

- Am ieşit cu prietenii azi-noapte, a recunoscut Gabriel, Şi ne-am despărţit abia cînd eram cu toţii foarte beţi.

Sebastian a zîmbit, şi-a scos haina perfect croită şi a aruncat-o pe spătarul unui scaun din apropiere. După care şi-a scos butonii şi şi-a suflecat mînecile. Ducea o viaţă activă la Heron's Point, domeniul familiei din Sussex şi asta îl făcea să

nu-şi arate deloc vîrsta, Era suplu şi mlădios, iar statul îndelungat în soare îi deschisese părul la culoare şi-i întunecase tenul, făcînd ca ochii albaştri să-i pară mai luminoşi.

În timp ce alţii din aceeaşi generaţie se delăsaseră, ducele era mai viguros ca niciodată, probabil şi pentru că fiul lui cel mai mic avea doar unsprezece ani. Evie rămăsese însărcinată la mult timp după ce crezuse că anii în care mai putea deveni din nou mamă se încheiaseră. Evie fusese foarte stînjenită din cauza sarcinii, mai ales după ce soţul ei o necăjise spunîndu-i că ea îi făcea reclamă potenţei lui, oriunde mergea. Şi chiar parcă începuse să păşească mai ţanţoş.

Cel de-al cincilea copil al lor era un băiat frumos, cu părul de un roşu întunecat. Îl botezaseră Michael Ivo, dar se părea că cel de-al doilea nume, de boxer, i se potrivea mai bine. Ivo era un băiat vesel şi vivace care îl însoţea pe tatăl lui peste tot.

- Loveşte tu primul, i-a spus Sebastian alegîndu-şi tacul favorit din rastel. Am nevoie de un avantaj.

- Pe naiba ai, i-a răspuns Gabriel, aranjînd bilele. Data trecută ai pierdut doar pentru că l-ai lăsat de prea multe ori pe Ivo să lovească în locul tău.

- Era clar că voi pierde, aşa că l-am folosit pe băiat drept scuză.

- Unde este Ivo? Nu pot să cred că l-ai lăsat la Heron's Point, cu fetele.

- Era cît pe ce să facă o criză de nervi, a spus Sebastian. Dar i-am explicat că situaţia ta necesită întreaga mea atenţie. Ştii prea bine că mă pricep la dat sfaturi.

- Oh, Dumnezeule. Gabriel s-a aplecat peste masă şi a dat prima lovitură. A trimis imediat bila galbenă în buzunarul din plasă. Două puncte. Cu următoarea lovitură a trimis-o în plasă şi pe cea roşie.

- Bine jucat, i-a spus tatăl lui. Eşti foarte iscusit.

Gabriel a pufnit.

- N-ai mai fi spus acelaşi lucru dacă m-ai fi văzut acum două seri, la balul dat de Chaworth. M-ai fi numit un mare idiot – şi pe bună dreptate, pentru că m-am lăsat atras în cursă de o fată naivă.

- Ei bine, nici un armăsar nu poate evita la nesfîrşit căpăstrul. Sebastian a dat ocol mesei şi a lovit perfect bila. Cine este?

- Lady Pandora Ravenel. Au continuat să joace, timp în care Gabriel i-a explicat dezgustat: nici nu am vrut să merg la blestematul acela de bal. Dar m-au presat cîţiva prieteni, spunîndu-mi că lordul Chaworth a cheltuit o avere pentru un foc de artificii „artizanal". Urma să fie un spectacol extraordinar, după ce dansul se sfîrşea. Pentru că balul nu mă interesa deloc, m-am dus pe malul rîului, să-i văd pe cei care pregăteau rachetele de lansare. Cînd m-am întors – a făcut o pauză să lovească simultan două bile, pentru trei puncte – am auzit o voce de fată care blestema de mama focului, în pavilion. Era cu fundul în sus, prinsă în lucrătura din lemn a unui spătar.

Ochii tatălui său au strălucit amuzaţi.

- Ce cursă inteligentă! Ce bărbat i-ar fi putut rezista?

- Am sărit să o ajut, ca un zevzec. Înainte să apuc să o eliberez am fost surprinşi de lordul Chaworth şi de Westcliff. Westcliff s-a oferit să-şi ţină gura, bineînţeles, dar Chaworth a rămas de neclintit. Gabriel i-a aruncat tatălui său o privire plină de subînţeles. De parcă voia să se răzbune pentru ceva.

Sebastian a părut să-şi ceară scuze din priviri.

- S-ar putea să fi avut o scurtă legătură cu soţia lui, a recunoscut, cu cîţiva ani înainte de a mă căsători cu mama ta.

Gabriel a lovit fără țintă, făcînd ca bila să se rotească aiurea pe masă.

- Reputația fetei este de-acum distrusă iar eu trebuie să mă căsătoresc cu ea. Doar ce i-am sugerat asta și a protestat vehement.

- De ce?

- Probabil pentru că nu mă place. După cum îți imaginezi, nu m-am purtat prea minunat, date fiind împrejurările.

- Nu. Te întreb de ce trebuie să te căsătorești cu ea.

- Pentru că este singurul gest onorabil cu putință. Gabriel a făcut o pauză. Nu la asta te așteptai din partea mea?

- În nici un caz. Mama ta este cea care se așteaptă numai la gesturi de onoare din partea ta. Eu unul sînt perfect de acord să mai faci și cîte unul dezonorant, dacă poți găsi o portiță de scăpare. Sebastian s-a aplecat, a studiat cu atenție poziția bilelor și a trimis mingea roșie cu o lovitură de expert. Cineva trebuie să se însoare cu fata, a continuat. Nu trebuie neapărat să fii tu acela. A dat ocol mesei, pregătindu-și următoarea lovitură. Îi vom plăti un soț. În ziua de azi, familiile de nobili sînt înglodate în datorii. Vor fi mai mult decît bucuroase să ne ofere una din progeniturile cu pedigriu, pentru suma corectă.

Gabriel își privea înmărmurit tatăl, cîntărind în minte idea. Putea s-o încredințeze pe Pandora unui alt bărbat, să devină problema altuia, Pandora nu va mai fi respinsă de societate iar el își va duce în continuare viața care îi plăcea, ca și pînă acum.

Numai că...

Numai că Pandora îi bîntuia gîndurile ca o muzică nesuferită pe care nu ți-o poți scoate din cap. Devenise într-atît de obsedat de ea că nici măcar nu-și mai vizitase amanta, știind că nici măcar „repertoriul" variat al Nolei nu-i va putea distrage atenția.

- Ei bine? a întrebat tatăl său.

Răspunsul lui Gabriel a întîrziat destul de mult.

- Este şi asta o idee.

Sebastian l-a privit întrebător.

- Mă aşteptam mai degrabă la „Doamne Dumnezeule, fac orice numai să nu fiu nevoit să-mi petrec întreaga viaţă lîngă o fată pe care nu pot s-o sufăr!".

- N-am spus că nu pot s-o sufăr, a rostit încet Gabriel.

Sebastian l-a privit zîmbind:

- Este plăcută ochiului?

Gabriel s-a apropiat de bufet şi şi-a turnat un coniac.

- Este de-a dreptul răpitoare, a murmurat.

Din ce în ce mai interesat, tatăl lui l-a întrebat:

- Şi atunci care ar fi problema?

- Este o sălbatică. Şi nu-şi poate ţine gura. În plus, este de-a dreptul ciudată: merge la baluri dar nu dansează, stă doar într-un colţ. Doi dintre cei cu care am băut aseară mi-au spus că au invitat-o la dans, cu alte ocazii. Primului i-a spus că tocmai ce o călcase pe picior calul de la o trăsură, iar celui de-al doilea i-a spus că valetul îi prinsese piciorul în uşă, din greşeală. Gabriel a luat o înghiţitură de coniac şi a conchis: nu este de mirare că nu o mai invită nimeni la dans. Şi că avea toate şansele să rămînă fată bătrînă.

Sebastian, care tocmai izbucnise în rîs, a părut marcat de ultimele cuvinte ale fiului său.

- Ahhh, a rostit încet. Asta explică multe. A tăcut cîteva clipe, părînd pierdut într-o amintire îndepărtată, plăcută. Periculoase creaturi, fetele astea. Trebuie să le abordezi cu maximum de precauţie. Stau tăcute în cîte un colţ, par abandonate, uitate de toată lumea, dar adevărul este că sînt

niște sirene care îi atrag pe bărbați spre pierzanie. Nici nu-ți dai seama cînd îți smulg inima din piept – și nu ți-o mai dau înapoi niciodată.

- Te mai amuzi mult pe seama mea? l-a întrebat Gabriel, nerăbdător. Pentru că eu unul am probleme serioase de rezolvat.

Continuînd să zîmbească, Sebastian a frecat cu cretă vîrful tacului.

- Te rog să mă ierți. Am devenit sentimental. Continuă.

- Gîndind practic, Pandora nu mi-ar fi de folos decît în pat. Pentru că este o noutate. Dar după un timp nu prea lung, cam o săptămînă, voi începe să mă plictisesc. În plus, nu are temperamentul potrivit unei soții, indiferent a cui. A trebuit să termine coniacul din pahar înainte de a reuși să recunoască: în ciuda acestor lucruri... nu vreau să fie a altuia. S-a sprijinit cu ambele mîini de masa de biliard și a privit în gol la pînza verde.

Reacția tatălui său l-a uimit:

- Voi fi acum avocatul diavolului. Te-ai gîndit vreo clipă că lady Pandora se va maturiza și ea?

- M-ar surprinde, a murmurat Gabriel, gîndindu-se la ochii ei albaștri păgîni.

- Dar așa se va întîmpla, dragul meu băiat. Femeile ne surprind mereu, sînt capabile de multe lucruri. Poți să-ți petreci întreaga viață încercînd să afli ce o interesează, ce o intrigă, și nu vei reuși. Fiecare femeie este un mister care nu trebuie descifrat, ci doar savurat. A aruncat prin aer o bilă albă și a prins-o cu îndemînare. Lady Pandora este tînără – timpul remediază tot. Este virgină – ei bine, problema aceasta se rezolvă ușor. Te aștepți să te plictisești curînd de ea – acesta este o culme a aroganței de care am dat și eu dovadă atunci

cînd eram de vîrsta ta. Fata asta nu pare deloc plicticoasă. Dă-i o şansă şi s-ar putea să-ţi ofere plăceri mai mari decît doamna Black.

Gabriel l-a avertizat din priviri.

Tatăl lui nu făcuse niciodată un secret din faptul că nu era de acord cu amanta lui Gabriel, al cărei soţ era ambasadorul Americii. Tînăra şi frumoasa soţie a unui fost ofiţer de armată ale cărui răni în război îl împiedicau să o satisfacă în dormitor, doamna Nola Black căuta plăceri oriunde altundeva.

În ultimii doi ani, Nola îi îndeplinise lui Gabriel orice fantezie. Întîlnirile lor erau lipsite de orice inhibiţie, de orice morală. Ştia cînd să împingă limitele şi mai departe, găsea mereu moduri prin care să-i aprindă dorinţa şi să-i satisfacă şi cele mai complexe fantezii. Lui Gabriel nu-i plăcea faptul că era măritată, îi displăceau temperamentul ei şi felul extrem de posesiv şi abia în ultima vreme începuse să-şi dea seama că legătura lor scotea la iveală tot ce era mai rău în el.

Şi totuşi se întorcea la ea, iar şi iar.

- Nimeni nu-mi oferă plăceri mai mari ca ea, a reuşit cu greu Gabriel să rostească. Asta este problema.

Tatăl lui a aşezat cu grijă tacul pe masă. Chipul îi era impasibil cînd l-a întrebat:

- Ai impresia că eşti îndrăgostit de ea?

- Nu. Dumnezeule, nu! Numai că... eu... Gabriel a plecat capul, şi-a frecat ceafa care îi dădea o senzaţie de disconfort. Discutase dintotdeauna liber cu tatăl lui despre orice, dar numai rareori chestii personale legate de sex. Din fericire, Sebastian nu era genul de tată care să se amestece în viaţa intimă a fiilor lui.

Lui Gabriel nu-i era deloc uşor să-i descrie latura sa întunecată şi nici nu era foarte dornic să se confrunte cu ea.

Era fiul cel mare din familia Challon şi se străduise întotdeauna să se ridice la înălţimea aşteptărilor – şi ale lui, şi ale celorlalţi. Încă de la o vîrstă fragedă înţelesese că mulţi îşi doreau ca el să eşueze, date fiind numele familiei lui, averea şi influenţa. Hotărît să le dovedească faptul că se înşelau, luase numai note mari la Eton şi la Oxford. Nu se dăduse niciodată în lături cînd fusese provocat de alţi băieţi la bătaie sau la competiţiile de atletism. Iar cînd îşi dăduse seama că avea un punct slab, muncise din greu să-l depăşească. După absolvire se ocupase cu competenţă de finanţele familie şi făcuse cîteva investiţii din banii lui, investiţii care se dovediseră foarte profitabile. În mare parte din aspectele vieţii lui se dovedise disciplinat şi muncitor, un bărbat care îşi lua în serios responsabilităţile.

Acum, însă, era vorba de o altă latură a vieţii lui. În care era intempestiv şi sătul să tot încerce să fie perfect. Latura care îl făcea să se simtă al naibii de vinovat.

Gabriel nu găsise încă vreo cale să reconcilieze cele două jumătăţi contrastante ale firii sale. Îngerul şi demonul. Şi se îndoia că va reuşi vreodată. De un lucru era însă sigur: că Nola Black era dispusă să facă orice ar fi vrut el, cît de des ar fi vrut, iar el nu va găsi acel gen de eliberare cu nimeni altcineva.

Îmbujorat, Gabriel s-a străduit să-i explice totul fără să pară un depravat, o ciudăţenie a naturii.

- Problema este că eu îi cer anumite... adică... mă lasă să... S-a oprit şi a înjurat printre dinţi.

- Fiecare bărbat cu gusturile lui, i-a răspuns Sebastian. Mă îndoiesc că ale tale sînt chiar într-atît de şocante.

- Ceea ce generaţia ta considera şocant este probabil mult diferit de a mea.

A urmat o tăcere scurtă, ofensată. După care Sebastian i-a răspuns aspru:

- Oricît de decrepit şi de senil m-ai crede tu, să ştii că creierul meu de fosilă înţelege, totuşi, ce vrei să spui. Eşti deziluzionat acum din cauză că te-ai lăsat prea mult timp pradă exceselor carnale şi desfrîului. Lucruri care pe alţi bărbaţi îi excită pe tine te lasă indiferent. Farmecele palide ale unei virgine nu pot spera să rivalizeze cu talentele amantei tale.

Gabriel a ridicat privirea, surprins.

Tatăl său a continuat ironic:

- Te asigur, băiete, că dezmăţul a fost inventat cu mult timp în urmă. Libertinismul de pe vremea bunicului meu ar fi făcut un satir să roşească. Bărbaţii din familia noastră aşa s-au născut: tînjind după mai multă plăcere decît ar trebui. Nici eu nu am fost un sfînt pînă să mă însor şi Dumnezeu mi-e martor că nu am crezut niciodată că voi cunoaşte împlinirea în braţele unei singure femei, pentru tot restul vieţii. Dar aşa s-a întîmplat. Ceea ce înseamnă că nu există nici un motiv să nu o găseşti şi tu.

- Dacă spui tu.

- Chiar o spun.

După o tăcere contemplativă, Sebastian a vorbit din nou:

- Ce-ar fi să inviţi întreaga familie Ravenel la Heron's Point, pentru o săptămînă? Dă-i fetei o şansă, ca un sportiv adevărat. Şi încearcă să o cunoşti înainte de a lua o decizie.

- Nu este nevoie să invit toată familia în Sussex, doar pentru asta. Pot foarte bine să o vizitez şi aici, la Londra.

Tatăl său a clătinat din cap.

- Trebuie să petreci cîteva zile departe de amanta ta, i-a spus pe şleau. Un bărbat cu apetitul tău va savura mai mult un nou fel de mîncare dacă elimină celelalte condimente.

Gabriel s-a încruntat şi s-a sprijinit de masa de biliard, cîntărindu-i cuvintele. Cu fiecare zi care trecea, scandalul era

tot mai iminent. Cunoscuții îl chestionau iar Nola îi trimisese deja șase bilete în care îl întreba dacă zvonurile erau adevărate. Probabil că și familia Ravenel era nevoită să se eschiveze în fața acelorași întrebări și ar fi primit cu plăcere invitația de a părăsi Londra. Domeniul Heron's Point se întindea pe unsprezece mii de acri de păduri, ferme și țărmuri sălbatice și oferea o intimitate absolută.

- De ce încurajezi acest lucru? l-a întrebat pe tatăl său. Nu ar trebui să fii mai pretențios cînd vine vorba de posibila mamă a nepoților tăi?

- Ești un bărbat de douăzeci și opt de ani care încă nu are nici un moștenitor. În acest moment chiar nu vreau să fiu foarte exigent cu cea cu care te-ai căsători. Tot ce-ți cer este să ne dăruiești cîțiva nepoți înainte ca eu și mama ta să fim prea ramoliți ca să-i mai putem lua în brațe.

- Nu este cazul să-ți faci speranțe prea mari cu lady Pandora. În opinia ei, căsătoria este cel mai rău lucru care i s-ar putea întîmpla.

Sebastian a zîmbit.

- Căsătoria este în general cel mai rău lucru care i se poate întîmpla unei femei. Din fericire, asta nu le-a oprit niciodată.

Capitolul 4

Pandora a ştiut că urma să primească o veste proastă în clipa în care Devon a chemat-o în biroul său doar pe ea, nu şi pe Cassandra. Ca lucrurile să fie şi mai rele, nu era nici Kathleen acasă, iar ea servea de obicei drept tampon între Devon şi Pandora. Şi urma să lipsească întreaga după-amiază. O vizita pe Helen, care era încă la pat după ce născuse un băieţel sănătos, cu o săptămînă în urmă. Băieţelul voinic şi brunet fusese botezat Taron şi semăna izbitor cu tatăl lui. „Numai că este mult mai frumuşel, slavă Domnului" spusese Winterborne, zîmbind. Numele deriva din cuvîntul galez „tunet", şi părea să i se potrivească de minune ori de cîte ori îi era foame.

La naştere, Helen fusese asistată de dr. Garrett Gibson, doctoriţa angajată la magazinul universal al lui Winterborne. Una dintre primele femei care căpătase titlul de medic şi de chirurg din Anglia, dr. Gibson se specializase în cele mai moderne tehnici. Se ocupase extraordinar de Helen , care avusese o naştere grea şi apoi suferise de anemie pentru că pierduse mult sînge. Îi prescrisese pastile cu fier şi îi recomandase să stea la pat, iar Helen se simţea tot mai bine cu fiecare zi care trecea.

Cu toate acestea însă, Winterborne, care era excesiv de protector, se tot învîrtea în jurul soţiei lui şi îşi neglija astfel

muntele de probleme care se adunau la magazin. Nu conta că Helen îi repeta că nu mai era în pericol, el insista să rămînă la căpătîiul ei, vigilent. Helen își petrecea mare parte din timp citind, alăptînd copilul sau jucînd jocuri cu Carys, mica ei soră vitregă.

În dimineața aceea, Helen îi trimisese un bilet lui Kathleen, implorînd-o să vină să o vadă, pentru ca Winterborne să se poată ocupa de problemele stringente de afaceri. Helen îi scrisese că angajații lui erau înnebuniți fără el, iar ea era pe cale să înnebunească *cu* el.

În casă era anormal de liniște cînd Pandora a intrat în biroul lui Devon. Văzînd-o, acesta s-a ridicat și i-a făcut semn să se așeze pe scaunul din fața biroului.

- Am vești, i-a spus. Și de vreme ce ele se referă la lordul St. Vincent, m-am gîndit să ți le împărtășesc ție înaintea celorlalți.

Inima i-a bătut cu putere la auzul numelui lui. S-a așezat pe scaun și și-a încrucișat mîinile în poală.

- Ce s-a întîmplat? Și-a retras oferta?

- Din contră. Devon s-a așezat la rîndul lui. St. Vincent ne-a invitat pe toți în Sussex, la domeniul familiei. Vom rămîne acolo o săptămînă. Astfel, ambele familii vor avea șansa să...

- Nu, a spus imediat Pandora, alarmată. Nu putem face asta.

Devon a privit-o nedumerit.

- Este șansa de a ne cunoaște mai bine unii cu alții.

Exact de asta se temea și Pandora. Ducele și ducesa de Kingston împreună cu prețioasa lor progenitură aveau să-i privească de sus și să strîmbe din nasurile lor elegante. Doar o pojghiță de politețe avea să le mascheze disprețul. Fiecare

întrebare pusă va fi de fapt un test, fiecare greşeală de-a ei va fi notată şi păstrată pentru viitor.

Agitată, Pandora dădea ocol încăperii, iar fustele ei ridicau constelaţii minuscule, strălucitoare de particule de praf. De fiecare dată cînd trecea prin dreptul biroului, teancurile de hîrtii îşi fluturau marginile în semn de protest.

- În clipa în care vor termina cu mine voi fi deja tranşată şi feliată, gata de pus la marinat.

- Dar de ce să se poarte rău cu tine? Doar te-au invitat să le fii oaspete, a spus Devon.

- Ar putea încerca să mă intimideze, să mă facă să refuz propunerea lordului St. Vincent. Astfel nu va mai fi nevoit să o retragă el şi să nu mai fie considerat un gentleman.

- Vor doar să ne cunoaştem, a spus Devon pe un ton excesiv de răbdător. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

Pandora s-a oprit în loc. Inima îi bătea în piept asemeni unei păsări prinse în colivie.

- Kathleen ştie de această vizită?

- Nu încă. Dar va fi şi ea de acord că este necesară. Niciunul din noi nu mai poate ieşi în lume fără să fie asaltat de întrebări în legătură cu tine şi cu St. Vincent. Chiar aseară discutam cu Kathleen şi am fost amîndoi de acord că va trebui să părăsim Londra pentru o vreme, pînă cînd situaţia se va rezolva.

- Mă voi întoarce atunci la Eversby Priory. În nici un caz nu merg în Sussex. Va trebui să mă tîrîţi cu forţa pînă la trăsură şi chiar şi aşa...

- Zău aşa, Pandora. Nu te încăpăţîna. Trebuie să stăm de vorbă. I-a făcut semn spre scaun, hotărît. Chiar acum.

Era pentru prima oară că Devon îşi exercita autoritatea asupra ei în calitate de cap de familie. Pandora era uşor

deconcertată. Avea un dispreț înnăscut față de autoritatea de orice fel, dar Devon se dovedise întotdeauna foarte corect. Nu-i dăduse niciodată nici cel mai mic motiv să nu se încreadă în el. A făcut întocmai: s-a așezat pe scaun și și-a apucat cu ambele mîini brațele, strîngîndu-le cu putere. Urechea stîngă îi țiuia. A acoperit-o strîns cu palma și a bătut ușurel cu vîrful degetelor în dosul urechii de cîteva ori. Altă dată, zgomotul enervant dispărea. Spre marea ei ușurare, la fel s-a întîmplat și acum.

Devon s-a sprijinit de spătar și privit-o cu ochii lui albaștri, aproape de aceeași nuanță cu ochii ei.

- Cred că înțeleg de ce te temi, i-a spus. Cel puțin în parte. Dar sînt convins că nu înțelegi care este punctul meu de vedere. În absența unui tată sau a unui frate mai mare, nu mă ai decît pe mine. Indiferent de ce crezi tu sau alții, eu nu te voi forța să te măriți cu St. Vincent. De fapt, chiar dacă vei dori asta, este foarte probabil să nu-mi dau consimțămîntul.

Pandora i-a răspuns, uimită:

- Lady Berwick mi-a spus că nu am de ales. Dacă nu mă mărit, singura alternativă ar fi să mă arunc în cel mai apropiat vulcan activ. Dumnezeu știe unde s-o afla acesta.

- În Islanda. Iar tu te vei mărita cu St. Vincent doar dacă mă vei convinge că-l preferi pe el în schimbul vulcanului.

Pandora îl privea uluită pe Devon și simțea că începea să se relaxeze. Era de partea ei, a înțeles acum. Orice alt bărbat în postura lui ar fi obligat-o să se căsătorească fără să stea o secundă măcar pe gînduri.

- Faci parte din familie, a continuat Devon cu glas egal. Ai [illegible] să fiu dacă te voi da pe mîna unui străin fără să fiu convins că-ți va fi bine. Voi face tot ce-mi stă în puteri să te

împiedic să faci aceeaşi greşeală pe care a făcut-o Kathleen atunci cînd s-a măritat cu fratele tău.

Pandora a tăcut, surprinsă. Theo era un subiect sensibil, pomenit foarte rar în acea casă.

- Kathleen nu a ştiut nimic despre Theo înainte de căsătorie, a spus Devon. Abia după aceea a descoperit cum era el cu adevărat. Fratele tău bea foarte mult iar cînd se îmbăta devenea violent. A fost scos cu forţa de nenumărate ori din club sau din alte locuri publice. Acesta nu mai era un secret nici pentru prieteni, nici pentru cei ale celor cercuri le frecventa.

- Ce ruşinos, a murmurat Pandora, iar obrajii i-au luat foc.

- Da. Theo a avut însă grijă să-şi ascundă latura brutală cît timp a curtat-o pe Kathleen. Nu ştiu dacă lordul şi lady Berwick au auzit vreun zvon – şi mi-este greu să cred că nu au auzit chiar nimic – dar au avut grijă să nu discute despre asta cu Kathleen. Devon se întristase. Ar fi trebuit s-o facă, la naiba!

- Şi de ce nu au făcut-o?

- Mulţi oameni cred că temperamentul unui bărbat se poate schimba după căsătorie. Ceea ce este o prostie, bineînţeles. De parcă leopardul şi-ar putea schimba blana. Devon a făcut o pauză. Dacă Theo ar fi trăit, viaţa lui Kathleen ar fi fost un coşmar. Eu unul nu te voi lăsa la cheremul unui soţ abuziv.

- Dar dacă nu mă mărit, scandalul se va răsfrînge asupra tuturor. În special asupra Cassandrei.

- Pandora, draga mea, crezi că vreunul dintre noi ar fi fericit dacă tu ai fi chinuită? West sau eu am sfîrşi mai mult ca sigur prin a-l ucide pe ticălos.

Copleşită de recunoştinţă, Pandora a simţit că-i dădeau lacrimile. Ce ciudat! Părinţii şi fratele ei nu mai erau, dar nu mai simţise niciodată atît de tare că făcea parte dintr-o familie.

- Nu cred că lordul St. Vincent. ar putea fi violent cu mine, a spus ea. Pare mai degrabă genul rece şi distant. Ceea ce m-ar întrista, bineînţeles, dar m-aş descurca.

- Înainte să luăm o decizie va trebui să aflăm cît mai multe despre ce fel de om este.

- Într-o săptămînă? a întrebat ea neîncrezătoare.

- Nu este suficient pentru chestiunile de profunzime, a recunoscut Devon. Dar poţi descoperi multe despre un om atunci cînd este în familie. Voi încerca de asemenea să aflu cît mai multe de la anturajul lui. Winterborne îl cunoaşte. Fac amîndoi parte din consiliul director al unei companii de echipamente hidraulice.

Pandora nu-şi imagina ce-şi puteau spune unul altuia – fiul unui măcelar galez şi fiul unui duce.

- Domnul Winterborne îl place? a îndrăznit să întrebe.

- Aşa se pare. Spune că St. Vincent este inteligent şi practic şi că nu-şi dă aere. Acestea sînt laude foarte mari din partea unuia ca Winterborne.

- Domnul Winterborne şi Helen vor veni şi ei cu noi la Heron's Point? a întrebat Pandora plină de speranţă. S-ar fi simţit mult mai bine cu toată familia alături.

- A trecut prea puţin timp de la naşterea copilului, i-a răspuns Devon. Helen trebuie să-şi revină complet înainte de a putea călători. Mai mult decît atît, eu *voi insista* ca lady Berwick să nu ne însoţească la Heron's Point. Nu vreau să fii supravegheată strict. Vreau să ai o ocazie – sau chiar două – să fii singură cu St. Vincent.

Pandora rămăsese cu gura căscată. Nu şi-ar fi imaginat că Devon, care era de obicei excesiv de protector, ar putea spune aşa ceva.

Devon părea la rîndul lui destul de stînjenit cînd a continuat:

- Ştiu cum se curtează o fată, aşa cum se cuvine. Însă Kathleen nu a petrecut nici măcar o secundă singură cu Theo înainte de căsătorie iar rezultatele au fost dezastruoase. Nu ştiu o altă metodă mai bună cu care o femeie să poată să-şi poată evalueze viitorul soţ decît cîteva discuţii între patru ochi cu el.

- Ce ciudat! a spus Pandora a clipă mai tîrziu. Nimeni nu mi-a mai dat permisiunea, pînă acum, să fac ceva necuviincios.

Devon a zîmbit.

- Mergem atunci la Heron's Point pentru o săptămînă, într-o expediţie a cunoaşterii adevărului?

- Bănuiesc că da. Şi dacă se dovedeşte că St. Vincent este un bărbat îngrozitor?

- Atunci nu te vei mărita cu el.

- Şi ce se va întîmpla cu restul familiei?

- Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta, l-a răspuns ferm Devon. Pentru moment, tu trebuie doar să ajungi să-l cunoşti pe St. Vincent. Iar dacă hotărăşti că nu vrei să te măriţi cu el, oricare ar fi motivul, atunci nu o vei face.

S-au ridicat amîndoi în picioare. Dintr-un impuls, Pandora a făcut un pas înainte şi şi-a lipit obrazul de pieptul lui Devon. L-a îmbrăţişat cu putere, lucru care a mirat-o şi pe ea în aceeaşi măsură ca şi pe el. Nu i se întîmpla prea des să caute o apropiere fizică de cineva.

- Îţi mulţumesc, i-a spus. Pentru mine contează mult faptul că ţii cont de sentimentele mele.

- Bineînţeles că ţin, draga mea. Devon a strîns-o în braţe liniştitor după care a îndepărtat-o uşor şi a privit-o în ochi: ştii ce este scris pe blazonul familiei Ravenel?

- *Loyalté nous lie.*

- Şi ştii ce înseamnă?

- „Să nu ne enervezi niciodată"? a tradus Pandora, fiind răsplătită cu un hohot de rîs. Ştiu ce înseamnă. „Loialitatea ne uneşte".

- Exact, i-a răspuns Devon. Orice s-ar întîmpla, cei din familia Ravenel îşi rămîn loiali unii altora. Nu-l sacrificăm niciodată pe unul de-al nostru doar de dragul celorlalţi.

Capitolul 5

Pandora se așezase pe podeaua salonului de la etaj și îi peria pe cei doi cockeri negri care făceau parte din familia lor de zece ani. Josephine stătea liniștită în timp ce Pandora îi netezea blana de pe urechile lungi, iar Napoleon stătea întins lîngă ele, cu bărbia sprijinită pe labele din față.

- Ești gata? a întrebat-o Cassandra din prag. Trebuie neapărat să prindem trenul. Oh, nu face asta! Vei fi plină de păr de cîine! Trebuie să arăți cît mai prezentabilă în fața ducelui și a ducesei. Și a lordului St. Vincent, bineînțeles.

- De ce să-mi bat capul cu asta? Pandora s-a ridicat în picioare. Știu deja ce vor crede despre mine. Nu s-a clintit însă cînd Cassandra s-a apropiat de ea și i-a aranjat fustele și părul rebel.

- N-au de ce să nu te placă – fșșș – cu condiția – fșșș – să fii drăguță cu ei.

Rochia de călătorie a Pandorei era din lînă de batist verde, cu o jachetă pînă în talie și un guler înalt din dantelă albă, gen Medici, care se înălța la ceafă pînă la linia pălăriei. Era un compleu interesant și șic, accesorizat cu o pălărie de culoarea smaraldului, cu pene. Cassandra purta un compleu similar, de un albastru pal, cu o pălărie de culoarea safirului.

- Voi fi cît de drăguță voi putea, i-a răspuns Pandora, dar nu-ți mai amintești ce s-a întîmplat la Eversby Priory, cînd o gîscă și-a făcut cuib pe teritoriul lebedelor? Credea că este asemeni lor și că o vor lăsa în pace. Numai că gîtul îi era prea scurt și picioarele prea lungi și nici penele nu le avea la fel cu ele, așa că lebedele au tot atacat-o și au alergat-o pînă cînd biata de ea a trebuit să plece cît mai departe.

- Tu nu ești o gîscă.

Pandora s-a strîmbat.

- Înseamnă că sînt doar o lebădă nereușită.

Cassandra a oftat și a tras-o mai aproape.

- Nu trebuie să te măriți cu lordul St. Vincent doar de dragul meu, i-a repetat pentru a suta oară.

Pandora și-a pus mîna pe umărul surorii ei gemene.

- N-aș putea suporta ideea că tu suferi din cauza unei greșeli de-ale mele.

- Nu voi suferi.

- Dacă eu devin o paria, nici un domn de familie bună nu te va mai cere de soție.

- Asta nu înseamnă că nu voi fi fericită, i-a spus cu încăpățînare Cassandra.

- Nu, nu vei fi. Îți dorești să te măriți într-o bună zi, să ai căminul tău, copii. Pandora a oftat. Ce bine ar fi fost dacă te-ai fi căsătorit tu cu lordul St. Vincent. Ați fi perfecți unul pentru celălalt.

- Lordul St. Vincent nu mi-a aruncat nici măcar o privire. N-a făcut altceva decît să se uite la tine.

- Oripilat.

- Cred că doar tu ai fost cea oripilată, i-a răspuns Cassandra. El încerca doar să salveze situatia. Si-a trecut

degetele fine prin părul Pandorei. Se spune că este partida secolului. Anul trecut, lady Berwick l-a tot încurajat să se apropie de Dolly, dar el nici nu a vrut să audă.

Mîna Cassandrei ajunsese mult prea aproape de urechea Pandorei. S-a dat înapoi, cu un gest reflex. Anumite zone ale urechii ei, înăuntru şi pe dinafară, erau dureros de sensibile.

- De unde ai auzit asta? Dolly nu mi-a pomenit nimic, niciodată.

- A fost doar o bîrfă, la unul din baluri. Iar Dolly nu vorbeşte despre asta pentru că pentru ea a fost o mare dezamăgire.

- Dar de ce nu mi-ai povestit despre asta pînă acum?

- Nu m-am gîndit că te-ar interesa, de vreme ce nu-l întîlnisem niciodată pe lordul St. Vincent. Iar tu mi-ai spus de nenumărate ori că nu vrei să auzi nimic despre bărbaţii de însurat...

- Acum vreau! Spune-mi tot ce ştii despre el.

Cassandra a aruncat o privire spre pragul uşii şi şi-a coborît tonul.

- Se zvoneşte că ar avea o amantă.

Pandora a privit-o cu ochi mari.

- Ţi-a spus cineva asta, într-o sală de bal? În timpul unui dans, poate?

- Am auzit doar aşa, nişte şoapte. Despre ce crezi că vorbesc oamenii pe la baluri?

- Despre vreme, de exemplu.

- Discuţia despre vreme nu este bîrfă. Bîrfă este cînd asculţi ceva ce ştii că nu ar trebui să auzi.

Pe Pandora o indigna gîndul că ratase atîtea informaţii interesante în timpul tuturor acelor ocazii hidos de anoste.

- Cine este amanta lui?

- Nu l-a fost pomenit numele.

Pandora şi-a încrucişat braţele la piept şi a spus:

- Pun pariu că are sifilis.

- Poftim? a rostit Cassandra, uimită.

- Sînt sigură de asta, a adăugat Pandora. E un fustangiu, doar. Exact ca în cîntecul acela.

Cassandra a gemut uşor şi a clătinat din cap. Ştia prea bine la ce cîntec se referea Pandora. Îl auziseră odată pe un grăjdar cîntînd cîteva versuri dintr-o baladă numită „Nefericitul fustangiu", pentru ca să-şi amuze tovarăşii. Versurile îndrăzneţe spuneau povestea unui cuceritor notoriu care murise răpus de o boală fără nume după ce se culcase cu o femeie de o reputaţie îndoielnică.

Mai tîrziu, Pandora şi Cassandra îl încolţiseră pe West, forţîndu-l să le spună tot ce ştia despre acea boală. Vrînd-nevrînd, el le spusese despre sifilis, o boală grea care îi afecta pe bărbaţii şi femeile care trăiau în promiscuitate. Într-un final, aceştia înnebuneau sau le cădea nasul. West le avertizase însă să nu-i pomenească nimic lui Kathleen, altfel el va avea de suferit.

- Sînt sigură că lordul St. Vincent nu are sifilis, a spus Cassandra. Din cîte am văzut cu o seară înainte, nasul lui arată perfect.

- Va lua sifilis de la cineva, într-o zi, a insistat Pandora. Asta dacă nu a făcut-o încă. După care mi-l va da mie.

- Eşti mult prea dramatică. În plus, nu toţi cuceritorii suferă de sifilis.

- Eu una o să-l întreb.

- Nu poţi face asta, Pandora! Bietul om va fi îngrozit!

- Îngrozită voi fi şi eu, dacă voi sfîrşi prin a-mi pierde nasul.

Familia Ravenel călătorea într-un compartiment privat de clasa întîi pe ruta Londra – Brighton - South Coast. Cu fiecare kilometru parcurs, nervii Pandorei erau tot mai întinşi. Îşi dorea ca trenul să se fi îndreptat spre orice altă direcţie, numai spre Heron's Point nu.

Nu se putea decide dacă era mai îngrijorată de comportamentul el faţă de familia Challon sau de cel al acestora faţă de ea. Nu încăpea îndoială că lordul St. Vincent îi purta pică pentru situaţia în care fusese pus, chiar dacă ea nu făcuse nimic intenţionat, ci fusese doar un accident.

Dumnezeule, se săturase să tot fie cauza tuturor necazurilor şi să se simtă mereu vinovată. De acum înainte se va comporta ca o lady respectabilă. Oamenii se vor mira văzîndo cît este de ponderată şi de demnă. Poate că unii se vor îngrijora, chiar: „Pandora se simte bine, oare? Este atît de reţinută..." Iar lady Berwick nu-şi va mai încăpea în piele de mîndrie şi le va sfătui pe alte fete să-i urmeze exemplul, să se comporte cu aceeaşi rezervare. Ar putea chiar deveni faimoasă pentru asta.

Aşezată în dreptul geamului, Pandora privea peisajul care-i trecea prin faţa ochilor şi-i mai arunca din cînd în cînd cîte o privire lui Kathleen, care stătea în faţa ei, pe diagonală, ţinîndu-l în braţe pe micul William. Deşi o luaseră cu ei pe doică, ca să-i ajute cu copilul, Kathleen prefera să-l ţină cu ea pe cît mai mult posibil. Copilul cu părul negru se juca cu nişte mosoare pe care le inspecta atent, după care le băga în gură, ca să le examineze şi mai minuţios. Amuzat de ocupaţia fiului său, Devon stătea relaxat lîngă ei, cu braţul întins de-a lungul spătarului banchetei.

Cassandra se îndeletnicea cu împletirea unei perechi de şosete din lînă, aşa că Pandora a căutat în valiză jurnalul, un tom gros legat în piele. Paginile lui cu liniatură fină erau înţesate de schiţe, tăieturi din ziare, flori presate, bilete, cărţi poştale, orice îi atrăsese atenţia la un moment dat. Aproape jumătate din pagini erau pline de idei şi schiţe pentru noi jocuri. Un creion mecanic din argint atîrna agăţat de şnurul care se înfăşura în jurul jurnalului, să-l ţină închis.

Pandora a desfăcut şnurul şi a desfăcut jurnalul la o pagină albă, aproape de sfîrşit. A apăsat de cîteva ori pe capătul creionului, ca mina de plumb să coboare, după care a început să scrie:

CĂLĂTORIA SPRE HERON'S POINT
SAU
Iminenta osîndire la căsătorie a lady-ei Pandora Ravenel

Adevăruri şi observaţii

Dacă oamenii cred că ai fost dezonorată, nu este nici o diferenţă cu a fi cu adevărat dezonorată, numai că tu nu ştii nimic, încă.

Cînd ai fost compromisă ai doar două opţiuni: moartea sau căsătoria.

De vreme ce am o sănătate de fier, prima opţiune este puţin probabilă.

În altă ordine de idei, trebuie ţinut cont de ritualul de autosacrificiu din Islanda.

Lady Berwick este în favoarea căsătoriei şi spune că lordul St. Vincent „ţine la tăvăleală". Cum aceeaşi remarcă a făcut-o

şi despre un cal de curse pe care l-a cumpărat cu ceva timp în urmă, mă întreb dacă l-a căutat oare şi pe el la dinţi.

Se spune că lordul St. Vincent ar avea o amantă.

Cuvîntul amantă mi se pare o combinaţie nefericită între „a amîna" şi „mantă".

- Am intrat în Sussex, a spus Cassandra. E chiar mai frumos decît am citit în ghidul de călătorie. Cumpărase *„Ghidul popular al călătorului spre Heron's Point"* de la un chioşc din gară şi insistase să citească cu voce tare pasaje din el în prima oră de călătorie.

Cunoscut şi drept „tărîm al sănătăţii", Sussex era cea mai însorită regiune din Anglia, cu apele cele mai pure care izvorau de la mari adîncimi, dintre pereţi de calcar. După cum scria şi în ghid, ţinutul avea peste optzeci de kilometri de ţărm. Turiştii se înghesuiau la Heron's Point pentru aerul blînd şi dulce şi pentru proprietăţile terapeutice ale apei de mare şi ale izvoarelor termale.

Ghidul de călătorie îi fusese dedicat ducelui de Kingston, care construise un zid de protective contra eroziunii ţărmului, împreună cu un hotel, o esplanadă publică şi un promontoriu lung de 300 de metri unde să poată acosta vasele de agrement, cele de pescuit, precum şi iahtul său.

Ghidul local nu include nici măcar un aspect defavorabil despre Heron's Point. Trebuie să fie cel mai perfect oraş din lume.

Sau poate autorul a încercat să-i măgulească pe membrii familiei Challon, care sînt stăpîni pe jumătate din Sussex.

Dumnezeule mare, sînt cu siguranţă nişte nesuferiţi!

În timp ce Pandora privea pe geamul trenului, atenția i-a fost atrasă de un stol de grauri care traversau cerul cu mișcări perfect sincronizate. Masa de păsări se risipea precum stropii de apă după care se reunea iar, continuîndu-și mișcarea fluidă.

Trenul înainta cu zgomot ritmic, traversînd sate pitorești, orășele cu case cu acoperișuri din lemn, biserici fermecătoare, ferme bogate și verzi și dealuri acoperite cu covoare de flori purpurii. Cerul era senin, cu numai cîțiva nori pufoși care păreau să fi fost proaspăt spălați și întinși la uscat.

Sussex-ul are privelişti pitoreşti.
Privitul naturii este o ocupaţie plictisitoare.

Trenul se apropia de gară. Au trecut pe lîngă cîteva prăvălii, un oficiu poștal, un șir de clădiri care serveau drept depozite și mai apoi pe lîngă clădirea unde se colectau lactatele, fructele și legumele și se țineau la rece, pentru a putea fi transportate.

- Iată și domeniul Challon, a murmurat Cassandra.

Pandora i-a urmărit privirea și a văzut în depărtare, pe un deal, un conac alb cu o vedere splendidă spre ocean. Era un palat impozant din marmură albă, locuit fără îndoială de niște aristocrați cu nasul pe sus.

Trenul a intrat în gară și a oprit. Prin aerul fierbinte pluteau strigătele împiegaților, zgomotele ușilor care se deschideau, vocile cărăușilor care își tîrau cărucioarele pe peron. Familia a coborît, fiind întîmpinată de un bărbat de vîrstă mijlocie cu un aer plăcut și maniere impecabile. S-a prezentat drept domnul Cuthbert, administratorul domeniului ducelui și i-a supravegheat îndeaproape pe hamalii care s-au ocupat de bagaje, inclusiv de frumosul cărucior al lui William.

- Domnule Cuthbert, a întrebat Kathleen pe cînd străbăteau peronul pentru a ajunge de cealaltă parte a gării, este întotdeauna atît de cald în această perioadă din an?

Cuthbert şi-a şters o picătură de sudoare de pe frunte cu o batistă albă.

- Nu, doamna mea. Aceasta este o temperatură neobişnuit de ridicată, chiar şi pentru Heron's Point. Un val de aer cald a venit din sud, după o perioadă de secetă, şi ţine la distanţă, în larg, briza răcoroasă a mării. Promontoriul acela – şi a făcut un semn spre un deal înalt care cobora direct în ocean – ajută la crearea climatului unic al oraşului nostru.

Familia Ravenel şi alaiul ei de servitori ajunseseră acum la vehiculele care aşteptau lîngă turnul cu ceas al gării. Ducele trimisese trei trăsuri de un negru strălucitor, lucios, cu interiorul din piele de Maroc de culoarea fildeşului şi cu ornamente din lemn de trandafir. Pandora s-a urcat în prima trăsură şi a cercetat imediat ce se afla într-un compartiment inteligent mascat, pe uşă. A găsit o umbrelă care încăpea perfect acolo, după care a ridicat braţul banchetei, descoperind o casetă dreptunghiulară din piele. În casetă se afla un binoclu, dar nu din cele minuscule, de operă, ci unul mare, puternic, de cîmp.

Pandora a coborît vinovată privirea cînd domnul Cuthbert, venit să-i închidă uşa, a descoperit-o cu binoclul în mînă.

- Îmi cer scuze, a spus ea.

- Tocmai voiam să vă atrag atenţia asupra lor, doamnă, a spus administratorul, fără să pară deloc contrariat. Oceanul va fi vizibil mare parte din drumul nostru spre domeniul Challon. Binoclul acesta din aluminiu este ultimul model, mult mai uşor decît cele din alamă. Puteţi vedea prin el la o distanţă de şase

kilometri. Puteţi observa păsările sau, cu puţin noroc, delfini bruni.

Nerăbdătoare, Pandora şi-a dus imediat binoclul la ochi. Privitul naturii putea fi plictisitor, dar devenea mai antrenant dacă aveai parte de ultima tehnologie.

- Pot fi ajustaţi cu ajutorul mecanismului rotativ din centru, i-a explicat zîmbind domnul Cuthbert. Lordul St. Vincent a fost de părere că vă va face plăcere să priviţi prin el.

Pandora a coborît de îndată binoclul din dreptul ochilor:

- L-a pus aici pentru mine?

- Da, doamnă.

După ce administratorul s-a îndepărtat, Pandora s-a încruntat şi i-a întins binoclul Cassandrei.

- Oare de ce a presupus lordul St. Vincent că aş vrea aşa ceva? Chiar crede că am nevoie să mi se distragă atenţia cu chestii amuzante, asemeni micului William?

- A fost doar un gest foarte atent, i-a răspuns cu blîndeţe Cassandra.

Vechii Pandora l-ar fi făcut mare plăcere să se uite prin binoclu pe drumul spre casă, dar noua Pandora, cea demnă şi respectabilă, avea să se mulţumească cu gîndurile ei. Gînduri demne de o lady, bineînţeles.

La ce se gîndeau oare doamnele? La opere de binefacere, la vizitarea arendaşilor şi reţete de prăjituri – da, o lady le ducea întotdeauna prăjituri celor pe care îi vizita. În special *blancmange*. Dar ce era acesta, de fapt? Nu avea nici culoare, nici aromă. Era, în cel mai bun caz, o budincă nefericită. Oare rămînea blancmange dacă îi punea ceva pe deasupra? Fructe de pădure sau sos de lămîie...

Dîndu-şi seama că gîndurile i-o luaseră razna, Pandora şi-a îndreptat atenţia spre Cassandra:

- Adevărul este, i-a spus cu un aer plin de demnitate, că nu am nevoie de jucării cu care să-mi ocup timpul.

Cassandra se uita prin binoclu, pe geamul deschis.

- Văd fluturii de pe drum, s-a minunat, la fel de aproape ca și cum i-aș ține în mînă.

Pandora i-a răspuns imediat:

- Dă-mi să văd și eu.

Zîmbind, Cassandra a întins mîna, ca Pandora să nu poată ajunge la binoclu.

- Parcă nu-l voiai.

- Acum îl vreau. Dă-mi-l înapoi!

- Nu am terminat încă. Și a refuzat să-i dea binoclul încă cinci minute, în ciuda amenințărilor Pandorei că o va da pe mîna piraților.

Cînd Pandora a intrat în sfîrșit în posesia binoclului, trăsura începuse deja drumul lung, în pantă lină, pentru a urca dealul. A reușit să zărească un pescăruș în zbor, un vas de pescuit în larg și un iepure care a dispărut imediat după o tufă de ienupăr. Cînd și cînd, o adiere răcoroasă venea dinspre ocean, intra pe fereastra deschisă și aducea o alinare de moment în fața căldurii. Transpirația i se adunase sub corset și o gîdila, se întinsese sub materialul ușor din lînă al rochiei de călătorie. Plictisită și transpirată, a pus într-un final binoclul la loc, în caseta din piele.

- Parc-ar fi toiul verii, a spus, ștergîndu-și fruntea cu mîneca rochiei. Cînd vom ajunge voi fi la fel de roșie ca o șuncă fiartă.

- Eu mă simt deja așa, i-a spus Cassandra, care încerca să-și facă vînt cu ghidul de călătorie.

- Sîntem foarte aproape, le-a spus Kathleen, aşezîndu-l mai bine pe William, care adormise pe umărul ei. Imediat ce vom ajunge ne vom putea schimba în rochii mai uşoare.

I-a aruncat Pandorei o privire caldă, uşor îngrijorată:

- Încearcă să nu-ţi faci prea multe griji, draga mea. Vei petrece aici nişte zile minunate.

- La fel mi-ai spus şi cînd m-ai trimis la balul dat de familia Chaworth.

- Adevărat? a zîmbit Kathleen. Ei bine, bănuiesc că mai am şi eu dreptul să mă înşel, cînd şi cînd. După o pauză, a adăugat cu blîndeţe: ştiu că ai fi preferat confortul şi siguranţa casei tale, draga mea. Dar mă bucur că ai acceptat să vii.

Pandora a dat din cap stînjenită şi a tras de mînecile care i se lipiseră de braţe.

- Oamenii ca mine ar trebui să evite noi experienţe, a spus. Nu se termină niciodată bine.

- Nu spune asta, a protestat Cassandra.

Devon a intervenit pe un ton blînd:

- Cu toţii avem defecte, Pandora. Nu te judeca prea aspru. Şi tu şi Cassandra aveţi dezavantajul de a fi trăit mult prea retras, pentru prea mult timp. Dar învăţaţi amîndouă, şi încă repede. I-a zîmbit lui Kathleen şi a adăugat: şi eu am învăţat pe pielea mea că să faci greşeli face parte din procesul de învăţare.

Trăsura trecea acum prin poarta principală şi imediat s-a zărit şi conacul. Contrar aşteptărilor Pandorei, nu era deloc rece şi impunător. Era o clădire zveltă, cu două nivele, care se încadra perfect în peisaj. Liniile ei clasice erau îmblînzite de feriga care îmbrăca faţada şi de tufele imense de trandafiri roz care o încadrau. Clădirea se prelungea cu două aripi curbate, de parcă ar fi încercat să-şi întindă braţele şi să le umple cu

buchete de flori. În apropiere se zărea o pădure deasă şi întunecată, înconjurată de pajişti scăldate în soare.

Pandorei i-a atras atenţia silueta unui bărbat care intra în casă. Ţinea pe umeri un copil în timp ce un altul, un roşcovan ceva mai mare, încerca să ţină pasul cu el. Era probabil unul dintre arendaşi împreună cu cei doi fii ai săi, şi-a spus. Dar i s-a părut ciudată îndrăzneala cu care păşea pe aleea principală.

Era îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni, o cămaşă subţire şi o vestă deschisă la nasturi, fără pălărie sau cravată. Păşea cu graţia cuiva care îşi petrece mult timp în aer liber. Era evident că era într-o condiţie fizică excelentă, pentru că hainele simple îi puneau în evidenţă liniile puternice şi suple ale trupului. Şi-l purta pe umeri pe copil de parcă ar fi fost un fulg.

Cassandra s-a aplecat ceva mai mult ca să se uite pe fereastra Pandorei.

- Cine este? Vreun muncitor? a întrebat-o. Un fermier?

- Aşa cred. După cum este îmbrăcat, nu poate fi altceva decît... Pandora s-a oprit, pentru că trăsura făcea acum un arc de cerc, oferindu-i o vedere mai bună. Părul bărbatului era de o culoare deosebită, pe care o mai văzuse doar o dată.

Bărbatul s-a îndreptat spre trăsura care trăsese sub portic. Vizitiul i-a spus ceva, iar Pandora l- a auzit vocea relaxată, de bariton.

Era lordul St. Vincent.

Capitolul 6

După ce l-a lăsat jos pe copilul pe care îl purtase pe umeri, lordul St. Vincent a deschis ușa trăsurii chiar pe partea Pandorei. Lumina amiezii îi scălda trăsăturile perfecte și arunca raze strălucitoare în părul lui de culoarea bronzului întunecat.

13, ar fi vrut ea să scrie. *Cînd păşeşte, lordul St. Vincent este încadrat de propriul halo.*

Bărbatul acesta le avea pe toate. Arăta bine, era bogat, inteligent, avusese parte de creştere aleasă, era viril şi sănătos.

Unii oameni sînt dovada clară că în univers nu există dreptate.

- Bun-venit la Heron's Point, a spus lordul St. Vincent, cuprinzîndu-i pe toţi cu privirea. Scuzele mele – am mers pe ţărm să testăm noul zmeu conceput de fratele meu mai mic şi a durat mai mult decît m-am aşteptat. Intenţionam să ajung la timp, să vă pot întîmpina aşa cum se cuvine.

- Nu este nici o problemă, l-a asigurat veselă Kathleen.

- Am o întrebare foarte importantă, a adăugat Devon. Zmeul s-a înălţat frumos?

Băiatul roşcovan s-a apropiat de uşa trăsurii şi a ridicat în aer un morman de frînghii şi resturi de pînză roşie, pentru ca Devon să le poată vedea.

- S-a destrămat în zbor, domnule. Va trebui să-i aduc unele modificări.

- Vi-l prezint pe fratele meu, lordul Michael, a spus St. Vincent. Noi îi spunem pe celălalt nume, Ivo.

Ivo era un băiat înalt, de vreo zece sau unsprezece ani, cu părul de un roşu întunecat, ochi albaştri şi un zîmbet cuceritor. A făcut imediat o plecăciune stîngace.

- Şi eu? a întrebat băieţelul descult aflat lîngă lordul St. Vincent, dar de cealaltă parte. Era un băieţel îndesat, cu obraji rozalii, nu părea să aibă mai mult de patru ani. Ca şi Ivo, era îmbrăcat în pantaloni scurţi.

Lordul St. Vincent a coborît privirea spre băiatul nerăbdător şi a zîmbit.

- Tu eşti nepotul meu, a spus pe un ton grav.

- Ştiu asta! a strigat exasperat copilul. *Lor* trebuie să le spui!

Păstrîndu-şi mina serioasă, lordul St. Vincent le-a făcut prezentările:

- Daţi-mi voie să vă fac cunoştinţă cu nepotul meu Justin, lordul Clare.

Un val de salutări s-a revărsat din trăsură. Uşa aflată de cealaltă parte a trăsurii s-a deschis iar membrii familiei Ravenel au început să coboare pe rînd, ajutaţi de cîţiva valeţi.

Pandora a tresărit cînd privirea cercetătoare a lui St. Vincent a întîlnit-o pe a ei. Ochii îi erau la fel de strălucitori ca stelele.

Fără să scoată un cuvînt, el i-a întins mîna.

Ușor rătăcită, Pandora își căuta frenetic mănușile care păreau să fi dispărut împreună cu valiza ei. Un valet tocmai le ajuta pe Kathleen și pe Cassandra să coboare pe cealaltă parte, drept pentru care, cu inima strînsă, i-a acceptat mîna întinsă și a coborît la rîndul ei.

Era chiar mai înalt decît își amintea, mai masiv, cu umeri lați. Cînd îl văzuse, data trecută, era îmbrăcat într-un costum formal, de seară, era elegant și perfect. Acum arăta cu totul diferit: fără haină sau pălărie, cu cămașa descheiată la gît, părul în dezordine și șuvițe de păr transpirate lipite de ceafă. Doar mirosul era același, o aromă plăcută de soare și pădure pe care și-o amintea prea bine, amestecată acum cu un iz de briză sărată.

Trăsurile cu servitori ajunseseră și ele iar valeții descărcau bagajele. Cu colțul ochiului, Pandora a văzut că rudele ei intrau deja în casă. Însă lordul St. Vincent nu părea deloc prea grăbit să o conducă înăuntru.

- Te rog să mă ierți, i-a spus aproape șoptit. Aveam de gînd să vă aștept aici, pe trepte, îmbrăcat așa cum se cuvine. N-aș vrea să crezi că vizita ta nu este importantă pentru mine.

- Dar chiar nu este, i-a răspuns stîngace Pandora. Nu mă așteptam să fim întîmpinați cu fanfară, adică. Nu era cazul să ne aștepți aici și nici să te îmbraci pentru noi. Să te îmbraci bine, adică. Nu era în stare să spună nimic inteligent, la naiba! Mă așteptam însă să porți haine, vreau să spun. A roșit violent și a plecat capul.

L-a auzit rîzînd încet și i s-a făcut pielea de găină.

Ivo a fost cel care a intervenit:

- Din cauza mea am întîrziat. A trebuit să găsesc toate resturile zmeului.

- De ce s-a rupt? l-a întrebat Pandora.

- Nu a ţinut cleiul.

Studiase diferite tipuri de clei atunci cînd crease un prototip pentru jocul ei, aşa că tocmai se pregătea să-l întrebe ce fel de clei folosise cînd au fost întrerupţi de Justin:

- Este şi vina mea. Mi-am rătăcit pantofii şi a trebuit să-i căutăm.

Fermecată, Pandora a îngenunchiat lîngă el, fără să-i pese că fustele ei atingeau aleea plină de colb.

- Şi le-ai găsit? l-a întrebat plină de înţelegere privind la picioarele lui desculţe.

Justin a clătinat din cap şi a oftat îngrijorat:

- Mama nu va fi deloc încîntată cînd va afla.

- Cum crezi tu că s-a întîmplat?

- I-am aşezat pe nisip şi au dispărut.

- Poate că i-a furat o caracatiţă. Pandora a regretat imediat acea remarcă – era exact genul de comentariu pe care l-ar fi dezaprobat vehement lady Berwick.

Numai că lordul St. Vincent i-a răspuns încruntat şi preocupat, semn că lua lucrurile foarte în serios:

- Dacă a fost o caracatiţă, înseamnă că nu se va opri pînă ce nu va avea opt pantofi.

Pandora i-a zîmbit timid.

- Dar nu am atîţia pantofi! a protestat Justin. Ce putem face să o oprim?

- Am putea inventa o licoare, a sugerat Pandora.

- Cum? ochii copilului străluceau, plini de interes.

- Ei bine, a spus Pandora, sînt sigură că am avea nevoie de... *oof!* Nu şi-a putut termina fraza pentru că s-a speriat îngrozitor de o creatură care venea lansat de după trăsură. A

apucat doar să zărească o pereche de urechi clăpăuge şi doi ochi jucăuşi înainte să fie doborîtă la pămînt. A aterizat în şezut, iar impactul a făcut ca pălăria să-i cadă de pe cap. Părul i s-a desfăcut şi i-a căzut pe faţă, timp în care puiul de retriever sărea în jurul ei de parcă ar fi fost pe arcuri. Cîteva secunde mai tîrziu a simţit respiraţia caldă a cîinelui la ureche şi limba lui umedă pe obraz.

- Ajax, nu! l-a auzit strigînd pe Ivo.

Dîndu-şi seama în ce postură ridicolă se afla, Pandora a trecut printr-un moment de disperare urmat de unul de resemnare. *Bineînţeles* că trebuia să i se întîmple ei asta. Bineînţeles că le va fi prezentată ducelui şi ducesei după ce va face o tumbă demnă de un interpret de carnaval. Situaţia era într-atît de îngrozitoare că a început să rîdă înfundat, iar în tot acest timp cîinele o împungea cu nasul.

În clipa care a urmat, Pandora s-a trezit ridicată de la pămînt. Luată prin surprindere, şi-a pierdut echilibrul şi s-a agăţat orbeşte de St. Vincent. El a sprijinit-o imediat, trecîndu-şi braţul pe după talia ei.

- Jos, idiotule, i-a poruncit St. Vincent. Cîinele l-a ascultat dar a continuat să dea fericit din coadă.

- Probabil că s-a strecurat afară pe uşa din faţă, a spus Ivo.

St. Vincent i-a îndepărtat Pandorei părul căzut pe faţă:

- Eşti rănită cumva? A cercetat-o atent cu privirea.

- Nu... nu. Hohotele de rîs i se urcaseră în gît. A încercat să le înăbuşe, lipindu-şi gura de umărul lui. Numai că... mă străduiam atît de tare să mă comport ca o lady...

St. Vincent a rîs la rîndul lui în timp ce o mîngîia cu palma pe spate, liniştitor.

- Îmi imaginez că nu este deloc uşor să fii o lady cînd eşti pusă la pămînt de un cîine.

- Domnule, a auzit glasul îngrijorat al unui servitor, tînăra doamnă a fost cumva rănită?

Pandora nu a mai auzit răspunsul lui St. Vincent, într-atît de tare îi bătea inima. Apropierea lui, braţul lui protector care o înconjurase... toate astea păreau să trezească părţi din ea, din adîncul trupului ei, de care nu mai fusese conştientă pînă atunci. Un val straniu de plăcere a cuprins-o şi i-a aprins fiecare extremitate nervoasă, ca pe lumînările de pe tortul aniversar. Privirea ei a coborît pe pieptii cămăşii din material fin, ca de batistă, care nu reuşea deloc să ascundă conturul muşchilor fermi. Văzînd un smoc de păr întunecat şi creţ acolo unde cămaşa îi era deschisă, a roşit toată şi s-a dat înapoi, confuză.

A dus mîna la cap şi a spus încet:

- Pălăria mea... S-a întors să o caute dar a descoperit că Ajax o găsise deja şi o ronţăia tacticos.

- Vino încoace, Ajax, a spus imediat St. Vincent, dar retrieverul jucăuş a continuat să sară, ducînd pălăria tot mai departe.

Ivo s-a apropiat încet de cîine.

- Dă-mi-o mie, Ajax, a spus pe un ton ferm. Haide, băiete... dar cîinele s-a întors cu spatele şi a luat-o la fugă. O aduc înapoi, a promis, ţîşnind după cîine.

- Vin şi eu să te ajut! a strigat Justin. Numai că va fi udă leoarcă, i-a avertizat pe cei doi peste umăr.

Lordul St. Vincent a privit clătinînd din cap cum cîinele alerga de-a curmezişul pajiştii.

- Îţi sînt dator o pălărie nouă, i-a spus Pandorei. Din aceasta nu vei mai putea alege nimic.

- Nu este nici o supărare. Ajax este încă pui.

- Nu ştiu ce-o să ne facem cu el, i-a răspuns el. Nu ascultă de nici o comandă, încearcă să sape gropi în covoare şi, din cîte

mi-am dat eu seama, nu este în stare să meargă în linie dreaptă.

Pandora a zîmbit.

- Şi eu reuşesc doar arareori să merg drept, a mărturisit. Sînt mult prea distrată ca să păstrez o singură direcţie. Mă uit în dreapta şi în stînga, să fiu sigură că nu ratez ceva: aşa că, ori de cîte ori îmi propun să ajung undeva, sfîrşesc prin a mă întoarce de unde am plecat. Întotdeauna.

Lordul St. Vincent s-a întors cu faţa spre ea şi a privit-o atent cu ochii lui albaştri, frumoşi.

- Unde ai vrea să te duci?

Auzind întrebarea, Pandora a clipit surprinsă. Făcuse doar nişte comentarii prosteşti, genul acela pe care nu-l asculta nimeni.

- Nu contează, a răspuns prozaic. Pentru că mă învîrt în cerc nu ajung niciodată la destinaţie.

Privirea lui a întîrziat pe chipul fetei.

- Ai putea descrie cercuri mai mari.

Remarca era inteligentă şi jucăuşă deopotrivă, ca şi cum ar fi înţeles modul în care funcţiona mintea ei. Sau poate doar îşi rîdea de ea.

Trăsurile acum golite au plecat iar lordul St. Vincent a condus-o pe Pandora spre intrarea în casă.

- Cum a fost călătoria? a întrebat-o.

- Nu trebuie să te simţi dator să faci conversaţie cu mine, i-a spus ea. Nu-mi place şi nici nu mă prea pricep la asta.

S-au oprit pentru o clipă la umbra porticului, lîngă o tufă înmiresmată de trandafiri. Lordul St. Vincent s-a sprijinit nonşalant de o coloană vopsită în crem. I-a zîmbit leneş şi a privit-o din cap şi pînă în picioare:

- Nu te-a învăţat lady Berwick?

- A încercat. Dar urăsc să încerc să discut despre vreme. Cui îi pasă ce temperatură este? Eu vreau să discut despre alte lucruri, despre... despre...

- Da? a îndemnat-o el să continue, văzînd-o că ezita.

- Despre Darwin, despre dreptul femeilor de a vota. Despre fabrici, războaie, de ce sîntem în viaţă, dacă crezi în şedinţele de spiritism, dacă muzica te-a făcut vreodată să plîngi, sau ce legumă urăşti cel mai tare... Pandora a ridicat din umeri şi s-a uitat în ochii lui, aşteptîndu-se să vadă în ei expresia îngheţată, familiară, a bărbatului aflat pe punctul de a o rupe la fugă, încercînd să se salveze. În loc de asta i-a surprins privirea nedumerită iar tăcerea i-a învăluit.

Cîteva clipe mai tîrziu, lordul St. Vincent a şoptit:

- Morcovii.

Pandora a încercat să-şi adune gîndurile.

- Acestea sînt legumele pe care le urăşti cel mai tare? Morcovii fierţi, adică?

- De orice fel.

- Dintre toate legumele? Văzîndu-l că dădea afirmativ din cap, a adăugat: nu-ţi place nici tortul de morcovi?

- Nu.

- Dar este *prăjitură*.

I-a zîmbit.

- Din morcovi, deci nu.

Pandora ar fi vrut să-l contrazică, să-i spună că morcovii erau totuşi superiori altor legume de-a dreptul atroce cum ar fi fost varza de Bruxelles dar discuţia le-a fost întreruptă de o voce masculină catifelată.

- Ah, aici eraţi. Am fost trimis după voi.

Pandora s-a făcut mică la vederea bărbatului înalt care se apropia cu paşi mari. A ştiut imediat că trebuia să fie tatăl lui St. Vincent – asemănarea era izbitoare. Era bronzat, cu riduri de expresie la colţurile ochilor albaştri. Părul des de culoarea aurului era argintat pe la tîmple. Pentru că aflase de reputaţia lui de fost mare libertin, Pandora se aşteptase să vadă un bărbat îmbătrînit înainte de vreme, cu trăsături aspre... în nici un caz pe acest specimen minunat, cu o prezenţă de-a dreptul formidabilă.

- Fiule, ce este în capul tău? De ce o ţii pe această făptură încîntătoare în arşiţa amiezii? Şi de ce are hainele în dezordine?

- A fost trîntită la pămînt, a început să-i explice St. Vincent.

- Sînt convins că nu vă cunoaşteţi încă suficient de bine pentru asta.

- De către cîine, a lămurit St. Vincent situaţia pe un ton acid. Nu te ocupai tu de dresajul lui?

- Ivo se ocupă de asta, a venit răspunsul prompt al tatălui său.

Lordul St. Vincent a aruncat o privire grăitoare în depărtare, acolo unde băiatul roşcovan alerga după cîinele.

- Se pare că mai degrabă cîinele îl dresează pe el.

Ducele a zîmbit şi a plecat capul, semn că era întru totul de acord. După care şi-a îndreptat atenţia spre Pandora.

Încercînd cu disperare să-şi amintească bunele maniere ea a făcut o plecăciune şi a murmurat:

- Domnule.

Ridurile i s-au adîncit uşor.

- Pari să ai nevoie să fii salvată. Ce-ar fi să vii înăuntru cu mine, departe de toată această agitaţie? Ducesa este nerăbdătoare să te cunoască. Văzînd că Pandora ezita din cauza

timidității, a adăugat: sînt de încredere, să știi. De fapt, sînt aproape un înger. Vei ajunge să mă îndrăgești imediat.

- Ai mare grijă, a prevenit-o St. Vincent sarcastic, încheindu-și nasturii vestei. Tatăl meu se pricepe de minune să le încînte pe femeile naive.

- Nu este adevărat, a spus ducele. Mă urmează chiar și cele mai puțin naive.

Pandora nu s-a putut abține să nu chicotească. A privit în ochii de un albastru-gri care străluceau de umor și bună dispoziție. Prezența lui avea ceva liniștitor, era un bărbat căruia îi plăceau cu adevărat femeile.

Cînd ea și Cassandra erau mici, visaseră adesea la un tată frumos care să le răsfețe cu afecțiunea și sfaturile lui, care să le alinte, dar nu prea mult. Un tată care să danseze cu ele. Iar bărbatul acesta semăna foarte mult cu cel imaginat de Pandora.

A făcut un pas înainte și l-a luat de braț.

- Cum a fost călătoria, draga mea? a întrebat-o ducele în timp ce o conducea înăuntru.

Înainte ca Pandora să apuce să-i răspundă, s-a auzit vocea lui St. Vincent venind din spatele lor.

- Lady-ei Pandora nu-i place să facă conversație de complezență, tată. Preferă să discute despre alt gen de subiecte, cum ar fi Darwin sau dreptul la vot al femeilor.

- Este cît de poate de natural ca o tînără inteligentă să nu dorească să pălăvrăgească despre mondenități, a spus ducele și i-a aruncat Pandorei o privire apreciativă. Și totuși, a continuat el gînditor, majoritatea oamenilor au nevoie să se simtă în siguranță înainte să-și împărtășească opiniile unei persoane pe care abia a cunoscut-o. Există un început pentru

toate, la urma-urmei. Orice operă are un preludiu, orice sonet îşi are catrenul de deschidere. Conversaţia de complezenţă este doar o modalitate de a-l ajuta pe un străin să capete încredere în tine, găsind pentru început subiecte cu care să fie amîndoi de acord.

- Nimeni nu mi-a mai explicat astfel, pînă acum, a spus Pandora părînd uşor mirată. Aşa totul capătă sens. Dar de ce se vorbeşte atît de des despre vreme? Chiar nu există şi alte subiecte asupra cărora să cădem de acord? tacîmurile, de exemplu. Toată lumea le foloseşte, nu-i aşa? Ora de servit ceaiul, Sau ora la care să dai de mîncare raţelor de pe lac.

- Cerneala albastră, a adăugat ducele. Şi torsul pisicii. Şi furtunile de vară – ceea ce ne aduce din nou la subiectul vreme, presupun.

- Nu m-ar deranja deloc ca noi doi să vorbim despre vreme, i-a spus Pandora ingenuă.

Ducele a rîs încetişor.

- Ce fată încîntătoare!

Au ajuns în holul central, aerisit şi luminos, cu tavanul cu stucaturi din gips şi podele de stejar. O scară dublă ducea la etaj iar balustradele ei păreau perfecte ca să aluneci pe ele. Mirosea a ceară de albine şi a aer proaspăt, dar şi a gardenii, care erau aşezate în vase imense, cu picior.

Spre surprinderea Pandorei, ducesa îi aştepta în hol. Părea ca o flacără arzînd, înconjurată de alb, cu tenul plin de pistrui şi părul bogat de culoarea cuprului, împletit şi ridicat în vîrful capului. Trupul subţire dar voluptuos era acoperit de o rochie din muselină albastră, cu o panglică încinsă în talie, marcîndu-i talia subţire. Era o apariţie caldă, apropiată şi dulce.

Ducele i s-a alăturat soţiei, şi i-a pus o mînă pe spate.

Prezența soției lui părea să-i facă o mare plăcere, torcea ca un motan.

- Draga mea, a murmurat, iat-o pe lady Pandora.

- În sfîrșit, a spus veselă ducesa și i-a luat mîinile Pandorei într-ale ei. Chiar m-mă întrebam ce s-a î-întîmplat cu tine.

Pandora ar fi făcut o plecăciune, dar ducesa continua să-i țină mîinile într-ale ei. Oare trebuia să se încline în fața ei oricum?

- De ce-ai ținut-o afară, Gabriel? a întrebat ducesa și i-a strîns ușor mîinile înainte de a le da drumul. Pandora a făcut imediat o reverență, clătinîndu-se ca o rață pe lac.

Lordul St. Vincent i-a descris nefericita întîmplare cu Ajax, punînd accent pe latura ei comică.

Ducesa a rîs.

- Biata de tine! Vino, să ne relaxăm și să bem cîte o l-limonadă în salonul de vară. Este încăperea mea preferată din toată casa, pentru că aici ajunge b-briza oceanului. Se bîlbîia ușor, aproape imperceptibil, și nu părea să dea mare atenție acestui lucru.

- Da, doamnă, a șoptit Pandora, hotărîtă să nu facă nici o greșeală. Trebuia să se comporte perfect în fața ei.

Au pornit amîndouă , îndreptîndu-se spre spatele casei, urmate de cei doi bărbați.

- Te rog să-mi spui dacă pot face ceva ca vizita ta aici să fie mai plăcută, i-a spus ducesa Pandorei. De îndată ce-ți vine vreo idee, te rog să mi-o împărtășești. Am pus deja vaze cu trandafiri în camera ta, dar dacă ai o f-floare preferată trebuie doar să ne spui care. Fiica mea cea mică, Seraphina a ales cîteva cărți și ți le-a lăsat în cameră, dar le putem schimba imediat cu altele din b-bibliotecă, cu ceva mai pe gustul tău.

Pandora a dat din cap, fără să scoată vreun cuvînt. S-a gîndit o vreme, dar în final singurul lucru demn de a fi rostit de o lady i s-a părut a fi:

- Aveţi o casă splendidă.

Ducesa l-a zîmbit radioasă.

- Dacă vrei, putem face un tur după-amiază. Avem cîteva obiecte de artă valoroase şi cîteva piese vechi de m-mobilier. Iar de la etaj priveliştea este minunată.

- Oh, ar fi... a început Pandora, dar a fost întreruptă de lordul St. Vincent, spre marea ei nemulţumire.

- Am plănuit deja să o duc pe lady Pandora într-o scurtă plimbare.

Pandora l-a privit încruntată peste umăr:

- Prefer un tur al casei, cu ducesa.

- Nu putem avea încredere în tine înconjurată de piese de mobilier care nu-ţi sînt familiare, a spus lordul St. Vincent. Ar putea avea efecte dezastruoase. Dacă voi fi nevoit să te extrag dintr-un dulap? Sau, ferească Dumnezeu, dintr-un bufet de vase?

Stînjenită de amintirea circumstanţelor în care se cunoscuseră, Pandora i-a răspuns înţepată:

- Nu se cade să mergem numai noi doi, fără să fim însoţiţi.

- Doar nu te temi că-ţi va fi compromisă reputaţia, nu-i aşa? Pentru că asta am făcut-o deja.

Uitînd de hotărîrea de a se comporta demn în orice situaţie, Pandora s-a oprit în loc şi s-a întors cu faţa spre bărbatul care o provoca:

- Nu, nu ai făcut-o tu. Am fost compromisă de un spătar de banchetă. Tu doar s-a întîmplat să treci pe acolo.

Lordul St. Vincent părea amuzat de indignarea ei.

- Nu mai contează, i-a răspuns. Nu mai ai nimic de pierdut, de-acum.

- Gabriel, a intervenit ducesa dar a tăcut imediat ce a observat strălucirea amuzată din ochii lui.

Ducele îşi privea neîncrezător fiul.

- În caz că încerci să fii fermecător, ţin să te anunţ că nu-ţi prea iese.

- Nu am de ce să fiu fermecător, i-a răspuns St. Vincent. Lady Pandora doar se preface dezinteresată. De fapt este îndrăgostită de mine.

Pandora era oripilată.

- Este cea mai mare superprostie pe care am auzit-o vreodată! Dar chiar înainte să-şi termine propoziţia a surprins la rîndul ei strălucirea din ochii lui. O tachina, şi-a dat seama. A roşit, confuză, şi a plecat ochii în pămînt. Ajunsese doar de cîteva minute la Heron's Point şi deja căzuse în şezut pe alee, îşi pierduse atît pălăria cît şi cumpătul şi inventase şi un cuvînt. Bine că nu era prezentă lady Berwick. Ar fi făcut apoplexie.

Şi-au continuat drumul. Lordul St. Vincent i s-a alăturat, iar ducesa şi-a luat soţul de braţ şi i-a urmat.

- Superprostie, a şoptit el zîmbind. Îmi place cuvîntul.

- Nu mă mai tachina, te rog, a murmurat Pandora. Mi-e şi aşa destul de greu să fiu o lady.

- Nu este neapărat nevoie.

Pandora a oftat, resemnată.

- Ba este, i-a răspuns cu sinceritate. Nu voi fi niciodată foarte pricepută, dar important este să încerc mereu.

Erau cuvintele unei tinere conştiente de limitele ei dar hotărîtă să nu se lase înfrîntă de ele. Gabriel nici nu a mai

trebuit să se uite spre părinții lui – știa că fuseseră profund fermecați de Pandora. Cît despre el...

Aproape că nu se mai recunoștea. Ea era plină de viață, ardea ca o floare a soarelui în lumina dimineții de toamnă. Părea să facă parte dintr-o specie aparte, alta decît fetele de măritat de la balurile londoneze, sfioase și apatice. Era la fel de frumoasă precum își amintea. Și la fel de imprevizibilă. Rîsese după ce cîinele o trîntise la pămînt, pe cînd orice altă tînără în locul ei ar fi fost furioasă sau s-ar fi simțit umilită. Iar cînd discutaseră despre morcovi, el nu se putuse gîndi decît la un singur lucru: că și-ar fi dorit să o ia în brațe și să o ducă undeva, într-un loc răcoros și întunecat, și să o facă a lui.

Dar în ciuda lucrurilor care îl atrăgeau la ea, nu încăpea îndoială că nu era deloc potrivită stilului de viață pe care i-l putea el oferi. Stilului de viață cu care era el obișnuit. Nu putea renunța la titlu, așa cum nu putea să le întoarcă spatele angajaților și familiilor acestora. Toți se bazau pe el. Avea marea responsabilitate de a administra pămînturile familiei Challon și de a le lăsa moștenire generațiilor următoare. Iar soția lui va avea o viață foarte plină, se va ocupa de casă, va fi prezentă la Curte, va organiza evenimente caritabile, va prezida fundații, și tot așa.

Iar Pandora va urî toate astea. Chiar dacă își va asuma acest rol, nu se va simți deloc confortabil.

Au intrat în salonul de vară, acolo unde familia Ravenel discuta cu surorile lui Phoebe și Seraphina.

Phoebe, cea mai mare dintre frații Challon, moștenise firea blîndă și iubitoare a mamei sale și spiritul alert al tatălui. Cu cinci ani în urmă se căsătorise cu iubitul ei din copilărie, Henry, lord Clare, care suferise întreaga lui viață de o boală cronică.

Boala se agravase, transformîndu-l într-o umbră al bărbatului care fusese cîndva, pentru ca într-un final să-şi afle sfîrşitul. Pe atunci, Phoebe era însărcinată cu cel de-al doilea copil al lor. Deşi primul an de doliu se încheiase, Phoebe nu-şi revenise complet. Abia dacă mai ieşea din casă, era palidă şi slăbise foarte mult. Iar durerea nu-i dispăruse din privire.

Seraphina, sora mai mică, avea optsprezece ani, cu părul blond-căpşună şi o personalitate efervescentă. Deşi împlinise deja vîrsta pentru a-şi face debutul în societate, ducele şi ducesa o convinseseră să mai aştepte un an. O fată plăcută ca ea, frumoasă şi cu a dotă impresionantă avea să fie vînată de orice bărbat de însurat din Europa şi nu numai. Pentru Seraphina, Sezonul londonez avea să fie o piatră de încercare şi de aceea trebuia să fie cît mai pregătită.

Au fost făcute prezentările iar Pandora a acceptat un pahar cu limonadă rece. A rămas tăcută, ascultînd conversaţia care curgea pe lîngă ea. Cînd cei din jur au început să discute despre economia din Heron's Point, despre industria pescuitului şi despre turism, Gabriel şi-a dat seama că gîndurile Pandorei nu mai erau deloc acolo. Ce se petrecea oare în acel creier neobosit?

S-a apropiat de ea şi a întrebat-o încet:

- Ai văzut vreodată o plajă? Ai intrat cu picioarele în ocean, ai simţit nisipul sub tălpi?

Pandora a ridicat privirea spre el iar plictiseala de pe chip i s-a şters într-o secundă.

- Nu. Aveţi pe-aici o plajă cu nisip? Eram convinsă că, dacă există, este formată numai din pietre.

- Domeniul are un mic golf privat. Se poate ajunge doar pe un drumeag îngust. S-a uitat spre Seraphina, care stătea lîngă

ei şi a continuat: după-amiază o voi duce pe lady Pandora la golf. Bănuiesc că Ivo va dori să vină şi el. Vrei să ne însoţeşti?

Pandora s-a încruntat.

- Nu am spus că...

- Mi-ar face mare plăcere, a exclamat Seraphina şi s-a întors spre Cassandra: trebuie să vii cu noi. Cîţiva stropi de apă din ocean şi te simţi imediat răcorită, într-o zi toridă ca aceasta.

- De fapt, s-a scuzat Cassandra, eu mă gîndeam să dorm puţin.

- Cum este posibil să-ţi doreşti să dormi? a întrebat-o neîncrezătoare Pandora. Doar n-am făcut nimic toată ziua.

Cassandra a devenit imediat defensivă:

- Să stai degeaba poate fi foarte obositor. Trebuie să mă odihnesc, în caz că nici deseară nu voi face nimic.

Pandora s-a întors spre Gabriel:

- Nici eu nu pot să merg. Nu am costum de baie.

- Îţi dau eu unul de-al meu, s-a oferit Seraphina.

- Mulţumesc, dar nu am însoţitoare şi deci nu pot...

- Phoebe a fost de acord să ne însoţească, a întrerupt-o Gabriel.

Sora lui mai mare, care asistase tăcută la schimbul de replici, a ridicat o sprînceană:

- Am fost? a întrebat cu răceală.

Gabriel i-a aruncat o privire grăitoare:

- Am discutat despre asta azi-dimineaţă, îţi aminteşti?

Phoebe s-a încruntat:

- Nu, de fapt.

- Mi-ai spus că ai stat prea mult între patru pereţi. Şi că îţi doreşti să faci o plimbare, să iei aer.

- Dumnezeule mare, cît am fost de vorbăreaţă. a spus

Phoebe sarcastică, amenințîndu-l din priviri. Dar nu a mai comentat nimic.

Gabriel a zîmbit văzînd expresia nefericită a Pandorei:

- Nu te încăpățîna, i-a spus șoptit. Îți promit că te vei simți foarte bine. Iar dacă nu... vei avea satisfacția de a-mi spune că m-am înșelat.

Capitolul 7

După ce a fost condusă într-un dormitor drăguț cu pereții de un roz pal și ferestre largi care dădeau spre ocean, Pandora s-a schimbat în costumul de baie care îi fusese adus de camerista Seraphinei. Ansamblul era alcătuit dintr-o rochie șocat de scurtă, cu mîneci scurte, bufante și o pereche de pantalonași turcești de purtat pe dedesubt. Cusut dintr-un flanel subțire de un albastru pal și garnisit cu panglici albe, costumul de baie era minunat de ușor și de lejer la purtat.

- Of, dacă femeile ar putea purta tot timpul așa ceva! a exclamat Pandora entuziasmată, făcînd o piruetă. Și-a pierdut echilibrul și a căzut dramatic pe spate, pe pat, cu picioarele desfăcute. Mă simt atît de liberă fără corsetul acela nesuferit!

Camerista, o fată robustă, blondă, pe nume Ida, a privit-o neîncrezătoare.

- Doamnele au nevoie de corset să le susțină spatele fragil.

- Nu am deloc spatele fragil.

- Ar trebui să te prefaci. Domnii preferă domnișoarele delicate. Ida, care răsfoise sute de reviste pentru femei, a continuat autoritară: urmează-mi sfatul și prefă-te că leșini acolo, pe plajă. Și ai grijă ca lordul St. Vincent să te prindă în brațe.

- De ce să leșin?

- Găsești un motiv. Spui că te-a speriat un crab.

Încă întinsă pe pat, Pandora a izbucnit în rîs:

- Mă urmărește! a exclamat teatral, deschizînd și închizînd degetele, ca niște cleşti.

- Nu mai fornăi, te rog, a corectat-o Ida. Parc-ai fi un tambur major.

Pandora s-a sprijinit într-un cot și a privit-o piezîș. Ida fusese angajată la începutul Sezonului, cînd fusese luată hotărîrea ca fiecare dintre gemene să aibă propria cameristă. Ida și Meg, cealaltă cameristă, și-au dorit amîndouă să o servească pe Cassandra, care avea un păr frumos auriu și o fire mai plăcută și mai înțelegătoare decît a Pandorei.

Cassandra o alesese pe Meg, ceea ce însemnase că Ida trebuise să se mulțumească cu Pandora. Și nu făcuse deloc un secret din dezamăgirea ei. De atunci era mereu morocănoasă. Iar cînd rămîneau doar ele două, remarcile ei erau aproape niște insulte. Totuși, Ida era eficientă și muncitoare și hotărîtă ca misiunea ei să aibă succes. Rochiile Pandorei erau într-o stare perfectă și se pricepea de minune să-i aranjeze părul alunecos și greu și să i-l prindă în ace.

- Tonul tău este lipsit total de deferență, Ida, i-a spus Pandora.

- Te voi tratata cu toată deferența din lume, domnișoară, dacă reușești să-l vrăjești pe lordul St. Vincent.. S-a dus vorba printre servitori că familia Challon va aranja ca altcineva să se însoare cu tine, dacă nu vei fi potrivită pentru lordul St. Vincent.

Supărată, Pandora a coborît din pat și și-a netezit costumul de baie.

- Ce sînt eu, un colet? Mă dau de colo-colo?

- Nu a spus lordul St. Vincent asta, a intervenit Ida. A ajutat-o să îmbrace halatul cu glugă care îi fusese adus şi el de camerista Seraphinei. Asta vorbesc servitorii. Şi sînt numai speculaţii.

- De unde ştii tu ce spun servitorii? Pandora se lupta furioasă cu mînecile halatului. Abia am ajuns de o oră!

- Doar despre asta se vorbeşte la subsol. Ida i-a legat halatul în talie. Se asorta cu restul costumului de baie şi dădea ansamblului aparenţa unei rochii cuviincioase. Gata, arăţi foarte prezentabil. A îngenunchiat şi a ajutat-o pe Pandora să încalţe nişte saboţi din pînză. Ai grijă să nu vorbeşti tare şi mult în timp ce vă plimbaţi. Surorile lordului vor fi atente la fiecare detaliu şi le vor povesti ducelui şi ducesei.

- Of, a bombănit Pandora. Acum chiar îmi doresc să nu mai merg nicăieri. Îmbufnată, şi-a îndesat pe cap o pălărie din paie şi a ieşit din cameră.

Grupul care se îndrepta spre plajă era alcătuit din lordul St. Vincent, Seraphina, Ivo, Phoebe şi fiul ei Justin, Pandora şi Ajax, care alerga nestăpînit şi lătra, de parcă îi îndemna să se grăbească. Băieţii erau într-o dispoziţie de zile mari şi duceau cu ei găleţi din tablă, lopeţi de jucărie şi zmeie.

Drumeagul era destul de îngust, încăpea doar o singură şaretă şi pe alocuri marginile erau foarte înalte, chiar mai înalte decît Pandora.

Continuînd să-şi repete în minte că susţinea o probă, că lordul St. Vincent o evalua pentru ca într-un final, mai mult ca sigur, să o dea altuia, Pandora a vorbit cît mai puţin. Spre nemulţumirea ei, restul grupului părea înclinat să se despartă

de ei doi. Phoebe nu făcea nici cel mai mic efort să-i supravegheze, ci o luase înainte, ţinîndu-l de mînă pe Justin.

Obligată să ţină pasul cu lordul St. Vincent, care nu părea să se grăbească, Pandora vedea cum distanţa dintre ei şi însoţitorii lor creştea văzînd cu ochii.

- Ar trebui să încercăm să-i ajungem pe ceilalţi, a spus.

El nu a grăbit deloc pasul.

- Ei ştiu foarte bine că-i vom ajunge, într-un final.

Pandora s-a încruntat.

- Lady Clare nu ştie chiar nimic despre „meseria" de însoţitoare? Nu ne dă deloc atenţie.

- Ştie că nu este cazul să fim supravegheaţi strict, ca să ne putem cunoaşte.

- Ce pierdere de vreme, nu-i aşa? nu s-a putut Pandora abţine. Date fiind planurile tale...

Lordul St. Vincent a privit-o atent.

- Ce planuri?

- Planul de a mă trimite în braţele unui alt bărbat, i-a spus ea. Ca să nu fii obligat să te căsătoreşti cu mine.

Lordul St. Vincent s-a oprit în mijlocul drumului, obligînd-o şi pe se oprească la rîndul ei.

- Unde ai auzit asta?

- Asta bîrfesc servitorii. Iar dacă este adevărat...

- Nu este.

- Nu am nevoie să-mi cauţi un mire şi să-l sperii să mă ia de soţie, doar ca să nu fii tu obligat să o faci. Vărul Devon spune că nimeni nu mă obligă să mă mărit dacă nu vreau. Şi nu vreau. În plus, nu vreau ca pe tot timpul vizitei să mă străduiesc să-ţi cîştig bunăvoinţa, aşa că sper...

S-a oprit, uimită. Din numai doi pași, lordul St. Vincent se oostase în fața ei. S-a dat instinctiv înapoi, pînă cînd a simțit că spatele îi atingea malul înalt al drumeagului îngust.

- Nu plănuiesc să te dau altui bărbat, i-a spus el. Și asta pentru că nu cunosc nici măcar unul care să știe cum să te ia.

Ea a făcut ochii mici:

- Iar tu știi?

Lordul St. Vincent nu i-a răspuns, dar expresia lui spunea totul. Răspunsul la întrebare era mai mult decît evident. A observat că ea își încleștase pumnii, așa că chipul i s-a îmblînzit.

- Nu ești aici ca să-mi cîștigi bunăvoința. Te-am invitat aici doar ca să aflu mai multe despre tine. Să știu cine ești.

- Ei, asta nu va dura prea mult, a murmurat Pandora. Drept răspuns la privirea lui întrebătoare, a continuat: nu am fost niciodată nicăieri, nu am făcut nici unul din lucrurile la care am visat. Nu m-am desăvîrșit, așa cum mi-am dorit. Nu am devenit eu însămi. Iar dacă mă mărit cu tine nu voi fi nimic altceva decît ciudata soție a lordului St. Vincent, cea care vorbește prea repede și nu știe niciodată ordinea corectă a tacîmurilor la dineuri. A clătinat cu tristețe din cap. I se pusese un nod în gît.

După o scurtă tăcere, degetele lui lungi și grațioase i-au ridicat ușor bărbia:

- Ce-ar fi să lași garda jos? a întrebat-o cu blîndețe. Să facem un armistițiu temporar.

Pandora și-a întors privirea de la el. În fața ochilor avea o cupă mare și roz, cu o stea albă în centru.

- Ce floare este aceasta?

- Rochița rîndunicii. Lordul St. Vincent i-a întors capul spre el. Încerci să-mi distragi atenția sau chiar ți-a venit în minte să mă întrebi asta?

- Amîndouă? a încercat ea.

A ridicat un colţ al gurii, amuzat.

- Ce trebuie să fac ca să-mi dai atenţie doar mie?

Pandora a încremenit. Degetele lui calde îi trasau uşor linia bărbiei. Înghiţea greu, de parcă tocmai dăduse pe gît o lingură de miere.

- Dar îţi dau atenţie.

- Nu pe deplin.

- Ba da. Te privesc şi... A oftat involuntar, amintindu-şi cuvintele lordului Chaworth, care spusese despre el că era un afemeiat notoriu. Oh, nu, sper că... nu încerci să mă săruţi, nu-i aşa?

A arcuit o sprînceană:

- Ai vrea să o fac?

- Nu, s-a grăbit ea să-i răspundă. Nu, mulţumesc. Nu.

Lordul St. Vincent a rîs încet.

- Un singur refuz este de ajuns, draga mea. Continua să o mîngîie cu vîrful degetelor, în locul în care pulsul i se zbătea frenetic. Avem o săptămînă la dispoziţie înainte de a lua o decizie.

- Nu am nevoie de o săptămînă. Îţi pot da răspunsul de pe acum.

- Nu, nu înainte de a afla exact la ce anume ai renunţa. Ceea ce înseamnă că nu-ţi voi face curte şase luni, ci doar şase zile. A zîmbit, amuzat de expresia ei. Arăţi ca un pacient căruia tocmai i s-a spus că trebuie să fie operat.

- Prefer să nu-mi faci curte.

- Îmi poţi explica de ce? a întrebat-o el, relaxat şi răbdător.

- Ştiu că se va sfîrşi rău, pentru că... Pandora a ezitat,

gîndindu-se cum să-i explice că exista o latură a ei care nu-i plăcuse niciodată, dar nu reușise să o schimbe. Latura ființei ei care vedea intimitatea ca pe o amenințare. Și care se temea să nu fie manipulată. Controlată. Nu vreau să afli mai multe despre mine, pentru că multe chestii nu sînt așa cu ar trebui să fie. Nu am fost niciodată capabilă să gîndesc sau să mă comport ca și alte fete. Sînt mult diferită chiar și de sora mea geamănă. Oamenii ne-au considerat dintotdeauna niște împieliţate, dar adevărul este că eu sînt diavolul împeliţat. Mie ar trebui să mi se pună lesă. Cassandra are o singură vină: că este sora mea. Biata de ea! A clătinat din cap cu tristețe. Eu am creat acel scandal iar acum reputația ei este distrusă și va sfîrși ca fată bătrînă. Iar familia mea va suferi. Este numai și numai vina mea. Aș fi vrut ca nimic din toate astea să nu se fi întîmplat. Aș fi vrut ca...

- Încet, copilă. Dumnezeule mare, nu este cazul să te autoflagelezi. Vino încoace. Înainte ca Pandora să-și dea seama ce se întîmpla, era deja în brațele lui, sorbind din forța pe care o emana el. I-a lipit capul de umărul lui iar pălăria i-a alunecat la pămînt. Șocată și uimită, simțea trupul de bărbat lipit de al ei. Sîngele îi curgea mai rapid prin vene. Ce făcea? De ce permitea să se întîmple asta?

Dar el îi vorbea, cu vocea lui joasă și liniștitoare, iar tensiunea ei s-a dizolvat ca un sloi de gheață în soare.

- Rudele tale nu sînt chiar atît de fragile. Iar Trenear este mai mult decît capabil să le asigure un trai îndestulat. Sora ta este o fată atrăgătoare, de familie bună, cu dotă, așa că nu va rămîne nemăritată, în ciuda unui scandal în familie.

Mîna lui îi aluneca pe spate cu mișcări hipnotice și curînd Pandora a început să se simtă ca o pisică pe punctul să toarcă. Și-a odihnit obrazul pe materialul moale al vestei lui și a închis ochii pe jumătate, respirînd aroma de săpun și de apret, dar și de colonie pe pielea fierbinte de bărbat.

- Bineînțeles că nu te potrivești cu societatea londoneză, îi spunea el. Majoritatea oamenilor au la fel de multă imaginație cît o oaie. Țin cont doar de aparențe și trebuie să respecți toate regulile și ritualurile ca să se simtă confortabil. Din nefericire, însă, există un singur lucru mai rău decît să faci parte din această societate. Și anume să trăiești în afara ei. Iată de ce ar trebui să mă lași să te ajut să ieși din această situație. Exact așa cum te-am ajutat să ieși din spătarul banchetei.

- Dacă prin „ajutor" înțelegi căsătorie, i-a răspuns Pandora cu gura încă lipită de umărul lui, prefer să-l refuz. Am motive despre care nu știi nimic, domnule.

Lordul St. Vincent i-a studiat fața pe jumătate ascunsă.

- M-ar interesa să le aud. I-a îndepărtat o șuviță de pe tîmplă și i-a pus-o la loc cu vîrful degetelor. Haide să ne spunem pe numele mic, i-a sugerat. Avem multe de discutat într-un timp foarte scurt. Cu cît sîntem mai oneşti și mai direcți, cu atît mai bine. Fără secrete, fără ascunzișuri. Ești de acord cu asta?

Pandora a ridicat capul și l-a privit neîncrezătoare.

- Nu vreau ca acest aranjament să funcționeze de o singură parte. Să-ți spun toate secretele mele iar tu să-mi ascunzi lucruri.

El a zîmbit.

- Îți promit deschidere totală.

- Și tot ce ne vom spune va rămîne confidențial?

- Sper, pentru numele lui Dumnezeu. Secretele mele sînt mult mai şocante decît ale tale.

Pandora nu se îndoia de asta. Era un bărbat umblat, sigur pe el, cunoscător al lumii şi al viciilor ei. Avea o maturitate aproape supranaturală şi un simţ al autorităţii asemănător, probabil, cu cel al tatălui său.

Era pentru prima oară că se relaxa cu adevărat după toate acele zile de angoasă şi vinovăţie. Era atît de robust, de solid, încît se simţea ca o mică făptură sălbatică ce tocmai îşi găsise un adăpost. A oftat uşurată, ca un copil, iar el a reînceput să o mîngîie.

- Biata de tine, a murmurat el. Îţi este de ajuns, nu-i aşa? Relaxează-te. Nu mai ai nici un motiv de îngrijorare.

Pandora nu credea aşa ceva, bineînţeles, dar îi plăcea să fie tratată astfel, să fie alinată şi înveselită. Încerca să absoarbă fiecare senzaţie, fiecare detaliu, să şi le poată reaminti mai tîrziu.

Pielea lui era fină, cu excepţia părţilor pe care le bărbierise. La baza gîtului avea însă un triunghi care o intriga. Iar gîtul lui părea puternic, cu excepţia locului aceluia întunecat, vulnerabil.

Un gînd absurd i-a trecut prin minte. Cum ar fi fost dacă l-ar fi sărutat acolo?

Probabil că, sub buzele ei, pielea lui i-ar fi părut netedă ca satinul. Şi ar fi avut gustul dulce pe care şi-l imagina.

Tentaţia creştea cu fiecare secundă, era imposibil de ignorat. Impulsul era atît de puternic încît trebuia să-l urmeze sau murea. Se simţea tot mai atrasă, trupul i s-a arcuit înainte.

Oh, nu. Era o nevoie căreia nu i se putea împotrivi.

Neajutorată, a închis ochii şi a făcut-o, pur şi simplu. L-a sărutat în locul acela şi a simţit o mare mulţumire, mai mare decît şi-ar fi imaginat. Pentru că gura ei îi găsise pulsul vibrant, pielea fierbinte.

Gabriel şi-a ţinut răsuflarea. Şi-a trecut degetele prin părul ei, i-a înclinat uşor capul spre spate şi a privit-o în ochi. Buzele i s-au întredeschis, dar nu-şi găsea cuvintele.

Pandora era copleşită de ruşine.

- Îmi pare atît de rău!

- Nu, eu... Chiar nu m-am supărat. Numai că... am fost surprins.

- Nu-mi pot controla impulsurile, s-a grăbit ea să-i spună. Nu sînt răspunzătoare pentru cele întîmplate. Am o boală de nervi.

- O boală de nervi, a repetat Gabriel, chinuindu-se să nu zîmbească. Pentru un moment, a semănat cu un băieţandru poznaş. Este un diagnostic oficial?

- Nu, dar conform cărţii pe care am citit-o cîndva, *„Fenomene produse de boli ale sistemului nervos"*, este foarte probabil să sufăr de hiperestezie sau de manie periodică. Sau de amîndouă. Pandora a făcut o pauză, încruntată. De ce zîmbeşti? Nu este frumos să rîzi de bolile altora.

- Îmi aminteam seara în care ne-am cunoscut, atunci cînd mi-ai povestit despre lecturile tale. Una din palmele lui i se sprijinea acum pe spate. Cealaltă s-a strecurat după ceafa ei, închizîndu-se uşor. Ai fost sărutată vreodată?

Pandora a simţit că plutea. Îl privea fără să scoată vreun cuvînt. Întregul ei vocabular se risipise parcă în neant.

Văzînd că nu-i răspundea, Gabriel a zîmbit:

- Asta înseamnă că nu, înțeleg. Și-a coborît pleoapele și i-a fixat cu privirea buzele. Încearcă să respiri, altfel vei leșina din cauza lipsei de oxigen și vei rata totul.

Pandora l-a ascultat orbește.

15, avea ea să scrie mai tîrziu în jurnal. *Astăzi am aflat de ce au fost inventate însoțitoarele.*

Auzindu-i respirația întretăiată, Gabriel i-a masat ușor gîtul.

- Nu te teme. Nu te voi săruta dacă nu vrei asta.

Pandora a reușit să-și recapete glasul.

- Nu, eu... dacă tot trebuie să se întîmple, aș prefera să o facem acum. Așa scap de o grijă și nu mai am motive să mă tem. Și-a dat seama cum au sunat cuvintele ei, așa că s-a scuzat: nu că m-aș teme, pentru că sînt convinsă că te pricepi la sărutat, mult peste medie, și multe doamne ar fi încîntate să fie sărutate de tine.

Și-a dat seama că rîdea după tremurul trupului.

- Săruturile mele sînt peste medie, a fost el de acord, dar n-aș spune chiar *mult* peste medie. Asta ar însemna să mă supraapreciez. Și n-aș vrea să fii dezamăgită.

Suspicioasă, Pandora a ridicat privirea spre el, întrebîndu-se dacă o tachina din nou. Dar Gabriel era complet impasibil.

- Sînt sigură că nu voi fi dezamăgită, i-a răspuns, îmbărbătîndu-se. Sînt pregătită. Poți s-o faci acum.

Numai că Gabriel nu s-a grăbit deloc să o sărute.

- Te interesează Charles Darwin, din cîte îmi amintesc. Ai citit ultima lui carte?

- Nu. De ce vorbea despre cărți? Era cu nervii întinși la maximum și destul de dezamăgită din cauză că el tărăgăna lucrurile.

- „Exprimarea emoțiilor la oameni și animale", a continuat Gabriel. Darwin scrie că obiceiul sărutatului nu poate fi considerat un comportament înnăscut la oameni, pentru că nu este comun tuturor culturilor. Cei din Noua Zeelandă, de exemplu, își freacă nasurile în loc de sărut. În unele triburi se obișnuia să sufli aer în fața partenerului. I-a aruncat o privire inocentă: putem încerca așa, dacă vrei.

Pandora nu mai știa ce să-i răspundă.

- Îți bați joc de mine? l-a întrebat.

Ochii îi rîdeau.

- Chiar nu-ți dai seama cînd cineva flirtează cu tine, Pandora?

- Nu. Știu doar că te uiți la mine ca și cum aș fi extraordinar de amuzantă, ca o maimuțică învățată să cînte la tamburină.

Continuînd să-i susțină ceafa în palma desfăcută, Gabriel i-a atins fruntea cu buzele, alungîndu-i încruntarea.

- Flirtul este ca o joacă. Este o promisiune pe care ți-o vei ține sau nu. Poate fi o privire provocatoare... un zîmbet... o atingere cu vîrful degetelor... sau o șoaptă. Chipul lui era chiar deasupra chipului ei, atît de aproape că-i vedea vîrfurile genelor dese. Ce zici, ne frecăm nasurile? i-a șoptit.

Pandora a clătinat din cap. Simțea brusc nevoia să-l atîte, să-l ia prin surprindere. Și-a țuguiat buzele și i-a suflat ușor aer pe bărbie.

Spre satisfacția ei, Gabriel a clipit de cîteva ori, surprins. Ochii i s-au aprins, irisii străluceau amuzați și mirați.

- Ai cîştigat la capitolul flirt, i-a spus mîngîindu-i obrazul.

Pandora s-a încordat cînd gura lui s-a lipit de a ei, uşoară ca un zefir. La început a părut aproape temător, fără să-i ceară ceva, doar simţindu-i atingerea. Uşor, uşor, mişcările au devenit senzuale iar creierul ei părea să fi încetat să mai funcţioneze. Ca vrăjită, i-a răspuns ezitant, iar el a început să se joace cu ea de parcă nu mai exista nici timp, nici trecut, nici viitor. Ci doar acel moment, cu ei doi acolo, pe drumeagul scăldat în soare.

I-a prins cu blîndeţe buza de jos, apoi pe cea de sus, trimiţîndu-i valuri vibrante în tot trupul. Şi-a adîncit sărutul, făcînd-o să întredeschidă buzele şi o aromă deloc familiară i-a acaparat simţurile, ceva curat şi dulce şi ameţitor. I-a simţit vîrful limbii, ca o intruziune fierbinte într-un spaţiu care îi aparţinuse numai ei. S-a deschis pentru el, uimită şi tremurînd din cauza surprizei.

El s-a desprins din sărut şi şi-a croit drum pe gîtul ei, mişcîndu-se uşor peste cele mai sensibile locuri, peste pielea cea mai delicată. Ea a început să respire greu iar pielea îi era de găină.

Gabriel a ajuns la punctul în care gîtul se unea cu umărul şi a rămas cîteva clipe acolo, atingîndu-l cu limba. A muşcat-o uşor, în joacă, iar ea s-a cutremurat neputincioasă. Şi-a croit apoi drum înapoi, cu săruturi scurte, cercetătoare. Iar cînd a ajuns în sfîrşit de unde plecase, Pandora nu şi-a mai putut stăpîni un geamăt de dorinţă. Îşi simţea buzele umflate, iar apăsarea dulce şi fermă îi aducea uşurare. Şi-a încolăcit braţele în jurul gîtului lui, încercînd să-l facă să o sărute şi mai apăsat, şi mai îndelung. A îndrăznit să-i exploreze gura aşa cum o făcuse şi el, lucru care l-a făcut să scoată un sunet de plăcere

din adîncul gîtului. Era într-atît de delicios şi de mătăsos că nu se putea opri. Şi-a lipit palmele desfăcute de obrajii lui şi l-a sărutat mai adînc, aproape agresiv, bucurîndu-se cu lăcomie de gura lui.

Gabriel şi-a retras capul dar a continuat să-i ţină părul captiv în mînă. Ca şi ea, îşi recăpăta cu greu ritmul respiraţiei.

- Pandora, draga mea, i-a spus cu ochii strălucind de fierbinţeală şi amuzament, săruţi ca un pirat.

Dar ei nu-i păsa deloc. Avea nevoie de mai mult. Tremura cu totul, prea multe simţiri o asaltau deodată. Era o foame pe care nu ştia cum s-o potolească. S-a agăţat de umerii lui şi i-a căutat din nou gura, lipită de trupul masiv de bărbat. Nu era îndeajuns... voia ca el să o zdrobească, să o culce la pămînt şi să o ţină prizonieră cu trupul lui greu.

Gabriel a sărutat-o uşor, încercînd să o domolească.

- Uşor, fată sălbatică, i-a şoptit. Cum ea refuza să se liniştească, i-a oferit ceea ce îşi dorea. Un sărut lung, o plăcere asemenea unei simfonii erotice.

- Pentru numele lui Dumnezeu! s-a auzit vocea exasperată a unei femei, venind de la o distanţă de cîţiva metri. Pandora s-a speriat de parcă cineva aruncase pe ea cu o găleată de apă rece.

Era Phoebe, care se întorsese din drum după ei. Îşi dăduse halatul jos şi stătea în mijlocul drumului, doar în costumul de baie, cu mîinile în şolduri.

- Veniţi la plajă, i-a întrebat enervată pe fratele ei, sau ai de gînd să o seduci pe biata fată aici, în drum?

Dezorientată, Pandora a văzut cum ceva acoperit de blană îi tot dădea ocol. Era Ajax, care voia să se joace cu ei şi o trăgea

de poalele halatului.

Simțind-o că tremura, Gabriel a continuat să o susțină, ținîndu-i palma deschisă pe spate, între omoplați. Deși nu-și recăpătase respirația normală, vocea i-a sunat clar:

- Phoebe, din moment ce te-am rugat să vii cu noi era clar că nu am nevoie de însoțitoare.

- Postură pe care nici nu mi-o doresc, i-a răspuns Phoebe. Însă copiii întreabă ce este cu voi de nu mai ajungeți iar eu nu le pot spune că ești un țap libidinos.

- Nu, i-a răspuns Gabriel. Pentru că atunci ai fi nevoită să recunoști că ești o băgăcioasă fără pereche.

Pandora era uimită de replicile tăioase dar afectuoase schimbate de cei doi frați.

Phoebe a dat ochii peste cap și s-a îndepărtat. Ajax a luat-o la goană după ea – cu pălăria Pandorei în bot.

- Cîinele ăsta o să mă coste o avere. În pălării, a spus Gabriel. O mîngîia încet pe spate și pe gît, iar bătăile nebunești ale inimii ei s-au mai potolit.

Un minut mai tîrziu, Pandora a fost în sfîrșit în stare să vorbească:

- Sora ta... ne-a văzut...

- Nu este cazul să-ți faci griji. Nu va spune nimănui nimic. Așa ne place nouă să ne împungem, dar asta este tot. Haide, să mergem. I-a ridicat bărbia și i-a furat un sărut fugar, după care a tras-o după el de-a lungul drumeagului.

Capitolul 8

La capătul drumeagului se întindea un peisaj pe care Pandora îl mai văzuse doar în fotografii sau în cărți... o fișie lată de nisip fin care se întîlnea cu valurile înspumate ale oceanului și cel mai albastru cer din cîte puteau exista. Țărmul era străjuit de dune ținute în loc de tufișuri joase și verzi și de plante cu ghimpi, înflorite. Spre vest nisipul se transforma în pietriș iar țărmul devenea tot mai înalt, pînă la stîncile de calcar care mărgineau promontoriul. În aer plutea zgomotul ritmic al valurilor care se spărgeau la țărm. Trei pescărușI ciuguleau ici și colo, în căutare de hrană, scoțînd sunete ascuțite.

Nu semăna deloc cu Hampshire sau cu Londra. De fapt, nici n-ai fi zis că te aflai în Anglia.

Phoebe și cei doi băieți erau ceva mai departe, pe țărm, și desfășurau frînghia unui zmeu. Seraphina, care se băgase cu picioarele în apă pînă la glezne, i-a observat pe Pandora și pe Gabriel și s-a îndreptat spre ei. Își scosese pantofii și ciorapii iar pantalonașii costumului de baie erau uzi pînă la genunchi. Părul de un blond-căpșună îi era împletit într-o coadă care îi atîrna pe un umăr.

- Îți place golful nostru? a întrebat-o Seraphina, făcînd un gest larg de jur-împrejur.

Pandora a încuviințat, cu privirea pierdută în depărtare, la peisajul minunat.

- Îți arăt eu unde să-ți pui halatul.

Seraphina a condus-o la o cabină din lemn, pe roți, aproape de una din dune. Cîteva trepte duceau la ușă iar de unul dintre pereți era fixat un cîrlig de remorcare.

- Am văzut așa ceva doar în fotografii, a spus Pandora privind neîncrezătoare construcția. Dar n-am intrat niciodată într-una.

- Noi n-o folosim niciodată. O avem aici doar pentru musafirii care insistă. Și atunci înhămăm un cal și ducem cabina în ocean, în apă pînă la nivelul taliei. Doamna respectivă coboară în ocean pe cealaltă parte, ca să nu fie văzută de nimeni. E destul de complicat și mi se pare o prostie, de vreme ce costumele de baie acoperă totul, exact ca o rochie obișnuită. Seraphina a deschis ușa cabinei: te poți dezbrăca înăuntru.

Pandora a urcat în cabina echipată cu rafturi și cuiere. Și-a scos halatul, ciorapii și papucii. A roșit puternic atunci cînd a ieșit la lumină îmbrăcată în costumul de baie cu fusta lui cea scurtă și pantalonași, cu gleznele descoperite și în tălpile goale. Se simțea de parcă ar fi fost goală. Spre ușurarea ei, Gabriel se îndepărtase și îi ajuta acum pe băieți să înalțe zmeul.

Seraphina a zîmbit și a luat o găletușă de tablă.

- Hai să căutăm scoici.

S-au îndreptat spre ocean. Pandora călca ultimă pe nisipul care se mula sub tălpile ei și îi aluneca printre degete. Ceva mai aproape de apă nisipul devenea mai ferm și mai umed. S-a oprit să se uite în spate, la urmele de pași lăsate. După care a

sărit într-un picior, cîțiva metri și s-a întors din nou să vadă ce urme lăsase.

Curînd, Justin a alergat spre ele ținînd ceva în palmele făcute căuș, cu Ajax alergîndu-i la picioare:

- Întinde mîna, Pandora!

- Ce ai acolo?

- Un crab în cochilie de melc.

A întins mîna temătoare iar băiatul i-a pus în palmă un obiect rotund, o cochilie de mărimea unghiei ei. Cîteva secunde mai tîrziu, din cochilie au ieșit niște clești în miniatură, urmați de două antene subțiri ca firul de ață și de doi ochi negri.

Pandora l-a studiat cu atenție, după care i-a înapoiat lui Justin minuscula creatură.

- Sînt mulți dintr-aceștia în apă? l-a întrebat. Un singur crab i se părea adorabil dar nu-și dorea să fie înconjurată de mai mulți.

O umbră s-a lăsat peste silueta ei și a văzut apropiindu-se o pereche de picioare goale de bărbat.

- Nu, a venit răspunsul lui Gabriel, liniștitor. Trăiesc la adăpostul stîncilor, de cealaltă parte a golfului.

- Mama spune că trebuie să-l duc la locul lui, a continuat Justin. Dar mai întîi vreau să-i construiesc un castel de nisip.

- Te ajut și eu! a exclamat Seraphina, îngenunchind ca să umple găletușa cu nisip ud. Du-te și adu și celelalte găleți și lopeți din cabină. Vii și tu, Pandora?

- Da, dar... Pandora a privit spre valurile care se spărgeau de țărm, înspumate. Mai întîi aș vrea să explorez puțin, dacă se poate.

- Bineînțeles. Seraphina încărca cu ambele mîini nisip în găleată. Nu ai nevoie de acordul meu, în nici un caz.

Pandora era amuzată și întristată deopotrivă.

- După un an de primit instrucțiuni de la lady Berwick mă simt nevoită să cer permisiune pentru orice fac. S-a uitat spre Phoebe, care era destul de departe și privea în larg. Era evident că nu-i păsa deloc de ce făcea Pandora.

Gabriel i-a urmărit privirea.

- Ai permisiunea lui Phoebe, a spus sec. Dă-mi voie să te însoțesc.

Încă rușinată de cele întîmplate ceva mai devreme, Pandora a pornit alături de el pe nisipul răcoros, compact. Simțurile îi erau asaltate de valuri, de sunete și senzații. Cu fiecare respirație plămînii i se umpleau cu aer proaspăt, lăsîndu-i un gust sărat pe buze. În depărtare, oceanul se rostogolea furios în valuri înalte mărginite de spumă albă. S-a oprit să privească infinitatea albastră, încercînd să-și imagineze ce se ascundea în adîncuri. Epave, balene, creaturi exotice. S-a aplecat să culeagă o cochilie pe jumătate ascunsă în nisip și și-a trecut degetul mare pe suprafața striată.

- Ce este? l-a întrebat pe Gabriel.

- Un melc turtit.

A găsit o altă cochilie, rotundă:

- Și aceasta? O scoică?

- Este o cochilie de moluscă. Îți poți da seama de diferență dacă privești atent linia unde sînt prinse cele două jumătăți. Moluștele au cîte un triunghi de fiecare parte.

Pandora strîngea tot felul de cochilii – diferite specii de melci de mare, midii – și i le dădea lui Gabriel care le vîra în

buzunarele pantalonilor pe care şi-i suflecase pînă la jumătatea gambei.

- Nu ai costum de baie? a îndrăznit să-l întrebe, timidă.

- Ba da, dar nu este pentru companie mixtă. Văzîndu-i privirea nedumerită, Gabriel i-a explicat: costumele de baie bărbăteşti nu se aseamănă cu cele purtate de Ivo şi Justin. Sînt nişte chiloţi din flanel care se leagă în talie cu un şiret. Cînd se udă, este ca şi cum nu ai avea nimic pe tine. De obicei, cînd mergem să înotăm, noi nici nu ne mai obosim să-i tragem pe noi.

- Înoţi gol? l-a întrebat Pandora, atît de fistîcită că a scăpat printre degete o scoică.

Gabriel s-a aplecat să o ridice.

- Nu şi cînd sînt doamnele prezente, bineînţeles. I-a zîmbit, văzînd cît de tare se îmbujorase. De obicei vin să înot dimineaţa.

- Dar apa trebuie să fie rece ca gheaţa atunci.

- Chiar aşa şi este, dar înotatul în ocean are multe beneficii. Printre care se numără şi stimularea circulaţiei.

Imaginea lui înotînd complet gol i-a afectat cu siguranţă *ei* circulaţia. S-a apropiat de marginea apei, acolo unde nisipul era strălucitor. Şi prea ud ca să mai lase o urmă pe el. A mai făcut un pas iar piciorul i s-a afundat. Un val i s-a rostogolit pe lîngă gleznă. A tresărit pentru că era foarte rece, dar s-a avîntat încă vreo cîţiva paşi. Următoarele valuri au udat-o pînă aproape de genunchi, făcînd-o să izbucnească în rîs, surprinsă.

Dar cînd apa s-a retras, luînd după ea şi parte din nisip, Pandora a avut senzaţia că aluneca înapoi, deşi era conştientă că nu se mişcase din loc. Tot atunci, nisipul i s-a prelins pe sub

tălpi, ca şi cum cineva îi trăgea de sub ea covorul pe care stătuse.

S-a clătinat, încercînd să-şi recapete echilibrul.

O pereche de mîini puternice au prins-o din spate. Clipind des, Pandora s-a trezit cu spatele lipit de pieptul ferm şi fierbinte al lui Gabriel. I-a auzit glasul de bariton, dar el îi vorbise lîngă urechea bolnavă, aşa că nu a înţeles nimic.

- Poftim? l-a întrebat, plecînd capul într-o parte.

- Am spus că te ţin eu, i-a murmurat Gabriel la cealaltă ureche. Un fior electric a străbătut-o din cap pînă în picioare. Ar fi trebuit să te previn. Cînd valurile se retrag, senzaţia este că te mişti, chiar dacă tu stai pe loc.

Un nou val se apropia. Pandora s-a încordat, pregătită. L-a auzit pe Gabriel chicotind, lucru care a deranjat-o puţin.

- Nu te las să cazi. Braţele lui au cuprins-o strîns. Relaxează-te.

A susţinut-o cînd valurile s-au spart la picioarele ei, învăluind-o în scoici şi nisip. Într-unul din momentele în care apa se retrăgea, Pandora s-a gîndit să se îndepărteze de mal. Dar îi făcea atît de mare plăcere să se sprijine de trupul lui Gabriel că a ezitat, după care un alt val a lzbit-o. S-a agăţat cu putere de braţul lui iar el a prins-o liniştitor de talie. Nivelul apei se înălţa şi apoi cobora, în sunete de cristal spart, iar şi iar, într-un ritm hipnotic. Treptat, respiraţia ei-a devenit mai profundă şi mai regulată.

Era o experienţă asemănătoare unui vis. Lumea însemna acum doar răceala apei, căldură, soare, nisip şi miros de apă sărată şi minerale. Bustul lui Gabriel era zidul care îi susţinea spatele, flexîndu-se subtil cînd ea îşi pierdea echilibrul, ţinînd-

o în siguranţă. Prin minte îi treceau tot felul de gînduri, aşa cum se întîmpla în fiecare dimineaţă, la graniţa dintre somn şi trezire. Briza purta pe aripile ei rîsetele de copii, lătratul cîinelui, vocile lui Phoebe şi ale Seraphinei, dar toate păreau foarte departe de ce i se întîmpla ei.

Uitînd complet de ea însăşi, Pandora şi-a sprijinit capul pe umărul lui Gabriel.

- Ce fel de clei foloseşte Ivo? a întrebat.

- Clei? a spus el o clipă mai tîrziu, cu buzele lipite de tîmpla ei.

- Pentru zmeu.

- Ah. A făcut o pauză, pentru că un val mai mare tocmai se retrăgea. Clei de tîmplărie, cred.

- Nu este suficient de rezistent, a spus Pandora, relaxată şi gînditoare. Ar fi mai bun unul pe bază de crom.

- Unde poate fi găsit?

- Îl poate prepara orice farmacist. O parte bicromat şi cinci părţi gelatină.

În glas i se citea amuzamentul cînd a întrebat-o:

- Mintea ta nu se odihneşte niciodată, iubito?

- Nici măcar în somn, i-a spus ea.

Gabriel a sprijinit-o iar, contra unui nou val.

- Cum de ştii atîtea lucruri despre cleiuri?

Pandora s-a gîndit puţin înainte de a răspunde. Văzînd-o că ezita, Gabriel a înclinat capul şi i-a aruncat o privire întrebătoare.

- Văd că este un subiect delicat, cleiul.

Oricum va trebui să-i spun, mai devreme sau mai tîrziu, s-a gîndit Pandora. *Aş putea la fel de bine să o fac acum.*

A tras aer în piept şi a izbucnit:

- Concep şi realizez jocuri de societate, pe planşetă. Aşa că am căutat diverse tipuri de clei, să le construiesc. Nu doar pentru cutii, dar şi cele folosite pentru ca litografiile să adere foarte bine la tabla de joc şi la capac. Am obţinut deja patentul pentru primul joc şi intenţionez să-l obţin pentru alte două.

Gabriel a asimilat imediat informaţia primită:

- Te-ai gîndi să-ţi vinzi patentul unui producător?

- Nu. Vreau să le realizez în propria fabrică. Am şi un plan de producţie. Primul joc va ajunge pe piaţă înainte de Crăciun. Domnul Winterborne, cumnatul meu, m-a ajutat să scriu planul de afaceri. Este o piaţă destul de nouă şi este de părere că voi avea succes cu compania mea.

- Sînt convins de asta. Dar o tînără în postura ta nu are nevoie să-şi cîştige existenţa.

- Ba da, dacă vreau să fiu independentă financiar.

- Sînt convins că siguranţa pe care ţi-o poate da căsătoria este de preferat greutăţilor pe care le întîmpină un om de afaceri.

Pandora s-a întors cu faţa spre el.

- Nu şi dacă prin „siguranţă" înseamnă să devii proprietatea cuiva. Acum am libertatea să muncesc şi să-mi păstrez cîştigurile, dar dacă m-aş căsători cu tine, tot ce am, inclusiv compania, ar deveni automat ale tale. Ai avea autoritate deplină asupra mea. Orice bănuţ pe care l-aş face ţi-ar reveni direct – nici măcar nu ar trece prin mîinile mele. Nu aş putea semna vreun contract, n-aş putea face angajări, n-aş putea cumpăra proprietăţi. În ochii legii, soţul şi soţia sînt o singură persoană. Şi stăpînul este soţul. Nu pot concepe aşa ceva. De aceea nu vreau să mă mărit niciodată.

Micul ei discurs l s-a părut uimitor. Nu mai auzise asemenea cuvinte în gura unei femei. Într-un anumit fel, lui Gabriel i s-a părut mai şocant decît orice gest sau cuvînt al unei amante.

Ce fusese oare în mintea rudelor Pandorei de-i încurajaseră asemenea ambiţii? Nu era total de neconceput ca o văduvă din clasa de mijloc să se ocupe de afacerile moştenite de la soţul ei, sau ca o modistă să-şi deschidă propriul atelier. Dar era ceva de neimaginat cînd venea vorba de o fiică de nobil.

Un val mai înalt a împins-o pe Pandora spre el. Gabriel a susţinut-o, prinzînd-o de talie. Cînd apa s-a retras, şi-a lipit palma de spatele ei şi a condus-o mai departe de ţărm, acolo unde erau surorile lui.

- Soţia îşi cedează independenţa în schimbul protecţiei şi ajutorului soţului ei, i-a spus, cu mintea plină de întrebări şi argumente. Asta înseamnă căsătoria.

Cred că ar fi o naivitate din partea mea – ba nu, o prostie – să fiu de acord cu ceva care se va dovedi neavantajos pentru mine.

- Cum să fie aşa? Ce libertate este asta, cînd lucrezi nenumărate ore şi-ţi faci mereu griji pentru cheltuieli sau profit? Ca şi soţie a mea ai trăi în confort şi siguranţă. Ai avea o mică avere la dispoziţie pe care să o poţi cheltui aşa cum doreşti. Ai avea trăsura ta, vizitiu şi o casă plină de servitori. Şi ai avea o poziţie în societate pe care ţi-ar invidia-o orice femeie. Nu uita toate astea, concentrîndu-te doar pe chestiuni mărunte.

- Dacă ar fi vorba de drepturile tale legale nu le-ai mai considera chestiuni mărunte.

- Dar eşti femeie.

- Şi deci îţi sînt inferioară?

- Nu, a răspuns imediat Gabriel. Fusese educat în idea respectului faţă de femei, într-o casă în care autoritatea mamei lui nu fusese considerată mai prejos decît cea a tatălui. Bărbatul care crede că mintea femeilor este inferioară le subestimează pe riscul lui. Şi totuşi, natura le-a impus un rol domestic, de vreme ce poartă copii în pîntec. Dar chiar şi aşa nici un bărbat nu are dreptul să se poarte în căsnicie ca un dictator.

- Dar aşa se întîmplă. După lege, soţul se poate comporta aşa cum doreşte.

- Orice bărbat decent îşi tratează soţia ca pe o parteneră. Aşa cum au făcut-o şi părinţii mei.

- Nu mă îndoiesc de asta, a spus Pandora. Dar acesta este spiritul unei căsnicii, nu şi realitatea legală. Dacă tatăl tău ar fi hotărît să se poarte urît cu mama ta nimeni nu l-ar fi putut opri.

El a strîns din dinţi, iritat.

- L-aş fi oprit eu, la naiba!

- Dar de ce trebuie ca viaţa ei să fie la cheremul lui sau al tău? De ce să nu aibă dreptul de a decide cum să fie tratată?

Gabriel ar fi vrut să o contrazică, să-i spună că argumentele ei erau rigide şi imposibil de pus în practică. Îi stătea pe vîrful limbii să o întrebe de ce milioane de femei fuseseră de acord să se mărite, dacă ea vedea în asta o ofensă.

Dar nu putea să facă asta. Deşi nu-i venea să recunoască... spusele ei aveau logică.

- Al... o fărîmă de dreptate, s-a străduit el să rostească, aproape înecîndu-se cu cuvintele. Indiferent ce spune legea, totul rămîne o chestiune de încredere.

- Ceea ce spui tu este că ar trebui să-i încredinţez unui bărbat puterea de a lua toate deciziile în locul meu, în loc să hotărăsc singură. Uimită cu adevărat, Pandora l-a întrebat: de ce aş face asta?

- Pentru că o căsătorie înseamnă mai mult decît un aranjament legal. Înseamnă şi siguranţă, companie, dorinţă, iubire. Nimic din toate astea nu ţi se pare important?

- Sînt importante, a spus Pandora coborînd privirea. Dar eu nu aş putea simţi toate astea pentru un bărbat a cărui proprietate sînt.

La naiba!

Obiecţiile ei la adresa căsătoriei erau mai adînci decît şi-ar fi imaginat Gabriel. Presupusese că era o nonconformistă, dar era rebelă de-a dreptul!

Aproape că ajunseseră la surorile lui, care stăteau aşezate una lîngă cealaltă, în timp ce Ivo şi Justin umpleau găleţile cu nisipul de pe ţărm.

- Despre ce discutaţi? l-a întrebat Seraphina pe Gabriel.

- Este personal, a răspuns el scurt.

Phoebe s-a aplecat spre Seraphina şi i-a spus în şoaptă:

- Cred că fratele nostru a avut un moment de iluminare.

- Adevărat? Seraphina l-a privit pe Gabriel ca şi cum ar fi fost o creatură ciudată care se chinuia să iasă din carapace.

Gabriel le-a aruncat amîndurora cîte o privire sarcastică, după care şi-a îndreptat din nou atenţia spre chipul răzvrătitei. A prins-o de cot şi a tras-o uşor deoparte, ca să-i mai spună ceva:

- Mă voi interesa care sînt opţiunile legale, a şoptit. S-ar putea să existe o portiţă prin care o femeie măritată să poată avea propria afacere, pe care să nu o controleze soţul ei.

Spre iritarea lui, Pandora nu a părut deloc impresionată. Sau nu şi-a dat seama de enormitatea concesiei făcute de el.

- Nu există, i-a răspuns. Şi chiar dacă ar exista, oricum m-aş afla într-o postură chiar mai rea decît dacă nu m-aş fi măritat deloc.

În ora care a urmat, subiectul jocurilor inventate de Pandora şi al afacerii ei nu au mai fost pomenite deloc, pentru că au lucrat cu toţii la castel. Mai făceau cîte o pauză şi beau însetaţi din carafele cu apă rece sau cu limonadă care le erau trimise din casă. Pandora s-a lansat cu entuziasm în acest proiect şi s-a consultat cu Justin, care a decis că acest castel trebuia să fie înconjurat de un şanţ cu apă, să aibă turnuri pătrate în colţuri, o poartă mare cu pod care să se ridice şi parapeţi de după care ocupanţii castelului să poată arunca spre duşmani cu apă clocotită sau cu smoală topită.

Gabriel, căruia îi revenise construirea şanţului cu apă, îi arunca din timp în timp Pandorei cîte o privire furişă. Ea părea să aibă energie cît pentru zece. Chipul îi strălucea la adăpostul pălăriei de pale pe care reuşise să o recupereze de la Ajax. Era transpirată şi plină de nisip, cîteva şuviţe i se lipiseră pe gît şi pe spate. Se juca cu uşurinţa şi nepăsarea unui copil deşi era o femeie cu ambiţii şi gînduri radicale. Era frumoasă. Şi complexă. Şi enervantă. Nu mai întîlnise pînă la ea o femeie atît de hotărîtă.

Ce naiba o să se facă cu ea?

- Vreau să decorez castelul cu scoici şi iarbă de mare, a spus Seraphina.

- O să arate ca un castel de fete, a protestat Justin.

- Şi crabul tău ar putea fi fată, i-a spus Seraphina.

Băiatul a fost oripilat:

- Nu este! Nu are cum să fie fată!

Văzînd cît de supărat era vărul lui, Ivo a intervenit repede:

- Crabul este cu siguranţă băiat, surioară.

- De unde ştii? l-a întrebat Seraphina.

- Pentru că... ei bine... Ivo căuta furibund o explicaţie.

Pandora a intervenit confidenţial, coborînd vocea:

- Pentru că, în timp ce ne gîndeam cum să arate castelul la interior, crabul m-a întrebat discret dacă am inclus şi o cameră pentru fumat. Am fost uşor şocată, pentru că mi s-a părut cam tînăr pentru un asemenea viciu, dar asta nu lasă să planeze nici un dubiu în privinţa masculinităţii lui.

Justin o privea cu ochi mari:

- Şi ce altceva ţi-a mai spus? Cum îl cheamă? Îi place castelul? Dar şanţul cu apă îi place?

Pandora a început să-i povestească cu lux de amănunte conversaţia avută cu crabul care se numea Shelley, după poetul al cărui operă o admira. Era un crustaceu foarte plimbat, călătorise pe tărîmuri îndepărtate atîrnat de piciorul roz al unui pescăruş care prefera alunele şi firimiturile de pîine în locul crustaceelor. Într-o zi, pescăruşul care avea suflet de actor îl dusese pe Shelley să vadă Hamlet la teatrul Drury Lane. Şi chiar jucaseră rolul unor gargui, tot actul doi al piesei. Fusese o experienţă pentru Shelley, dar nu-l făcuse să-şi dorească o

carieră în teatru, din cauza reflectoarelor de pe scenă care îl cam prăjiseră.

Gabriel se oprise din săpat şi asculta, transportat în lumea imaginată de Pandora. În numai cîteva secunde ea crease o lume a fanteziei în care animalele puteau vorbi şi totul era posibil. O privea fermecat pe această sirenă care spunea poveşti şi care părea să-i aparţină deja şi totuşi nu voia să aibă de-a face cu el. Inima îi bătea ciudat, ca şi cum s-ar fi luptat să se adapteze unui metronom nou.

Ce i se întîmpla oare?

Regulile logicii după care se ghidase erau acum cumva schimbate şi singurul deznodămînt acceptabil era căsătoria cu lady Pandora Ravenel. Nu se simţea deloc pregătit pentru ea şi o anume incertitudine îl măcina: dacă nu va sfîrşi alături de persoana cu care trebuia *neapărat* să fie?

Dar cum oare să o facă să-şi dorească să se căsătorească? Nu avea nici cea mai mică dorinţă să o forţeze – şi probabil nici nu era posibil. Şi nu voia să-i înlăture alternativele. Voia doar ca ea să-l aleagă pe el.

Dar nu avea timp suficient, la naiba! Dacă nu erau deja logodiţi la întoarcerea ei la Londra, scandalul avea să erupă în plină forţă iar familia Ravenel trebuia să ia o decizie. Probabil că Pandora avea să plece undeva peste graniţă şi să-şi producă acolo jocurile. Gabriel nu-şi dorea deloc să plece după ea pe continent sau şi mai departe, în America. Nu. Trebuia să o convingă să se mărite cu el imediat.

Cînd Pandora şi-a terminat povestea, castelul era deja gata. Justin privea uluit crabul minuscul. A rugat-o pe Pandora să-i mai povestească din aventurile lui Shelley şi ale pescărusului iar ea a rîs.

- Îţi mai spun, dar trebuie să-l duci înapoi între stînci, acolo unde l-ai găsit. Sînt sigură că-i este dor de ai lui. S-au ridicat iar Justin a cules cu grijă crabul de pe unul dintre turnurile castelului. S-au îndreptat spre apă, cu Ajax pe urmele lor.

Cînd s-au îndepărtat suficient de mult, Ivo a spus:

- Îmi place de ea.

Seraphina i-a zîmbit fratelui său mai mic.

- Săptămîna trecută spuneai că ai terminat-o cu fetele.

- Pandora este altfel de fată. Nu este ca acelea cărora le este teamă să atingă o broască şi care discută doar despre părul lor.

Gabriel nu-i mai asculta. Privirea îi era atrasă de silueta Pandorei, care se îndepărta. S-a îndreptat spre ţărm, acolo unde nisipul ud strălucea şi s-a aplecat să ia o scoică interesantă. A văzut una chiar în spatele ei şi a cules-o şi pe ea, după care a mai cules una. Şi ar fi continuat tot aşa dacă Justin nu ar fi luat-o de mînă şi nu ar fi readus-o pe direcţia bună.

Dumnezeule mare, chiar nu era în stare să meargă drept! A simţit un val de tandreţe în piept, ca o durere blîndă. Deja îşi dorea ca drumurile ei, oricît de încîlcite, să o aducă mereu înapoi la el.

- Ar trebui să mergem, a spus Phoebe. Altfel nu vom avea destul timp să ne spălăm şi să ne schimbăm pentru cină.

Seraphina s-a ridicat şi s-a strîmbat văzîndu-şi mîinile şi picioarele pline de nisip.

- Sînt lipicioasă şi acoperită cu nisip. Mă duc pînă la apă, să încerc să mă curăţ cît de cît.

- Eu strîng zmeul şi găletile, a spus Ivo.

Phoebe a aşteptat ca fraţii mai mici să se îndepărteze şi a spus:

- Am auzit o parte din conversaţia ta cu Pandora. Vocile voastre au fost purtate de vînt.

Gabriel s-a apropiat şi i-a aranjat borul pălăriei.

- Şi care este părerea ta, porumbiţo? Era un nume de alint pe care îl foloseau doar el şi tatăl lor.

Phoebe s-a încruntat gînditoare şi a netezit cu palma unul din pereţii castelului.

- Dacă îţi doreai o căsnicie liniştită şi un cămin bine organizat ar fi trebuit să o ceri de soţie pe oricare dintre fetele bine-crescute şi cu minte puţină care ţi-au defilat prin faţa ochilor ani la rînd. Ivo are dreptate: Pandora este un alt gen de fată. Ciudată şi minunată. Nu îndrăznesc să fac previziuni... S-a oprit, văzînd că el nu-şi dezlipise privirea de la silueta îndepărtată a Pandorei. Nici măcar nu mă asculţi, netotule. Ai decis deja să te căsătoreşti cu ea, indiferent de consecinţe.

- Nici măcar nu a fost o decizie, a spus Gabriel încurcat. Nu găsesc nici măcar un motiv pentru care să o doresc atît de mult.

Phoebe a zîmbit trist, privind spre larg.

- Ţi-am povestit vreodată ce mi-a spus Henry cînd m-a cerut în căsătorie, ştiind prea bine că timpul nostru împreună este măsurat? „Căsătoria este un pas prea important ca să-l faci raţional". Şi avea dreptate.

Gabriel a luat un pumn de nisip, după care l-a lăsat să i se scurgă printre degete.

- Rudele ei nu se tem de scandal şi nu o vor forţa să se mărite. Şi, după cum ai auzit probabil, ea are obiecţii nenumărate. Nu neapărat în ceea ce mă priveşte, ci faţă de instituţia căsătoriei în sine.

- Cum ar putea cineva să-ţi reziste? l-a întrebat Phoebe, pe jumătate ironic, pe jumătate sincer.

S-a încruntat la ea:

- Titlul meu, averea, poziţia socială... toate mă trag în jos, după părerea ei. Trebuie să o conving cumva să se mărite cu mine în ciuda lor. Dînd dovadă de sinceritate, a adăugat: şi al naibii să fiu dacă ştiu ce sînt, în afara lor.

- Oh, dragul meu, a spus Phoebe cu tandreţe. Tu eşti fratele care l-a învăţat pe Raphael să navigheze şi pe Justin să-şi lege şireturile. Tu eşti cel care l-a purtat pe braţe pe Henry pînă la rîu, cînd a vrut să meargă la pescuit pentru ultima oară. A înghiţit zgomotos şi a oftat. Şi-a înfipt şi mai bine călcîiele în nisip. Vrei să-ţi spun care este problema ta?

- Este cumva o întrebare?

- Problema ta este, a continuat sora lui, că te pricepi de minune să menţii o faţadă de perfecţiune, de zeu. Nu vrei ca oamenii să te privească ca pe un muritor. Dar pe fata aceasta nu o vei cuceri aşa. Arată-i că şi tu ai defecte, dragul meu. Şi atunci o să te placă şi mai mult.

Capitolul 9

De-a lungul întregii zile care a urmat, lordul St. Vincent - Gabriel – nu a mai încercat deloc să o sărute pe Pandora. A fost un gentleman perfect, respectuos și atent și s-a asigurat că erau mereu însoțiți de un adult sau în văzul lumii.

Pandora era foarte bucuroasă.

Destul de bucuroasă.

Bucuroasă, așa și așa.

34. Sărutul este ca un experiment cu electricitatea. Cineva face o descoperire fascinantă dar este prăjit ca o oaie la proțap în timpul acestuia.

Și totuși nu se putea abține să nu se întrebe de ce Gabriel nu mai încercase să o sărute după prima zi.

Era foarte adevărat că nu ar fi trebuit să-i permită să facă asta, de la bun început. Lady Berwick îi spusese cîndva că un gentleman ar putea-o testa pe o lady făcîndu-i avansuri necuviincioase și judecînd-o sever dacă aceasta nu-i rezista. Deși Gabriel nu părea genul de bărbat care să facă așa ceva, Pandora nu știa prea multe despre bărbați ca să elimine total această posibilitate.

Cel mai probabil, motivul pentru care Gabriel nu mai încercase să o sărute din nou era că ea nu se pricepea deloc. Nu avea nici cea mai mică idee cum să sărute, ce să facă cu buzele sau cu limba. Senzațiile fuseseră însă într-atît de extraordinare că pur și simplu îl atacase. După care el o comparase cu un pirat, iar remarca aceea nu încetase să o bîntuie. O spusese oare dezaprobator? Nu prea sunase a compliment. Dar s-ar fi putut totuși să-i fi făcut un compliment?

35. Nici o listă de calități feminine nu a inclus vreodată propoziția „sărută ca un pirat".

Deși Pandora era umilită și în defensivă ori de cîte ori se gîndea la săruto-catastrofă, Gabriel fusese într-atît de fermecător în cele două zile care trecuseră că ea se bucura enorm de compania lui. Petrecuseră mult timp împreună, stătuseră de vorbă, se plimbaseră, călărișeră, jucaseră tenis de cîmp, crochet și alte jocuri în aer liber, întotdeauna în compania rudelor.

În anumite privințe, Gabriel îi amintea de Devon, cu care el păruse să lege imediat o prietenie. Erau amîndoi inteligenți și ireverențioși, aveau tendința de a privi lumea cu un amestec de ironie și pragmatism. Dar în timp ce Devon era spontan și adesea volatil, Gabriel era mai atent și mai ponderat, iar caracterul lui dovedea o maturitate rară la un bărbat atît de tînăr.

Primul fiu născut al ducelui, Gabriel, reprezenta viitorul familiei Challon, cel căruia aveau să-i revină domeniul, titlul și

întreaga avere a familie. Era educat, cu o înțelegere complexă a finanțelor și comerțului și era priceput în administrarea domeniului. În acele zile de dezvoltare continuă a industriei, nobilimea nu-și mai permitea să se bazeze doar pe veniturile pe care le aducea agricultura de pe pământurile ancestrale. Erau tot mai numeroase cazurile nobililor care nu putuseră renunța la vechea gîndire și erau acum obligați să-și părăsească conacele și să-și vîndă domeniile.

Pandora nu se îndoia nici o clipă că Gabriel nu se va ridica la înălțimea provocărilor acelei lumi în schimbare. Era abil, inteligent, judeca limpede, era un lider înnăscut. Și totuși, se gîndea ea, trebuia să fie tare greu să trăiești sub povara atîtor responsabilități și așteptări. Își făcea oare griji vreodată că ar putea greși, că ar eșua în vreo privință?

În cea de-a treia zi a vizitei Pandorei și-au petrecut după-amiaza trăgînd cu arcul, alături de Cassandra, Ivo și Seraphina. Dîndu-și seama că venise vremea să se întoarcă în casă și să se schimbe pentru cină, au pornit spre ținte, să strîngă săgețile.

- Nu uita că trebuie să te îmbraci ceva mai formal pentru cina din seara aceasta, a prevenit-o Seraphina. Avem două familii invitate, de aici din zonă.

- Cît de formal? a întrebat Cassandra, îngrijorîndu-se brusc. Voi ce veți purta?

- Ei bine, a spus Ivo gînditor, ca și cum întrebarea i-ar fi fost adresată lui, mă gîndeam să-mi pun pantalonii negri din catifea și vesta cu nasturi-fantezie...

- Ivo! a exclamat Seraphina, încercînd să pară solemnă. Nu este cazul să glumim. Moda este o chestiune foarte serioasă.

- Nu înțeleg de ce fetele își schimbă moda la cîteva luni și fac atîta caz de asta, a spus Ivo. Noi, bărbații ne-am adunat cu mult timp în urmă și am decis: pantaloni. Și asta purtăm de-atunci și pînă în ziua de azi.

- Dar cu scoțienii cum rămîne? a întrebat Seraphina.

- Nu au putut renunța la kilturi, i-a răspuns Ivo, pentru că s-au obișnuit ca vîntul să le adie pe la...

- Genunchi, l-a întrerupt Gabriel zîmbind și răvășind părul roșu al băiatului. Îți strîng eu săgețile, neastîmpăratule. Du-te în casă și pune-ți pantalonii de catifea.

Ivo i-a zîmbit fratelui său mai mare și s-a îndepărtat.

- Haide, să ne grăbim, i-a spus Seraphina Cassandrei. Sper să avem suficient timp să-ți arăt rochia mea.

Cassandra a aruncat o privire îngrijorată spre țința ei, încă plină cu săgeți.

- Mă ocup eu, i-a spus Pandora. Nu am niciodată nevoie de mai mult de cîteva minute să-mi schimb rochia.

Cassandra i-a zîmbit și i-a trimis o bezea, după care a alergat spre casă, urmînd-o pe Seraphina.

Văzînd-o cît era de grăbită Pandora și-a făcut palmele pîlnie și a strigat după ele, imitînd-o pe lady Berwick:

- O lady nu aleargă asemenea unui cal de curse!

Răspunsul Cassandrei a fost adus de o pală de vînt:

- O lady nu cîrîie ca un vultur!

Rîzînd, Pandora s-a întors pe călcîie și l-a surprins pe Gabriel privind-o intens. Părea fascinat de... ceva... deși nu-și dădea deloc seama ce găsea atît de interesant la ea. Și-a trecut mîna pe obraji, întrebîndu-se dacă nu cumva era murdară.

Gabriel i-a zîmbit absent și a clătinat ușor din cap.

- Mă holbam, nu-i așa? Te rog să mă ierți, dar ador felul în care rîzi.

Pandora a roșit pînă la rădăcina părului. S-a apropiat de prima țintă și a început să smulgă săgețile.

- Te rog să nu-mi faci complimente.

Gabriel s-a dus la următoarea țintă.

- Nu-ți plac complimentele?

- Nu. Mă stînjenesc, pentru că niciodată nu mi se par adevărate.

- Poate că ție nu-ți par adevărate, dar asta nu înseamnă că nu sînt. După ce a așezat săgețile într-o tolbă din piele, s-a apropiat să o ajute să le strîngă pe ale ei.

- În cazul de față sigur nu sînt. Rîsul meu sună ca serenada unei broaște atîrnate de o ușă cu balamalele ruginite.

Gabriel a rîs.

- Ca vîntul de vară care trece printr-un clopoțel de grădină din argint.

- În nici un caz nu sună așa, a spus Pandora.

- Eu așa îl aud și așa mă face să mă simt. Nota de intimitate din glasul lui părea să vibreze la unison cu fiorii din trupul ei.

Pandora a refuzat să se uite la el, preferînd să se lupte cu săgețile înfipte în ținta din pînză dură. Cîteva dintre ele fuseseră înfipte adînc, unele chiar în același loc. Era ținta lui Gabriel, bineînțeles. Trăsese cu arcul cu nonșalanță și ușurință și nimerise de fiecare dată centrul colorat în auriu.

Pandora le-a extras cu grijă, una cîte una și i le-a întins lui Gabriel. După care și-a scos mănușa din piele care îi era prinsă de încheietură cu o curea cu cataramă.

- Ești un bun țintaș, i-a spus luptîndu-se cu catarama buclucașă.

- Am ani de exerciţiu. Gabriel a întins mîna şi i-a desfăcut catarama.

- Şi o abilitate înnăscută, a spus Pandora, nelăsîndu-l să fie prea modest. de fapt, pari să faci totul perfect. Bănuiesc că la asta se aşteaptă toţi de la tine.

- Nu şi familia mea. Dar lumea din afară... Gabriel a ezitat. Oamenii par să-mi vîneze greşelile şi să le ţină minte.

- Trebuie să te conformezi unui standard mai înalt? a continuat Pandora. Din cauza poziţiei sociale şi a numelui?

Gabriel i-a aruncat o privire neutră iar ea a înţeles că nu dorea să pară că se plîngea.

- Am înţeles în timp că este mai bine pentru mine dacă îmi ascund slăbiciunile.

- Ai slăbiciuni? s-a prefăcut surprinsă Pandora, glumind doar pe jumătate.

- Multe, i-a răspuns Gabriel. I-a tras cu grijă mănuşa de pe mînă şi a pus-o într-un buzunar al tolbei.

Stăteau atît de aproape unul de celălalt încît Pandora îi vedea liniile subţiri care îi striau irişii albaştri.

- Spune-mi cel mai rău lucru despre tine, i-a spus dintr-un impuls.

A avut o expresia ciudată, de disconfort şi aproape de... ruşine?

- O voi face, i-a răspuns încet. Dar aş prefera să discutăm mai tîrziu, între patru ochi.

A simţit cum un ghem de îndoială i se forma în stomac. Oare cele mai negre suspiciuni ale ei aveau să se dovedească adevărate?

- Are vreo legătură cu... cu femeile? a reușit Pandora să rostească, simțind că pulsul i-o luase razna.

I-a aruncat o privire piezișă:

- Da.

Nu, oh, Dumnezeule, *nu*! Prea supărată ca să se mai gîndească la ce spunea, a izbucnit:

- Știam eu! Ai sifilis.

Gabriel a privit-o mirat. Tolba cu săgeți i-a căzut cu zgomot la picioare.

- Poftim?

- Mă gîndeam eu că te-ai contaminat deja, a spus Pandora. El a tras-o la adăpostul unei ținte, după o movilă, acolo unde nu puteau fi văzuți din casă. Cine știe de cîte feluri... Sifilis englezesc, franțuzesc, turcesc...

- Pandora, așteaptă.

A scuturat-o puțin, ca să-i atragă atenția, dar cuvintele i se rostogoleau fără oprire:

- Spaniol, german, australian...

- Nu am avut niciodată sifilis, a întrerupt-o el.

- De care?

- De toate.

Ea a făcut ochii mari:

- Ai avut *de toate felurile?*

- Nu, la naiba! Gabriel s-a întors, cuprins de un acces violent de tuse care a făcut ca umerii să-i tremure. Și-a dus o mînă la ochi și pentru o clipă ea a crezut că plîngea. În clipa următoare și-a dat seama că de fapt rîdea. Și ori de cîte ori întorcea ochii spre chipul el indignat hohotea și mai tare. A fost deci obligată să aștepte, furioasă că devenise obiectul ilarității lui zgomotoase.

Într-un final, Gabriel s-a potolit.

- Nu am avut deloc. Şi există doar un singur fel.

Pandora a oftat uşurată.

- Şi atunci de ce sînt atîtea nume?

Gabriel şi-a şters colţurile ochilor.

- Englezii i-au spus sifilis franţuzesc pe cînd eram în război cu ei, drept pentru care francezii ne-au întors favoarea. Mă îndoiesc că a purtat denumirea de sifilis german, dar dacă este aşa înseamnă că a venit cu siguranţă de la austrieci. Ideea este că eu nu m-am îmbolnăvit pentru că m-am protejat.

- Ce vrea să însemne asta?

- Profilaxie. Viscere de *ovis aries*. Tonul lui devenise caustic. Pălării englezeşti, răvaşe franţuzeşti, *baudruches*. Numeşte-le cum vrei.

Pandorei i se părea vag cunoscut cuvîntul franţuzesc.

- Baudruche... nu cumva este materialul din care se fabrică... nu sînt intestinele de oaie din care se fac baloanele cu aer cald? Ce caută baloanele în evitarea sifilisului?

- Nu este vorba de nici un balon, i-a spus el. Îţi pot explica, dacă te simţi pregătită pentru acest nivel de detalii anatomice.

- Nu este cazul, i-a răspuns ea repede, pentru că nu-şi dorea să fie pusă din nou într-o postură jenantă.

Gabriel a clătinat din cap şi i-a spus:

- De unde ţi-a venit ideea că aş avea sifilis?

- Pentru că eşti un mare fustangiu.

- Nu, nu sînt.

- Lordul Chaworth spune că eşti.

- Tatăl meu a fost un mare cuceritor, l-a spus Gabriel, fără să se strădulască să-şi ascundă exasperarea. Înainte de a o

cunoaşte pe mama. Mi s-a pus şi mie aceeaşi etichetă pentru că semănăm foarte mult. Şi pentru că i-am moştenit titlul. Nici dacă aş fi vrut să fac o mulţime de cuceriri nu aş fi avut suficient timp.

- Dar ai „cunoscut" multe femei, nu-i aşa? În sens biblic.

Gabriel a făcut ochii mici.

- Ce înţelegi prin „multe"?

- Nu am un număr anume în minte, a protestat Pandora. N-am de unde să ştiu...

- Spune-mi o cifră.

Pandora a dat ochii peste cap şi a oftat, semn că-i făcea pe plac fără voia ei:

- Douăzeci şi trei.

- Am cunoscut mai puţin de douăzeci şi trei de femei în sens biblic, i-a răspuns prompt Gabriel, părînd convins că astfel va încheia discuţia. Am vorbit destul despre asta. Să ne întoarcem în casă.

- Ai fost cu douăzeci şi două de femei? l-a întrebat Pandora, refuzînd să se urnească din loc.

Mai multe emoţii i s-au succedat rapid pe chip: iritare, amuzament, dorinţă.

- Nu.

- Douăzeci şi una?

După un moment de încremenire absolută, ceva în el a părut să explodeze. A luat-o în braţe cu subtilitatea unui tigru şi şi-a lipit buzele de gura ei. Ea a scos un sunet surprins şi a dat să se zbată dar braţele lui au cuprins-o ferm. A sărutat-o posesiv, aproape dur la început, devenind apoi tot mai blînd. Trupul ei a capitulat fără să dea creierului sansa să se

împotrivească, agățîndu-se de fiecare centimetru din el. Fierbințeala trupului de bărbat, duritatea lui îi satisfăceau o foame de care nu mai fusese conștientă pînă atunci. Cît de confuză era! Simțea nevoia să i se strecoare în haine, sub piele chiar.

Și-a lăsat degetele să rătăcească pe obrajii lui, pe linia urechii, pe gîtul cu piele fină. Cum el nu i s-a împotrivit deloc și-a trecut degetele prin părul lui des și a oftat mulțumită. El i-a căutat limba, necăjind-o intim. Vag conștientă că era pe punctul de a-și pierde controlul, că era gata-gata să-l „atace" din nou, Pandora a reușit să se smulgă din sărut și să-și ferească fața.

- Nu, a rostit slab.

Buzele lui au alunecat pe obrazul ei iar respirația i-a înfierbîntat pielea.

- De ce? Tot îți mai faci griji în legătură cu sifilisul australian?

Abia atunci ea și-a dat seama că nu mai stăteau în picioare. Gabriel era așezat pe pămînt, cu spatele sprijinit de movila acoperită cu iarbă, iar ea – Dumnezeu să o ajute! – era în poala lui. S-a uitat în jur, uimită. Cum de se întîmplase asta?

- Nu, a spus ea și mai tulburată. Dar mi-am amintit că mi-ai spus că sărut ca un pirat.

Gabriel nu a reacționat imediat.

- Oh, îmi amintesc. A vrut să fie un compliment.

Pandora s-a strîmbat.

- Compliment ar fi fost dacă aveam barbă și un picior de lemn.

Gabriel a mîngîiat-o tandru pe păr.

- Iartă-mi expresia nefericită. Voiam să spun că entuziasmul tău mi se părea fermecător.

- Adevărat? Pandora era roşie ca focul. Şi-a lăsat capul pe umărul lui şi a spus înfundat: mi-am tot făcut griji de trei zile încoace că ţi-am greşit cumva.

- Nu, niciodată, draga mea. Gabriel s-a îndreptat puţin şi a tras-o mai aproape. I-a adulmecat obrazul şi i-a şoptit: chiar nu vezi că tot ce faci tu îmi produce plăcere?

- Chiar şi atunci cînd mă port ca un viking?

- Ca un pirat. Da, mai ales atunci. Buzele lui îi atingeau uşor lobul urechii drepte. Scumpa mea, sînt deja mult prea multe femei respectabile pe faţa pămîntului. Oferta a depăşit cu mult cererea. Dar piraţii atrăgători sînt foarte puţini, mai ales cei cu adevărat pricepuţi în a seduce. Cred că ţi-ai găsit chemarea.

- Îţi rîzi de mine, a spus resemnată Pandora.

Zîmbind, Gabriel i-a cuprins capul în palme şi a privit-o în ochi.

- Sărutul tău m-a tulburat dincolo de puterea imaginaţiei, i-a şoptit. În fiecare noapte, pentru tot restul vieţii, voi visa după-amiaza în care acolo, în hol, am fost acostat de o frumuseţe brunetă care mi-a transformat sufletul în scrum. Şi cînd voi fi foarte bătrîn, cînd creierul nu mă va mai ajuta, îmi voi aminti focul dulce al buzelor tale lipite de ale mele şi îmi voi spune: ei da, acela a fost cu adevărat un sărut!

Nu este decît un diavol cu limbă meşteşugită, şi-a spus Pandora, fără să-şi poată ascunde un zîmbet. Cu numai o zi în urmă îl auzise pe tatăl lui Gabriel exprimîndu-se în fraze elaborate şi încîlcite ca nişte labirinturi. Clar, acest dar îi fusese transmis şi fiului.

Simţind nevoia să pună o distanţă între ei, s-a ridicat din poala lui.

- Mă bucur că nu ai sifilis, i-a spus aranjîndu-şi fustele. Iar viitoarea ta soţie, oricare ar fi aceasta, va fi şi ea bucuroasă, cu siguranţă.

Sensul cuvintelor ei nu i-a scăpat deloc. I-a aruncat o privire de gheaţă şi s-a ridicat la rîndul său, cu o mişcare agilă.

- Da, a răspuns sec, scuturînd praful de pe pantaloni şi trecîndu-şi o mînă prin păr. Slăvit fie Dumnezeu pentru baloanele din maţe de oaie.

Capitolul 10

Familiile din partea locului invitate la cină erau destul de numeroase, fiecare cu o mulțime de copii de toate vîrstele. Atmosfera era însufleţită, se auzeau acorduri de harpă şi flaut, conversaţia plutea de-a lungul mesei la care stăteau adulţii. Copiii mai mici mîncau la etaj, în timp ce copiii mai mari aveau masa lor, în salonul alăturat.

Bucătăreasa familiei Challon şi toate ajutoarele ei se întrecuseră pe sine, pregătind o mare varietate de mîncăruri cu legume de sezon, peşte şi vînat. Şi bucătăreasa de la Eversby Priory era pricepută, dar mîncarea servită la Heron's Point era net superioară. Pe masă tronau legume proaspete tăiate julienne, inimi fragede de anghinare prăjite în unt, languste aburinde în sos de vin alb de Burgundia şi trufe, fileuri delicate de calcan în crustă crocantă de pesmet. Fazani înfăşuraţi în fişii de bacon şi daţi la cuptor, să se frăgezească şi să se afume uşor erau serviţi cu garnitură de cartofi fierţi frecaţi cu smîntînă şi unt pînă ce se transformaseră într-un puf savuros. Fripturile de vită cu piper erau aduse pe platouri imense, alături de plăcinte aurii miniaturale cu carne de vînat şi macaroane la cuptor, garnisite cu brînză Gruyère şi servite în forme mici, de tarte.

Pandora era tăcută, nu numai de teamă să nu spună ceva nepotrivit, ci pentru că era hotărîtă să mănînce cît mai mult

din preparatele delicioase. Din nefericire, corsetul era un obstacol pentru orice îndrăgostită de mîncare. Dacă lua o înghiţitură în plus, coastele aveau să o doară şi nu mai putea respira. Era îmbrăcată cu cea mai bună rochie a ei, din mătase de culoarea atunci la modă numită *bois de rose*, o nuanţă pală de roz care îi punea în evidenţă tenul deschis. Croiala era aproape sever de simplă, cu un corsaj lung şi fuste strînse la spate, care îi marcau talia şi linia şoldurilor.

Spre nemulţumirea ei, Gabriel nu era aşezat lîngă ea la masă, aşa cum se întîmplase în serile trecute. Ci la celălalt capăt al mesei, lîngă duce, flancat de o doamnă mai în vîrstă şi de fiica acesteia. Femeile rîdeau şi sporovăiau, încîntate că se bucurau de atenţia a doi bărbaţi atît de fermecători.

Gabriel era subţire şi frumos în costumul elegant, negru, cu vestă albă din mătase şi cravată albă apretată. Arăta impecabil, distant şi sigur pe sine. Lumina lumînărilor se juca blîndă în părul lui, şi mîngîindu-i pometii şi conturul plin al buzelor.

63. Nu m-aş putea căsători cu lordul St. Vincent doar pentru felul în care arată. Oamenii m-ar considera superficială.

Amintindu-şi atingerea erotică a buzelor lui peste gura ei, cu numai două ore în urmă, Pandora s-a foit pe scaun şi şi-a desprins privirea de la el.

Fusese aşezată aproape de capătul mesei, între un tînăr care părea cam de aceeaşi vîrstă cu ea şi un domn mai în vîrstă care era clar fermecat de ducesă şi se străduia din răsputeri să-i monopolizeze atenţia. Nu putea spera nici să facă puţină

conversație cu Phoebe, care stătea în fața ei, detașată și distantă și lua înghițituri mici din mîncare.

A riscat o privire spre tînărul rezervat de lîngă ea – cum îl chema oare? – domnul Arturson, Arterton? – și a decis să-și încerce norocul și să-l antreneze într-o discuție de complezență.

- Ce vreme frumoasă am avut azi, nu-i așa? a spus ea.

El a lăsat tacîmurile jos și și-a șters ambele colțuri ale gurii cu șervetul înainte de a-i răspunde:

- Da, foarte frumoasă.

Încurajată, Pandora l-a întrebat:

- Ce fel de nori îți plac mai mult? Cumulus sau stratocumulus?

A privit-o ușor încruntat. După o pauză destul de lungă a întrebat-o:

- Care este diferența?

- Norii cumulus sînt mai pufoși și mai rotunzi, cum este grămada de cartofi din farfuria mea. Folosindu-se de furculiță, Pandora a răsfirat cartofii și a făcut rotocoale. Stratocumulus sînt mai denși, în formă de linii sau valuri – ca acestea – și pot forma o masă mai mare sau se pot sparge.

O privea lipsit de orice expresie.

- Eu îi prefer pe cei care arată ca o pătură.

- Altostratus? a întrebat surprinsă Pandora, lăsînd furculița jos. Dar sînt cei mai plicticoși nori! De ce-ți plac?

- Pentru că, în majoritatea cazurilor, înseamnă că va ploua. Iar mie îmi place ploaia.

Era un început promițător de conversație.

- Și mie îmi place să mă plimb prin ploaie! a exclamat Pandora.

- Nu, mie nu-mi place să mă plimb. Îmi place să stau în casă. După ce i-a aruncat o privire dezaprobatoare, bărbatul s-a reîntors la mîncarea din farfuria sa.

Pandora a oftat fără zgomot. A luat furculița și a încercat să-și aranjeze cartofii într-o movilită, așa cum fuseseră la început.

64. Niciodată să nu sapi în mîncare doar ca să-ți demonstrezi punctul de vedere atunci cînd faci conversație de complezență. Bărbaților nu le place asta.

Cînd a ridicat privirea, Pandora a descoperit că Phoebe o privea și s-a pregătit sufletește pentru o remarcă sarcastică.

Dar Phoebe i s-a adresat cu voce blîndă:

- Henry și cu mine am văzut cîndva un nor, deasupra canalului, care avea forma unui cilindru perfect. În timp ce se îndepărta spre linia orizontului semăna tot mai tare cu un covor alb făcut sul și aruncat pe cer.

Era pentru prima oară că Pandora o auzea pe Phoebe pomenind numele soțului ei. A întrebat, temătoare:

- Ați încercat vreodată să găsiți diferite forme în nori?

- Oh, da, tot timpul. Henry era foarte inteligent – vedea imediat delfini, corăbii, elefanți sau cocoși. Eu nu distingeam nici o formă pînă ce nu mi-o arăta el. Dar atunci mi se contura în fața ochilor, ca prin magie. Ochii lui Phoebe deveniseră cristalini, plini de tandrețe.

Pandora cunoscuse deja durerea, pentru că își pierduse ambii părinți și un frate, dar înțelegea acum că aceasta era un alt fel de durere, mai grea. Plină de compasiune, a îndrăznit să spună:

- Pare... să fi fost un om admirabil.

Phoebe i-a zîmbit slab iar privirile li s-au întîlnit, calde:

- Așa a fost, a spus. Cîndva îți voi povesti mai multe despre el.

Și în clipa aceea Pandora a înțeles în sfîrșit unde putea să ducă o discuție de complezență despre vreme.

După cină, bărbații nu s-au separat de femei așa cum era obiceiul ci s-au retras cu toții în salonul de la cel de-al doilea etaj, o încăpere spațioasă în care erau aranjate pîlcuri-pîlcuri de măsuțe și fotolii. Asemenea salonului de vară de la parter, și acesta dădea spre ocean iar ferestrele erau larg deschise ca să poată pătrunde briza. Le-a fost servit ceaiul alături de dulciuri și vin de Porto sau coniac iar pe terasa umbrită a fost adusă o cutie cu trabucuri, pentru domnii care doreau să se desfete. Acum, că dineul formal se încheiase, atmosfera era mai plăcută, mai relaxată. Din timp în timp, cineva mai trecea prin dreptul pianului și încerca cîteva acorduri.

Pandora s-a îndreptat spre grupul format din Cassandra și alte cîteva tinere dar a fost obligată să se oprească de degetele unui bărbat care s-au încleștat în jurul încheieturii ei.

Gabriel i-a șoptit la ureche:

- Ce-i spuneai domnului Arterson în timp ce amestecai cu atîta îndîrjire cartofii din farfurie?

Pandora s-a întors și a ridicat ochii spre el, dorindu-și ca inima să nu-i fi săltat de fericire că el o căutase:

- Cum de ai observat ce făceam din capătul opus al mesei?

- Era cît pe ce să-mi sucesc gîtul, atît de tare m-am străduit să te văd și să te aud tot timpul cinei.

O privea zîmbitor iar ea a simţit cum se deschideau toate ferestrele inimii ei.

- Îi arătam cum se formează norii, folosindu-mă de cartofii din faţa mea, i-a răspuns ea. Nu cred că domnul Arterson a apreciat prea tare norii mei stratocumulus. Şi nici nu-l învinovăţesc. N-ar fi trebuit să mă joc cu mîncarea din farfurie. De fapt, am luat hotărîrea să nu mai fac niciodată asta.

A privit-o provocator.

- Ce păcat! Tocmai mă pregăteam să-ţi arăt la ce sînt buni morcovii.

- La ce? a întrebat ea curioasă.

- Vino cu mine.

Pandora l-a urmat în celălalt colţ al încăperii, dar au fost opriţi de un grup de copii care culegeau dulciuri de pe bufet.

- Nu luaţi morcovul! le-a spus Gabriel, văzînd cum o mulţime de mîini mici înşfăcau prăjiturile cu nuci şi alune, bezelele sfărîmicioase şi biscuiţii cu ciocolată.

Ivo s-a întors spre el şi i-a răspuns în timp ce ronţăia un biscuite:

- Nimeni nu are de gînd să se atingă de morcov, i-a spus fratelui său mai mare. Este morcovul cel mai în siguranţă din lume.

- Nu pentru mult timp a spus Gabriel întinzînd mîna peste capetele copiilor ca să ia singurul morcov crud de pe masa cu dulciuri.

- Oh, faci chestia *aceea*, a spus Ivo. Putem să ne ultăm şi noi?

- Sînteţi invitaţii mei.

- Ce are de gînd să facă? l-a întrebat Pandora pe Ivo, extrem de curioasă. Ivo nu a apucat însă să-i răspundă din cauza unei doamne care i-a îndepărtat pe „atacatori" de platourile cu dulciuri.

- Plecaţi de aici, imediat! a exclamat mama, iritată. Desertul acesta nu este pentru voi, are prea mult zahăr. Tocmai de aceea vi s-a servit pandişpan la sfîrşitul cinei.

- Dar pandişpanul este doar aer! a mormăit unul dintre copii, strecurîndu-şi în buzunar o prăjitură cu alune.

Înăbuşindu-şi un zîmbet, Gabriel i-a spus fratelui său, pe un ton scăzut:

- Nu erai tu în fruntea acestei adunări, Ivo? A venit vremea să-ţi demonstrezi calităţile de conducător.

- Sînt conducătorul lor, i-a răspuns Ivo. Eu i-am adus încoace.

Pandora s-a uitat la Gabriel şi a zîmbit.

- Nimănui nu-i place pandişpanul. E prea uscat, a sărit ea în apărarea lui Ivo. Parcă ai mînca burete.

- Îi scot de aici într-un minut, i-a promis Ivo. Dar mai întîi vreau să-l aduc pe lordul Trenear – va dori şi el să vadă şmecheria cu morcovul, sînt sigur. A zbughit-o înainte ca vreunul dintre ei să apuce să-l oprească. Băiatul îl plăcea mult pe Devon, cu felul lui direct şi bărbătesc de a fi şi cu simţul umorului.

După ce a liniştit-o pe doamna supărată şi le-a spus copiilor să nu ia chiar *toate* dulciurile, Gabriel a condus-o pe Pandora spre o masă înaltă cu un singur picior, aşezată într-un colţ.

- Acesta pentru ce este? a întrebat ea văzîndu-l că scotea un briceag din buzunar şi tăia capătul morcovului.

- Face parte din trucul cu cărți de joc. Gabriel a pus morcovul într-un sfeșnic din argint aflat pe masă. În absența unui talent real cum ar fi cîntatul la pian a trebuit să-mi dezvolt alte abilități. Mai ales în tinerețea mea – și a ridicat glasul ca să poată fi auzit de tatăl lui, care juca acum cărți la o masă din apropiere – cînd am fost abandonat în compania nesănătoasă a unor trișori și infractori care frecventau clubul tatălui meu.

Ducele a privit peste umăr, ridicînd o sprînceană.

- M-am gîndit că ai avea de cîștigat învățînd de la prima mînă despre ce înseamnă viciile, ca să știi ce să eviți în viitor.

Gabriel s-a întors spre Pandora, iar ochii îi străluceau amuzați.

- Ce ai de gînd să faci cu morcovul? l-a întrebat ea.

- Răbdare, i-a răspuns el, luînd un pachet nou de cărți de pe o tavă. A desfăcut cutia și a pus-o deoparte, după care a amestecat cărțile prin aer, ca o cascadă.

Pandora a făcut ochii mari.

- Cum faci asta, fără să atingi deloc masa?

- Totul constă în felul în care ții teancul de cărți. L-a desfăcut în două, cu o singură mînă și cu o dexteritate impresionantă a aruncat cărțile de joc în aer. Acestea s-au rotit complet și i-au aterizat perfect în palmă, în ordine inversă. A continuat cu o succesiune rapidă de mișcări, făcînd cărțile să zboare dintr-o mînă într-alta, ca și cum ar fi desfăcut și ar fi închis un evantai. Toate acestea cu grație și rapiditate, ca o magie.

Devon, care venise adus de Ivo, a fluierat admirativ.

- Să-mi amintești să nu joc niciodată cărți cu el, i-a spus lui Ivo. Mi-aș putea pierde întreaga avere în numai cîteva minute.

- Sînt un jucător mediocru, i-a spus Gabriel învîrtind între degete o singură carte, ca pe o morișcă. Talentul meu se rezumă la chestii amuzante. S-ar putea să nu-mi iasă imediat, i-a avertizat, De obicei am nevoie să exersez puțin înainte. S-a îndepărtat puțin de masă, iar domnii care jucau whist la masa alăturată s-au oprit să-l urmărească.

A apucat o singură carte între arătător și degetul mijlociu și a ochit morcovul, strîngînd din ochi. Cu o mișcare a încheieturii cartea a zburat prin aer. Cît ai clipi, o porțiune din morcov a căzut, retezată. Cu viteza fulgerului, Gabriel a aruncat o a doua carte de joc, iar ceea ce rămăsese din morcov a fost înjumătățit.

Din întreaga cameră au răsunat aplauzele și exclamațiile încîntate ale copiilor.

- Impresionant, i-a spus Devon lui Gabriel. Dacă mi-ar reuși așa ceva într-o tavernă nu ar mai trebui să-mi plătesc niciodată băutura. Cît de mult a trebuit să exersezi?

- Din păcate au fost sacrificate răzoare întregi de morcovi, de-a lungul cîtorva ani.

- Dar a meritat, aș spune. Devon s-a uitat grăitor spre Pandora. Cu permisiunea voastră, mă voi reîntoarce la masa de whist, pînă nu mă dau afară de la joc partenerii mei.

- Bineînțeles, i-a răspuns ea.

Ivo a aruncat o privire spre grupul de copii care erau în continuare lipiți de bufetul cu dulciuri. A oftat.

- Au scăpat de sub control, a spus. Cred că ar trebui să fac ceva în ceea ce-i privește. A făcut o plecăciune în fața Pandorei. Ești foarte drăguță în seara asta, lady Pandora.

- Îți mulțumesc, Ivo, i-a răspuns ea sfioasă și a zîmbit în

urma lui. Ivo își scotea deja hoardele dezlănțuite afară din încăpere. Ce năzdrăvani a spus.

- Cred că ar fi fost preferatul bunicului nostru – cel al cărui nume îl poartă, a spus Gabriel. Are mai mult sînge de Jenner decît de Challon, deci mai mult foc decît gheață în vene.

- Familia Ravenel se aprinde foarte repede, a spus Pandora.

- Am auzit. Gabriel părea amuzat. Așa ești și tu?

- Da, dar nu mă enervez chiar atît de des... sînt mai degrabă ușor iritabilă.

- Îmi plac femeile pline de viață.

- Este un fel elegant de a spune, dar nu sînt numai așa.

- Da. Mai ești și frumoasă.

- Nu... Pandora a înghițit în sec, stînjenită. Fără complimente, îți amintești? Nu ți-am spus că sînt ușor iritabilă doar ca să sugerez că aș avea și alte calități. Voiam să spun că sînt inconsecventă și deci este foarte greu să trăiești cu mine.

- Mie nu.

L-a privit nesigură. Ceva în vocea lui a făcut-o să simtă fluturi în stomac.

- Ai vrea să jucăm o partidă de whist? a întrebat-o.

- Doar noi doi?

- La măsuța de la fereastră. Pentru că ea ezita, a continuat: sîntem în compania a cel puțin douăzeci de oameni.

Nu putea fi nimic rău în asta.

- Da, dar ar trebui să te previn: vărul meu West m-a învățat să joc whist și sînt foarte bună.

El a zîmbit.

- Să mă aștept deci la un măcel.

Gabriel a obținut un alt pachet sigilat de cărți și s-au dus la fereastră. A ajutat-o pe Pandora să se așeze la masa cu intarsii de lemn prețios înfățișînd un bonsai și o pagodă cu lampioane din sidef.

Gabriel a desfăcut cărțile și le-a împărțit ca un expert, cîte treisprezece pentru fiecare. Restul le-a așezat în top, cu fața în jos. Doar prima carte a pus-o cu fața în sus.

Spre marea ei mulțumire, Pandora avea parte de o mînă foarte bună. Așa că s-a distrat imens, riscînd acolo unde Gabriel era mai rezervat, mai conservator. Au stat de vorbă, el i-a povestit întîmplări din clubul de jocuri de noroc al familiei. Pe Pandora a amuzat-o în mod special cea despre un trișor care comanda întotdeauna un platou cu sandvișuri atunci cînd se așeza la masa de joc. S-a dovedit că strecura în ele cărțile care nu-i erau de folos. Șiretlicul a fost descoperit cînd un alt jucător a vrut să muște dintr-un sandviș cu brînză și șuncă și a rămas cu o carte între dinți.

Pandora și-a dus mîna la gură, să nu rîdă cu zgomot.

- Jocurile sînt ilegale, nu-i așa? Nu erau raiduri ale poliției?

- De obicei, cluburile respectabile din West End sînt lăsate în pace. În special Jenner's, de vreme ce jumătate din legiuitorii Angliei ne sînt membri. Totuși, ne-am luat măsuri de precauție în eventualitatea unui raid.

- Cum ar fi?

- Cum ar fi instalarea de uși metalice care pot fi blocate pînă cînd putem scăpa de dovezile incriminatoare. Tunele pentru domnii care nu doresc să fie văzuți. În plus, am „uns" în mod regulat cîțiva polițiști, ca să mă asigur că aflu din vreme dacă se pregătește vreun raid.

- Ai mituit polițiști? a șoptit Pandora surprinsă, atentă să nu fie auzită.

- Este o practică des întîlnită.

Informația nu era deloc potrivită pentru urechile unei domnișoare, deci cu atît mai fascinantă. O privire fugară într-o lume care îi era complet străină.

- Îți mulțumesc că ești atît de sincer cu mine, i-a spus spontan. E tare bine să fiu tratată ca un adult. A rîs, stînjenită. Chiar dacă nu mă comport mereu ca unul.

- Să fii jucăuș și să dai dovadă de imaginație nu înseamnă că ești mai puțin adult, i-a spus cu blîndețe Gabriel. Ci că ești un adult mai interesant.

Nimeni nu-i mai spusese așa ceva pînă atunci, nu-i lăudase defectele ca și cum ar fi fost virtuți. Oare vorbea serios? Îmbujorată și uimită, Pandora a coborît privirea spre cărțile de joc.

Gabriel a făcut o pauză, după care a spus:

- Pentru că am amintit de Jenner's, vreau să-ți spun ceva. Nu are foarte mare importanță, dar simt că trebuie să-ți povestesc. Cum ea nu a scos nici un cuvînt, i-a explicat: l-am cunoscut pe fratele tău, cu niște ani în urmă.

Ca lovită de un fulger, Pandora a fost în stare doar să-l privească. A încercat să și-l imagineze pe Theo în compania acelui bărbat. Se asemănau în multe privințe, amîndoi înalți, de obîrșie aleasă, frumoși. Dar dincolo de suprafață nu puteau fi mai diferiți.

- A vizitat clubul în compania unui prieten, a continuat Gabriel. Și a decis să ceară calitatea de membru. Directorul l-a trimis la mine. A făcut o pauză, afișînd o expresie greu de descifrat. Mă tem că a trebuit să-l refuzăm.

- Din cauza banilor? a întrebat Pandora. Sau a temperamentului său? Pentru că el ezita, a continuat: din cauza amîndurora. Oh, Doamne. Sigur Theo nu a primit prea bine vestea. Aţi avut vreo altercaţie?

- Cam aşa ceva.

Ceea ce însemna că fratele ei se purtase cu siguranţă foarte urît.

Obrajii i-au luat foc de ruşine.

- Îmi pare rău, a spus ea. Theo obişnuia să încrucişeze sabia cu oamenii pe care nu-i putea intimida. Iar tu eşti genul de bărbat care se pretindea el a fi, mereu.

- Nu ţi-am spus toate astea ca să te necăjesc. Gabriel a folosit drept pretext gestul de a întinde mîna după o carte ca să-i poată mîngîia palma. Purtarea lui nu are nici o legătură cu tine.

- Cred că, undeva în adîncul sufletului, se simţea un impostor. Iar asta îl făcea să fie atît de furios. Era conte dar domeniul era în paragină şi acumulase datorii enorme iar el nu se pricepea deloc să-l administreze.

- A discutat vreodată cu tine despre asta?

Pandora a zîmbit trist.

- Nu, Theo nu a discutat nimic niciodată nici cu mine, nici cu Cassandra sau Helen. Familia mea nu era ca a ta. Noi eram ca... a ezitat, gînditoare. Ei bine, am citit odată...

- Spune-mi, a îndemnat-o Gabriel cu blîndeţe.

- Am citit cîndva într-o carte de astronomie că, în majoritatea constelaţiilor, stelele nu-şi aparţin în realitate. Doar par să-şi aparţină. Nouă ne par apropiate, dar unele se află de cealaltă parte a galaxiei. Aşa era şi familia mea. Păream să

aparţinem aceluiaşi grup, dar eram foarte îndepărtaţi. Cu excepţia mea şi a Cassandrei, bineînţeles.

- Dar lady Helen?

- Ea a fost mereu blîndă şi iubitoare, dar a trăit în lumea ei. Acum sîntem mult mai apropiate, dacă stau să mă gîndesc mai bine. Pandora s-a oprit şi l-a privit în ochi, gîndindu-s că i-ar fi luat ore întregi să-i descrie familia ei şi totuşi el nu ar fi reuşit să afle adevărul. Felul în care dragostea dintre părinţii ei se transformase într-un cîmp de bătălie. Frumuseţea sclipitoare a mamei lor, care dispărea la Londra pentru perioade lungi de timp. Amestecul imprevizibil de violenţă şi indiferenţă a tatălui ei. Helen, care îşi făcea rar apariţia, ca o fantomă. Şi Theo cel nepăsător, cu momentele ocazionale de blîndeţe.

- Ai dus o viaţă foarte retrasă la Eversby Priory, a spus Gabriel.

Pandora a dat din cap.

- Obişnuiam să visez că ies în societate. Că am sute de prieteni, că merg peste tot, că văd de toate. Dar dacă trăieşti lung timp în izolare, aceasta devine parte din tine. Iar atunci cînd încerci să te schimbi, este ca şi cum ai privi în soare. Nu poţi face asta prea mult timp.

- Este doar o chestiune de practică, l-a spus Gabriel cu blîndeţe.

Au continuat să joace prima partidă, pe care a cîştigat-o Pandora, apoi pe a doua, pe care a pierdut-o în faţa lui Gabriel. L-a felicitat cu sinceritate şi l-a întrebat:

- Terminăm aici şi declarăm remiză?

El a ridicat o sprînceană.

- Fără victorie?

- Joc mai bine decît tine, i-a răspuns ea fără răutate. Încerc să te scutesc de o înfrîngere sigură.

Gabriel a rîs.

- Acum chiar insist să jucăm şi a treia partidă. I-a întins pachetul de cărţi. Tu le faci. În timp ce Pandora amesteca cărţile, s-a lăsat pe spate, pe spătarul scaunului şi a privit-o întrebător. N-ai vrea să facem ca jocul să devină mai interesant? Ce-ar fi dacă cel care pierde ar plăti un gaj?

- Ce fel de gaj?

- Nu ştiu. Provocarea o va decide cîştigătorul.

Pandora şi-a muşcat buza de jos, cîntărind posibilităţile. I-a zîmbit provocator.

- Chiar atît de prost cînţi, aşa cum ai spus mai devreme?

- Cîntatul meu este o insultă, pur şi simplu.

- Dacă învîng, provocarea mea este să cînţi „Dumnezeu să o apere pe regină" în mijlocul holului de la intrare.

- Acolo unde ecoul este nemilos? Gabriel a privit-o prefăcîndu-se alarmat. Dumnezeule mare, nu te credeam atît de crudă.

- Sînt un pirat, i-a amintit Pandora şi a dat cărţile.

Gabriel şi le-a strîns pe ale lui.

- Aveam de gînd să-ţi sugerez ceva mai uşor, dar acum înţeleg că trebuie să găsesc ceva mult mai sever.

- Dă tot ce poţi, i-a răspuns veselă Pandora. De-abia m-am obişnuit să mă fac de rîs în public. Nimic din ceea ce-mi vei propune nu mă va deranja.

Dar, aşa cum ar fi trebuit să se aştepte deja, s-a dovedit că nu era complet adevărat.

Gabriel a ridicat încet ochii din cărţile lui iar ochii îi străluceau.

- Dacă învîng eu, a spus în şoaptă, vii să te întîlneşti cu mine chiar aici, la douăsprezece şi jumătate. Singură.

Speriată, Pandora a întrebat:

- Pentru ce?

- Pentru un rendezvous în miez de noapte.

L-a privit fără să înţeleagă.

- Credeam că ai vrea să trăieşti şi această experienţă, a adăugat el.

Mintea ei uluită rememora noaptea în care se cunoscuseră, arunci cînd se contraziseseră cu privire la rendezvous-ul lui Dolly cu domnul Hayhurst. Obrajii i s-au înfierbîntat. Fusese atît de drăguţ cu ea – şi se simţea atît de în largul ei în compania lui –, iar acum el îi făcea o propunere pe care orice femeie decentă ar fi găsit-o jignitoare.

- Se presupune că eşti un gentleman, i-a şoptit printre dinţi.

Gabriel a încercat să pară că se căia dar nu a reuşit.

- Am şi eu lipsuri.

- Doar nu-ţi imaginezi că voi fi de acord cu aşa ceva.

A privit-o îngăduitor, spre enervarea ei.

- Înţeleg.

- Ce înţelegi? l-a întrebat strîngînd din ochi.

- Ţi-e teamă.

- Nu-mi estel Şi-a adunat şi ultima fărîmă de demnitate şi a adăugat: dar aş vrea o altă provocare.

- Nu.

Temperamentul Ravenel a ieşit imediat la suprafaţă:

- Am încercat foarte tare să nu te plac, i-a spus. În sfîrşit, funcţionează.

- Putem să nu mai jucăm, dacă vrei, i-a spus nonşalant Gabriel. Dar dacă hotărăşti să joci – şi pierzi – aceasta este provocarea mea. S-a îndreptat în scaun şi a privit-o cum încerca să-şi recapete stăpînirea de sine.

De ce o provoca aşa? Şi de ce ezita ea?

Nu reuşea să-l refuze pur şi simplu. Şi nu avea sens. Nu se mai înţelegea pe ea însăşi. Se simţea confuză dar în acelaşi timp atrasă. S-a uitat la Gabriel şi şi-a dat seama că era relaxat doar în aparenţă. Privirea lui de vultur îi pîndea fiecare reacţie. Cumva, el ştia că ei îi venea greu să-l refuze.

Atmosfera era încărcată de un amestec de conversaţii, acorduri de pian, rîsete, zăngănit de cesti şi farfurii, clinchete de pahare din cristal. murmure pline de tact ale servitorilor, voci de bărbaţi care se întorceau de pe balcon, după ce fumaseră. Îi era aproape imposibil să creadă că ea şi Gabriel discutau ceva atît de scandalos în mijlocul unei adunări respectabile de familie.

Da, era adevărat. Se temea. Jucau un joc de adulţi, cu riscuri reale şi consecinţe.

S-a uitat spre balcon şi a văzut că era gol şi aproape cufundat în întuneric.

- Putem ieşi la aer, un moment? l-a întrebat.

Gabriel s-a ridicat şi a ajutat-o să se ridice.

Au ieşit pe balconul acoperit care se întindea pe toată lungimea corpului principal de casă, fiind mărginit de grilaje cu trandafiri agăţători. Ca într-o înţelegere tacită, s-au îndepărtat cît au putut de mult de ferestrele salonului. Briza aducea zgomotul valurilor şi strigătul unui pescăruş rătăcitor şi risipea norii de fum lăsaţi de trabucuri.

Pandora s-a sprijinit de una dintre coloanele albe şi şi-a încrucişat mîinile la piept.

Gabriel era în faţa ei, sprijinit de balustradă şi privea spre larg.

- Se apropie furtuna, a spus.

- De unde ştii?

- Norii s-au adunat la orizont şi se mişcă contra vîntului.

Pandora îi privea profilul conturat în lumina roşie a asfinţitului. Era un personaj al fanteziei, genul de bărbat care există doar în visele altor fete. Nu şi în ale ei. Înainte să vină la Heron's Point, ştia exact ce voia şi ce nu, dar acum totul părea învăluit în ceaţă. S-a gîndit că Gabriel probabil încerca să se convingă singur că o plăcea suficient de mult ca să se însoare cu ea. Totuşi, ea ajunsese să cunoască destul de multe despre cît era de dedicat familiei şi despre responsabilităţile lui ca să fie convinsă că nu o va alege niciodată pe una ca ea să-i fie soţie. Doar dacă făcea din asta un punct de onoare, ca să-i salveze ei reputaţia distrusă. Chiar dacă ea nu dorea să fie salvată.

Şi-a îndreptat umerii şi s-a întors cu faţa spre el.

- Vei încerca să mă seduci?

Gabriel a avut obrăznicia să zîmbească.

- S-ar putea să încerc. Dar alegerea va fi a ta. A făcut o pauză. Te temi cumva că s-ar putea să nu mai vrei să mă opresc?

Pandora a pufnit dispreţuitor.

- După ce mi-a povestit Helen despre datoria conjugală, nu cred să existe vreo femeie care să-şi dorească aşa ceva. Bănuiesc, însă, că tu ai putea fi singurul bărbat de pe faţa

pămîntului care să facă din asta ceva mai puțin revoltător decît sună.

- Îți mulțumesc, i-a răspuns amuzat Gabriel. Cred.

- Indiferent cît de puțin respingător ar fi totul, a continuat Pandora, eu nu-mi doresc să încerc.

- Nici măcar cu soțul tău? a întrebat-o cu blîndețe.

Pandora spera ca întunericul să-i mascheze roșeața din obraji.

- Dacă aș fi măritată nu aș avea de ales. Mi-aș îndeplini obligațiile conjugale. Dar tot *nu aș vrea.*

- Nu fii atît de sigură. Am metodele mele de convingere, metode despre care nu știi încă nimic. Vrei să ne întoarcem înăuntru și să terminăm jocul?

- Nu ; pentru că provocarea ta contrazice orice principiu de-al meu.

- Tu nu-ți faci griji pentru principii. Gabriel s-a tras mai aproape, lipind-o cu blîndețe de coloana albă din marmură. Șoaptele lui îi mîngîiau urechea. Te temi că vei face ceva indecent cu mine. Și că o să-ți placă.

Pandora a tăcut, înfiorîndu-se ușor.

- Lasă soarta să decidă, a continuat Gabriel. Ce se poate întîmpla cel mai rău?

Răspunsul ei a fost cît se poate de onest și puțin tremurat.

- S-ar putea să nu mai am de ales.

- Vei rămîne virgină. Dar mai puțin inocentă. Degetele lui i-au găsit încheietura și locul unde i se simțea pulsul. Zău, Pandora, nu te ridici deloc la înălțimea reputației de geamănă cea neastîmpărată. Haide, riscă. O scurtă aventură cu mine.

Pandora nu-și imaginase niciodată că ar putea fi

vulnerabilă în fața acestui gen de tentații. Nu crezuse că-i va fi atît de greu să-i reziste. Să se întîlnească cu el în secret, în tolul nopții, era cel mai rușinos lucru pe care îl făcuse vreodată. Și nu era pe deplin convinsă că el își va ține promisiunea. A luat pe loc o decizie, așa cum făcea în majoritatea cazurilor:

- Voi termina jocul, a spus. Iar înainte de miezul nopții holul de la intrare va răsuna de ecourile imnului. Toate cele șase versuri.

Ochii lui străluceau de satisfacție.

- Știu doar primul vers, așa că va trebui să te mulțumești să-l auzi de șase ori la rînd.

În retrospectivă, Pandora nu ar fi trebuit să fie deloc surprinsă că cea de-a treia partidă nu a semănat deloc cu primele două. Stilul lui de joc s-a schimbat drastic, nu mai era deloc precaut, ci agresiv și iute. A cîștigat mînă după mînă, cu o ușurință miraculoasă.

Era un adevărat masacru.

- Cărțile acestea sînt însemnate, nu-i așa? a întrebat iritată Pandora, încercînd să le privească cu atenție dosul fără să-i arate ce avea în mînă.

Gabriel a părut ofensat.

- Pachetul era sigilat. Doar m-ai văzut cînd l-am desfăcut. Vrei să aduc altul?

- Nu este cazul să te deranjezi. A jucat din inerție restul partidei, știind foarte bine cum avea să se termine.

- Vărul Devon a avut dreptate să mă prevină, a murmurat supărată Pandora. Am fost trasă pe sfoară. Nu ești deloc un jucător mediocru, nu-i așa?

- Iubito, am învățat să joc cărți de cînd eram în pantaloni scurți de la cei mai mari trișori din Londra.

- Jură-mi că aceste cărți nu au fost însemnate, i-a cerut ea. Și că nu ai avut cărți ascunse în mînecă.

A privit-o în ochi.

- Îți jur.

Tulburată și furioasă, Pandora s-a ridicat de la masă, înainte ca el să apuce să-i tragă scaunul.

- Mi-a ajuns. Nu mai vreau să joc. Mă duc să stau de vorbă cu sora mea și cu celelalte fete.

- Nu fii supărată, i-a spus Gabriel ridicîndu-se la rîndul lui în picioare. Poți da înapoi, dacă vrei.

Știa că-i spusese asta doar ca să fie conciliant, dar s-a simțit insultată.

- Eu iau în serios jocurile, domnule. A-ți plăti datoriile este o chestiune de onoare. Sau crezi că, doar pentru că sînt femeie, cuvîntul meu valorează mai puțin decît al tău?

- Nu, s-a grăbit el să spună.

I-a aruncat o privire rece.

- Ne vedem mai tîrziu. S-a întors pe călcîie și s-a îndepărtat, încercînd să-și măsoare pașii și să-și controleze expresia. Înghețase însă pe dinăuntru, de teama celor care aveau să urmeze.

Un rendezvous... singură cu Gabriel... noaptea... pe întuneric.

Dumnezeule mare, ce am făcut?

Capitolul 11

Ţinînd un sfeşnic din alamă între inelar şi degetul mare, Pandora şi-a croit încet drum de-a lungul coridorului de la etaj. Pe podea păreau să alunece umbre negre, dar a ignorat orice iluzie de mişcare, hotărîtă să-şi menţină echilibrul.

O flacără ce pîlpîia era tot ce stătea între ea şi dezastru. Toate luminile fuseseră stinse, inclusiv candelabrul din holul central. În afară de fulgerele răzleţe, îndepărtate, singura sursă de lumină se prelingea slab pe la pragul salonului.

Aşa cum prezisese Gabriel, dinspre ocean se pornise furtuna. În primă fază fusese aspră şi furioasă, se războise cu copacii, rupînd şi aruncînd crengi în toate direcţiile. Casa construită solid îndurase stoic atacul iar perdeaua de stropi de ploaie ricoşa de pe acoperişul din stejar. Iar sunetele tunetelor o făceau pe Pandora să se înfioare.

Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din muselină, cu un şal lung din lînă pe umeri, înnodat în faţă. Ar fi vrut să poarte o rochie de zi dar nu avusese cum să evite ritualul de fiecare seară al îmbăierii şi despletirii coafurii fără să-i trezească suspiciuni Idei.

Încălţase papucii din lînă croiţi de Cassandra. Pentru că nu descifrase corect tiparul, fiecare papuc avea o altă dimensiune. Cel drept era perfect, dar stîngul îi era larg şi-i scăpa din picior.

Cassandra îşi ceruse scuze de atîtea ori încît Pandora îşi făcuse un punct de onoare să-i poarte, insistînd că erau cei mai confortabili papuci din cîţi avusese.

Mergea pe lîngă perete, atingîndu-l cînd şi cînd cu vîrfurile degetelor. Cu cît în jur era mai întuneric, cu atît echilibrul ei era mai precar, semnalele transmise de creier refuzînd să se armonizeze cu ceea ce-i spunea trupul. În orice moment podeaua, pereţii şi tavanul îşi puteau schimba brusc locurile, iar ea ar fi aterizat fluturînd mîinile şi picioarele. Se bazase întotdeauna pe Cassandra să o ajute dacă ieşeau noaptea din casă, dar nu i-ar fi putut cere surorii ei gemene să o însoţească la o întîlnire ilicită cu un bărbat.

Respirînd cu dificultate, Pandora se uita fix la podeaua care semăna cu un ocean întunecat care o despărţea de salon. A îndepărtat puţin lumînarea din faţa ochilor şi a făcut pas după pas, încercînd să desluşească printre umbre. Undeva, o fereastră fusese lăsată deschisă. Aerul umed mirosind a ploaie îi biciuia obrajii şi gleznele goale.

Un rendezvous în miez de noapte ar fi trebuit să fie romantic şi îndrăzneţ. Pentru ea era un exerciţiu de nefericire. Era epuizată şi îngrijorată şi se lupta să-şi menţină echilibrul în întuneric. Tot ce-şi dorea era să fie în pat, în siguranţă.

A făcut un pas înainte şi papucul stîng i-a alunecat, făcînd-o să se împiedice, aproape să cadă în genunchi. A reuşit cumva să-şi recapete echilibrul dar lumînarea i-a zburat din mînă. Cînd a atins podeaua, flacăra s-a stins.

Dezorientată, Pandora a rămas în loc, învăluită în întuneric. Nu îndrăznea să se mişte, a rămas cu braţele desfăcute în aer, cu degetele răsfirate ca ghearele unei pisici. Cîţiva curenţi au învăluit-o, ameninţîndu-i din nou echilibrul iar ea s-a crispat.

- Oh, la naiba! a şoptit. A încercat să depăşească atacul de panică şi o transpiraţie rece i-a inundat fruntea.

Peretele se afla în stînga ei. Trebuia să ajungă la el. Avea nevoie de stabilitate. După primii paşi făcuţi cu grijă, podeaua i s-a surpat sub picioare iar lumea a părut să se încline. S-a clătinat şi a aterizat pe podea cu un zgomot înfundat... sau să fi fost oare peretele? Era aplecată sau culcată la pămînt? Aplecată, a decis. Nu mai avea papucul în piciorul stîng iar degetele atingeau o suprafaţă dură. Da, aceea era podeaua. Şi-a lipit obrazul de perete. Urechea stîngă îi ţiuia iar inima îi bătea mult prea des. Nu mai putea respira. Cînd încerca să tragă aer în piept părea să suspine. O siluetă masivă şi întunecată s-a apropiat atît de rapid că s-a lipit şi mai tare de perete.

- Pandora. O pereche de braţe puternice au cuprins-o. S-a cutremurat cînd a recunoscut glasul lui Gabriel iar apropierea de trupul lui a mai calmat-o puţin. Ce s-a întîmplat? Dumnezeule mare, tremuri! Te temi de întuneric? Sau de furtună? A sărutat-o pe frunte şi i-a murmurat liniştitor în păr. Gata, linişteşte-te. Eşti în siguranţă în braţele mele. Nu ţi se va întîmpla nici un rău, scumpa mea fată. Îşi scosese haina elegantă, neagră şi-şi desfăcuse gulerul apretat. Îi simţea mirosul săpunului de bărbierit pe piele, cel uşor acrişor al apretului şi un iz de fum de trabuc, absorbit de vesta din mătase. Aroma era masculină şi reconfortantă şi a făcut-o să suspine uşurată.

- Eu... am scăpat lumînarea, a şoptit.

- Nu te îngrijora. A mîngîiat-o pe ceafă. Totul va fi bine.

Bătăile inimii ei erau ceva mai regulate, coşmarul era pe cale să se risipească. Nu mai era atît de speriată, dar acum era

stînjenită. Numai ea era în stare să distrugă în asemenea hal un rendezvous în miez de noapte.

- Te simți mai bine? a întrebat-o el, luînd-o de mînă și ținînd-o strîns. Vino cu mine în salon.

În clipa aceea, Pandora și-a dorit să moară. Nu s-a clintit, doar a oftat învinsă.

- Nu pot, i-a spus.

- Ce este? a venit întrebarea lui blîndă.

- Nu mă pot mișca. Deloc. Îmi pierd echilibrul în întuneric.

A sărutat-o din nou pe frunte și a ținut-o lipită de el un lung moment.

- Prinde-mă pe după gît, i-a spus într-un final. Ea l-a ascultat iar el a ridicat-o cu ușurință și a ținut-o lipită de pieptul lui.

Pandora a ținut ochii închiși cît timp el a purtat-o de-a lungul coridorului. Era puternic, cu mișcări fluide și sigure. Aproape că-l invidia. Nu-și mai amintea de cînd nu mai mersese atît de încrezătoare prin întuneric, fără să se teamă de nimic.

Salonul era luminat doar de flăcările din șemineu. Gabriel s-a apropiat de o canapea adîncă stil Empire, cu spătar și brațe arcuite și s-a așezat, ținînd-o în poală. A încercat să se împotrivească slab felului în care o ținea, ca pe un copil speriat. Dar pieptul lui puternic îi dădea un sentiment de liniște iar mîinile lui i-au alungat ușor tremurul nervos din membre. Era cel mai plăcut și cel mai cald sentiment din cîte cunoscuse. Și avea nevoie de el. Doar pentru cîteva minute.

Gabriel a întins mîna spre o măsuță din mahon și a luat un pahar pe jumătate plin cu un lichid întunecat. Fără să scoată vreun cuvînt i-a dus paharul la buze de parcă nu era deloc convins că putea face ea asta fără să-l verse.

Pandora a sorbit cu grijă. Băutura era delicioasă, cu arome bogate de caramel şi prună şi i-a lăsat pe limbă o senzaţie de căldură. A mai sorbit o dată şi şi-a încolăcit degetele pe pahar.

- Ce este?

- Vin de Porto. Bea-l pe tot. Şi-a odihnit braţul pe genunchii ei, cu un gest firesc.

Pandora a băut încet, relaxîndu-se pe măsură ce vinul îi trimitea valuri de căldură prin trup, pînă în călcîie. Furtuna era tot mai nerăbdătoare, bătea în ferestre şi agita marea. Dar ea era bine, se simţea în siguranţă în braţele lui Gabriel, în încăperea luminată doar de jocul flăcărilor.

El a dus mîna la buzunarul vestei şi a scos de acolo o batistă. I-a şters ultimele picături de transpiraţie de pe frunte şi de pe gît. A lăsat apoi batista deoparte şi i-a dat o şuviţă după urechea stîngă.

- Am observat că nu auzi la fel de bine din partea aceasta, i-a spus încet. Este şi asta o parte a problemei?

Pandora a clipit, uimită. În numai cîteva zile el observase ceva ce le scăpase rudelor ei sau celor care locuiau sub acelaşi acoperiş cu ea. Li se păruse mai simplu să o eticheteze drept neatentă.

Ea a încuviinţat.

- Aud doar pe jumătate faţă de cît aud cu cealaltă ureche. Noaptea, pe întuneric... totul pare să se răstoarne, nu mai ştiu ce este sus şi ce este jos. Cad imediat, dacă mă întorc prea brusc. Nu pot controla asta, este ca şi cum m-ar împinge nişte mîini invizibile.

Gabriel i-a cuprins obrazul în palma lui şi a privit-o cu o tandreţe care i-a accelerat pulsul.

- De aceea nu dansezi.

- Mă descurc la anumite dansuri mai lente dar mi-e imposibil să valsez. Trebuie să mă rotesc prea rapid şi de prea multe ori. Şi-a ferit privirea şi a băut şi ultima înghiţitură de vin.

El i-a luat paharul gol din mînă şi l-a pus deoparte.

- Ar fi trebuit să-mi spui. Dacă aş fi ştiut nu ţi-aş fi spus să ne întîlnim aici, în timpul nopţii.

- Nu era departe. Am crezut că o lumînare îmi va fi de ajuns. Dar nu m-am gîndit că m-aş împiedica de proprii papuci. A întins piciorul desculţ de sub cămaşa de noapte şi s-a încruntat: pe unul l-am pierdut.

- Îl găsim mai tîrziu. I-a luat mîna în mîna lui şi i-a dus-o la buze. A presărat un şir de săruturi tandre pe fiecare dintre degete. Pandora... ce s-a întîmplat cu urechea ta?

Sufletul i s-a revoltat la ideea că ar putea discuta cu el aşa ceva.

Gabriel i-a răsucit mîna şi a sărutat-o în palmă, apoi i-a lipit-o de obrazul lui. Pielea îi părea aurie în lumina flăcărilor iar ochii erau de albastrul stelelor arctice. A aşteptat răbdător ca Pandora să-şi adune curajul şi să-i răspundă.

- Eu... nu pot vorbi despre asta atîta timp cît te ating. Şi-a retras mîna de pe obrazul lui şi s-a ridicat din poala lui. Avea un ţiuit continuu în ureche. Şi-a acoperit-o uşor cu palma şi a bătut cu degetele în dosul urechii de cîteva ori. Spre marea ei uşurare, şmecheria a funcţionat.

- Acufenă, a spus Gabriel privind-o atent. Unul dintre avocaţii mai vîrstnici ai familiei suferă de aşa ceva. Te deranjează adesea?

- Din cînd în cînd, mai ales atunci cînd sînt supărată.

- Acum nu ai motiv să fii supărată.

Pandora i-a aruncat o privire scurtă şi şi-a încleştat pumnii.

- Mi-am făcut-o cu mîna mea. Îţi aminteşti cînd ţi-am spus că trag cu urechea? Nu mai fac asta la fel de mult ca în trecut, este adevărat, dar cînd eram mică aceasta era singura cale să aflu ce se petrecea în casa noastră. Cassandra şi cu mine luam masa în camera copiilor şi ne jucam doar acolo, singure. Uneori treceau săptămîni fără să vedem chipul cuiva, în afară de Helen şi de servitori. Mama era mai mereu la Londra, tata la vînătoare iar Theo pleca la internat fără să-şi ia măcar le revedere de la noi. Cînd părinţii noştri erau acasă, singurul mod de a le atrage atenţia era să ne purtăm urît. Iar eu eram cea mai rea dintre toţi, bineînţeles. O atrăgeam şi pe Cassandra în comploturile mele, dar toată lumea ştia că ea era geamăna cea cuminte. Biata Helen îşi petrecea mare parte din timp citind într-un colţ şi încercînd să fie invizibilă. Eu preferam să fac cîte o prostie în loc să fiu ignorată.

Gabriel se juca cu coada ei împletită şi o asculta povestind.

- Aveam doisprezece ani cînd s-a întîmplat, a continuat Pandora. Poate unsprezece. Părinţii mei se certau în dormitorul matrimonial, cu uşa închisă, iar cînd se certau era îngrozitor. Strigau, spărgeau lucruri. Bineînţeles că m-am apropiat să trag cu urechea. Era vorba de un bărbat cu care mama mea... avea o relaţie. Tata ţipa. Cassandra a încercat să mă tragă de lîngă uşă, dar aceasta s-a deschis şi a ieşit tata, furios la culme. Probabil că văzuse mişcare pe sub uşă. A întins mîna după mine şi, cu repeziciunea unui fulger, mi-a tras cîte doi pumni în fiecare ureche. Îmi amintesc doar că mi s-a părut că lumea exploda. Cassandra mi-a spus că m-a ajutat să mă întorc în

cameră şi că-mi curgea sînge din urechea stîngă. Urechea dreaptă s-a vindecat într-o zi sau două, dar cu cea stîngă auzeam doar foarte puţin şi mă durea foarte tare undeva în profunzime. Curînd am căzut la pat cu febră mare. Mama a spus că nu avea legătură cu urechea, dar eu cred că avea.

Pandora a făcut o pauză pentru că nu dorea să-i povestească tot: cum îi supurase urechea, cum îi drenaseră puroiul. S-a uitat temătoare spre Gabriel care îşi întorsese faţa de la ea. Nu se mai juca acum cu părul ei. Mîna i se încleştase pe el atît de tare că i se vedeau venele.

- Chiar şi după ce febra a scăzut, a continuat Pandora, auzul nu mi-a revenit complet. Mai rău era că-mi tot pierdeam echilibrul, mai ales noaptea. Asta m-a făcut să mă tem de întuneric. Iar de atunci... S-a oprit pentru că Gabriel ridicase capul spre ea.

Chipul lui era dur şi ameninţător iar gheaţa din ochii lui a speriat-o mai tare decît o făcuse vreodată furia tatălui ei.

- Ticălos nenorocit! a spus stăpînindu-şi tonul. Dacă ar mai trăi l-aş zdrobi în bătaie.

Pandora a întins mîna spre el.

- Nu, a spus cu sufletul la gură, n-aş fi vrut asta. L-am urît mult timp dar acum îl compătimesc.

Gabriel i-a prins mîna în aer, cu o mişcare ageră dar blîndă, ca şi cum ar fi fost o pasăre pe care se temea să nu o rănească. Ochii i se dilataseră, îşi vedea propria reflexie în pupilele lui.

- De ce? a şoptit el după un lung moment.

- Pentru că rănindu-mă pe mine a fost singurul mod de a-şi ascunde propria durere.

Capitolul 12

Pe Gabriel l-a uluit compasiunea Pandorei pentru bărbatul care îi făcuse atît de mult rău. A clătinat din cap a mirare în timp ce o privea în ochii de culoarea unui cîmp de genţiane albastre.

- Asta nu-l scuză cu nimic, a spus cu glas uşor îngroşat.

- Nu, dar m-a ajutat pe mine să-l pot ierta.

Gabriel nu l-ar fi iertat în veci pe ticălos. Ar fi vrut răzbunare. Ar fi vrut să-i smulgă pielea şi să-l atîrne de un par, ca o sperietoare de ciori. Degetele i-au tremurat aproape imperceptibil cînd i-a mîngîiat obrazul dulce.

- Ce-a spus doctorul? Ce tratament ţi-a prescris?

- Nu a fost necesar să trimită după doctor.

Auzind aceste cuvinte, un nou val de furie i-a străbătut venele.

- Ţi-a spart timpanul. Cum adică nu a fost nevoie de doctor? Deşi reuşea să nu strige, tonul lui era departe de a fi civilizat.

Pandora a tresărit şi s-a dat puţin înapoi.

Gabriel a înţeles că ultimul lucru de care avea ea nevoie era de o manifestare a furiei. Şi-a pus frîu emoţiilor şi a tras-o lîngă el.

- Nu te îndepărta. Povesteşte-mi ce s-a mai întîmplat.

- Mi-a trecut şi febra, a spus ea după o scurtă ezitare. şi... ei bine, trebuie să-mi înţelegi familia. Ori de cîte ori se întîmpla un lucru neplăcut îl ignorau pe moment şi apoi nu se mai vorbea niciodată despre el. Mai ales dacă era ceva ce făcuse tata într-un acces de nervi. După un timp nimeni nu-şi mai amintea ce se întîmplase cu adevărat. Istoria familiei noastre a fost ştearsă şi rescrisă de mii de ori. Chiar dacă o ignoram, problema mea cu urechea nu avea cum să dispară. Ori de cîte ori nu auzeam ceva, cînd mă împiedicam sau cădeam, mama se enerva foarte tare. Îmi spunea că sînt neatentă şi foarte grăbită. Nu voia să recunoască faptul că aveam probleme cu auzul. Refuza chiar şi să discute despre asta. Pandora s-a oprit şi şi-a muşcat gînditoare buza de jos. O fac să pară o femeie îngrozitoare şi chiar nu era aşa. Avea momente cînd era afectuoasă şi blîndă. I-a aruncat o privire îngrozită: oh, Doamne, sper că nu ai de gînd să mă compătimeşti, nu-i aşa?

- Nu. Gabriel era însă indignat şi furios la culme. S-a străduit din răsputeri să-şi păstreze tonul calm. De aceea ţii totul secret? De teamă să nu fii compătimită?

- Şi de asta şi... mi se pare ruşinos. Prefer să ţin totul pentru mine.

- Nu tu trebuie să te simţi ruşinată. Ci tatăl tău.

- Este şi vina mea. Dacă nu aş fi tras cu urechea tata nu ar fi trebuit să mă pedepsească.

- Erai un copil, a spus el. Ce a făcut el nu se numeşte disciplină, ci brutalitate.

Spre surprinderea lui, Pandora a zîmbit, părînd mulţumită de ea însăşi.

- Nici măcar asta nu m-a făcut să renunţ la obiceiul meu.

Numai că am învăţat să o fac mai iscusit.

Era atît de adorabilă şi de nestăpînit! Gabriel era copleşit de un sentiment pe care nu-l mai cunoscuse pînă atunci, ca şi cum cele două extreme, bucuria şi disperarea se comprimaseră într-o singură emoţie care ameninţa să-i dărîme zidurile ridicate în jurul inimii.

Pandora nu se va pleca voinţei nimănui, niciodată. Nu va capitula... dar se va distruge. Văzuse ce le putea face lumea femeilor spirituale şi ambiţioase. Ea trebuia să-i dea voie să o protejeze. Trebuia să-l accepte drept soţ, dar nu ştia cum să facă să o convingă. Regulile obişnuite nu i se aplicau cuiva care trăia după o logică proprie.

A întins mîna şi a tras-o aproape de inima lui. A răsuflat uşurat cînd a simţit-o că se relaxa.

- Gabriel?

- Da?

- Cum ai cîştigat ultima partidă de whist?

- Am numărat cărţile, a recunoscut el.

- Nu este tot un fel de a trişa?

- Nu, dar nici cinstit nu a fost. I-a dat deoparte şuviţele care îi acopereau acum fruntea. Singura mea scuză este că de cîteva zile am tot vrut neapărat să fiu singur cu tine. Nu puteam lăsa ca şansa să decidă asta.

- Pentru că ai vrut să faci un gest de onoare, a spus serioasă Pandora.

El a ridicat o sprînceană şi a privit-o întrebător.

- Vrei să ne salvezi şi pe mine şi pe familia mea de un scandal, l-a explicat ea. Iar să mă seduci este cea mai potrivită metodă.

Gabriel i-a zîmbit ironic.

- Știi și tu așa cum știu și eu că asta nu are nici o legătură cu onoarea. Văzînd-o cît era de uimită, a adăugat: nu te preface că nu-ți dai seama cînd un bărbat te dorește. Nici măcar tu nu ești chiar atît de naivă.

Ea a continuat să-l privească atentă și oarecum îngrijorată pentru că realiza că era vorba de ceva ce ar fi trebuit să știe, să înțeleagă, Dumnezeule. Chiar era atît de naivă. Nu avusese parte de vreun flirt sau vreo întîlnire romantică, așa că nu învățase cum să interpreteze semnele interesului sexual al vreunui bărbat.

Cu siguranță, el nu avea deloc probleme ca să-i demonstreze asta. S-a aplecat să o sărute și și-a lăsat gura să alunece în sus și în jos pînă cînd buzele ei tremurînde s-au desfăcut ușor. Iar limbile lor s-au întîlnit într-un sărut umed și tandru precum mătasea. Pe măsură ce devenea mai profund, sărutul era mai delicios și de o inocență erotică.

A lăsat-o cu grijă pe pernele din catifea, susținîndu-i gîtul cu brațul. Trupul lui se încinsese sub rîndurile de haine și era într-atît de excitat încît a trebuit să și le aranjeze.

- Iubito, cînd sînt lîngă tine par un cerb în călduri. Credeam că vezi asta.

Pandora a roșit și și-a îngropat fața în umărul lui.

- Nimic legat de bărbați nu-mi este evident, a spus cu glas înfundat.

El a zîmbit.

- Cît ești de norocoasă să mă ai pe mine! Te voi lumina în toate privințele. Conștient că ea se tot foia, a coborît privirea și a văzut-o cum încerca să-și tragă în jos cămașa de noapte

care i se ridicase pînă la genunchi. Odată ce a reuşit asta, s-liniştit, nu a mai mişcat, ca focul care mocneşte în adîncuri, făr să fie vizibil la suprafaţă.

Gabriel şi-a apropiat gura de urechea ei şi i-a şoptit:

- Mă fascinezi, Pandora. Cu fiecare moleculă a ta frumoasă, uluitoare. În noaptea în care ne-am cunoscut an simţit ceva ca un şoc electric. Aş vrea să te duc în pat şi s rămînem acolo zile în şir. Vreau să-ţi adulez fiecare centimetr din trup în vreme ce minutele se vor topi asemenea molilloi care se apropie prea mult de flacără. Vreau să-ţi simt mîinile pe trupul meu şi.., ce este? S-a oprit pentru că a auzit-o murmurînd ceva.

Pandora părea nemulţumită.

- Am spus că-mi vorbeşti în urechea bolnavă. Nu aud nimic din ce-mi spui.

Gabriel a privit-o inexpresiv, după care a izbucnit în rîs, plecînd capul

- Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama. A răsuflat adînc. Poate că este mai bine aşa. M-am gîndit să-ţi demonstrez altfel ce spuneam mai devreme. S-a ridicat de pe pernele canapelei, luînd-o pe Pandora după el. A prins-o de talie şi a ridicat-o cu uşurinţă.

- Ce faci? l-a întrebat ea.

Drept răspuns, a aşezat-o direct în poala lui.

Pandora s-a încruntat şi s-a foit, stînjenită.

- Nu înţeleg de ce...

Brusc, a făcut ochii mari şi a rămas nemişcată. O succesiune de expresii i-au apărut pe chip: uimire, curiozitate, ruşine... pentru că sub trupul ei simţea erecţia robustă de bărbat.

- Să mai spui că noi bărbaţii nu sîntem evidenţi, a ironizat-o cu blîndeţe Gabriel. Ea se tot foia să-şi găsească o poziţie, trimiţîndu-i lui Gabriel pulsaţii de deliciu prin vintre. S-a înarmat cu putere, conştient că altfel nu va mai dura mult şi va ajunge la climax. Draga mea, ai vrea... să nu te mai mişti atît?

Pandora l-a privit indignată.

- Ai încercat vreodată să stai pe o crosă de crichet?

Gabriel şi-a ascuns zîmbetul mulţumit şi a mutat-o pe unul dintre picioare.

- Uite, sprijină-te de pieptul meu şi pune-ţi... da... aşa. După ce ea s-a cuibărit confortabil, i-a desfăcut nodul şalului. Te-ai încins, i-a spus. Dă-mi voie să te ajut.

Pandora nu s-a lăsat păcălită de tonul lui politicos.

- Dacă m-am încins, i-a spus dînd şalul deoparte, este pentru că tu m-ai făcut să mă simt stînjenită. L-a privit sever. Cu intenţie.

- Încercam doar să-ţi demonstrez cît de mult te doresc.

- Acum îmi este foarte clar. Era roşie ca focul în obraji.

Gabriel a tras şalul de sub ea şi l-a aruncat cît-colo, lăsînd-o doar în cămaşa de noapte din muselină. A încercat să-şi amintească ultima dată cînd o parteneră de-a lui fusese atît de ruşinoasă. Nu-şi amintea cum este să te simţi stînjenit în timpul actului intim şi era fermecat peste măsură de inocenţa Pandorei. Era ceva complet nou pentru el.

- Sora ta nu ţi-a explicat ce se întîmplă cu trupul unui bărbat atunci cînd este excitat? a întrebat-o.

- Ba da, dar nu mi-a spus că se poate întîmpla tocmai într-un salon.

El a zîmbit.

- Mă tem că se poate întîmpla oriunde. În salon, în trăsură... sau în pavilionul din grădină.

Părînd scandalizată, Pandora l-a întrebat.

- Crezi că asta făceau acolo Dolly și domnul Hayhurst?

- Nu am nici o îndoială. A început să-i desfacă nasturii cămășii de noapte și să o sărute pe gît.

Numai că Pandora nu terminase cu subiectul întîlnirii de taină din pavilion:

- Dar domnul Hayhurst nu s-ar fi putut întoarce în sala de bal cu o... umflătură atît de evidentă. Cum scapi de ea?

- De obicei îmi distrag atenția și mă gîndesc la ultimele analize legate de bursă. Asta îmi rezolvă imediat problema, de obicei. Iar dacă asta nu funcționează mi-o imaginez pe regină.

- Adevărat? Mă întreb ce-ar zice prințul Albert dacă ar afla. Doar au avut nouă copii împreună. În timp ce Pandora continua să sporovăiască, Gabriel i-a desfăcut și mai mult cămașa de noapte și l-a sărutat valea dulce dintre sîni. Și la ce te gîndești? a mai spus ea. La reforma educației? Sau la procedurile parlamentare de...

- Șșt. Îi găsise o venă albăstruie pe pielea de alabastru și o atingea ușor cu limba. Vreau să vorbesc despre cît de frumoasă ești. De faptul că mirosi a flori albe și a ferestre deschise și a ploi de primăvară. Despre cît de dulce și de moale ești... atît de dulce... Gura lui rătăcea pe curbura gingașă a sînului ei iar Pandora a tresărit și a încetat să mai respire. Un freamăt l-a cuprins pentru că a simțit plăcerea trezindu-se în trupul ei. Buzele lui i-au atins în zbor pieptul, după care, găsindu-i sfîrcul roz, l-au prins și l-au atras în interiorul fierbinte al gurii. L-a necăjit cu vîrful limbii pînă cînd acesta a devenit mătăsos.

Mintea îi era asaltată de miile de feluri în care voia să o facă a lui, de dorințele pe care tînjea să și le satisfacă. A făcut apel la tot autocontrolul ca să o mîngîie încetișor deși de fapt ar fi vrut să o devoreze. Numai că pentru ea totul era nou și trebuia să fie răbdător, chiar dacă asta îl omora de-a dreptul.

Pandora îi atingea cu timiditate umerii și pieptul, de parcă nu ar fi știut ce să facă cu mîinile.

Gabriel a ridicat capul, i-a găsit buzele și a pus stăpînire pe ele.

- Pandora, a spus cînd s-a desprins din sărut, poți să mă atingi cum vrei. Poți să faci orice îți face plăcere.

Ea l-a privit lung, mirată. Degetele ei s-au apropiat temătoare de cravata albă care atîrna de una din părțile gulerului desfăcut. Cum el nu a obiectat, a dat cravata deoparte și a început să-i desfacă nasturii vestei. El a ajutat-o, după care și-a scos-o și a aruncat-o pe podea. Mai apoi, Pandora i-a deschis primii nasturi ai cămășii. A privit lung la triunghiul de piele dezgolită, după care s-a aplecat și l-a sărutat acolo.

- De ce îți place locul acesta? a întrebat-o Gabriel, cu inima bătîndu-i cu putere sub atingerile delicate ale limbii ei.

- Nu știu. A zîmbit, cu gura lipită de pielea lui. Pare să fie făcut special pentru... a făcut o pauză. Pentru săruturi.

I-a ridicat capul, obligînd-o să-l privească în ochi.

- Pentru săruturile tale, a spus răgușit.

Mîinile ei curioase îi explorau conturul torsului și al pieptului. Cu grijă, degetele ei au alunecat pe umeri, pe sub bretelele lui și le-a lăsat să-i cadă în talie. Era cea mai erotică tortură din cîte suferise Gabriel, care acum se forța să rămînă nemișcat în timp ce Pandora studia noul teritoriu masculin. L-

a sărutat pe gît şi s-a jucat cu părul de pe pieptul lui. A găsit cercul plat al sfîrcului de bărbat şi şi-a trecut degetul mare pe deasupra lui. După care a devenit şi mai îndrăzneaţă şi a dat să se lipească mai tare de el, pînă ce unul dintre genunchii ei a ajuns periculos de aproape de testiculele lui.

- Ai grijă, iubito. Doar nu vrei să-mi petrec restul serii chircit pe sofa.

- Te-am lovit? l-a întrebat îngrijorată.

- Nu, dar pentru bărbaţi locul acela este... Gabriel s-a întrerupt pentru că Pandora îl încălecase. Felul în care o simţea era arzător, incendiar de plăcut, încît s-a trezit la numai cîteva bătăi de inimă departe de dulcea eliberare. Cu ochii închişi a prins-o de talie, să o ţină în loc. Orice mişcare de-a ei, chiar şi doar dacă ar fi încercat să se ridice de pe el, l-ar fi făcut să erupă ca un băieţandru cu prima lui femeie.

- Oh, a exclamat încet Pandora. Coapsele ei s-au strîns în jurul lui. Nu am vrut să...

- Nu te mişca, i-a spus repede. Dumnezeule mare şi milostiv! Nu te mişca, te rog.

Spre marea ei uşurare, ea nu s-a clintit. Gabriel abia dacă mai putea gîndi dincolo de acea dorinţă nebunească, trupul lui se lupta cu fiecare muşchi. O simţea cît era de fierbinte, chiar şi prin ţesătura pantalonilor. *A mea*, striga sîngele lui. Trebuia să o aibă. Să se împreuneze cu ea. A respirat rar, adînc şi, cu mare greutate, a reuşit să se controleze într-o anumită măsură.

- Te gîndeşti la regină? a auzit-o pe Pandora întrebînd, în timp ce bărbăţia lui pulsa vehement. Să ştii că nu prea funcţionează.

Gabriel a strîns din dinţi şi l-a răspuns, continuînd să-şi ţină ochii închişi.

- Cu tine stînd pe mine în cămaşă de noapte, n-ar conta nici dacă regina ar fi aici, cu mine, în cameră, alături de un întreg contingent de gardă în uniforme.

- Nici dacă te-ar mustra? Sau dacă ţi-ar turna apă rece pe picioare?

Amuzat, a privit-o cu un singur ochi.

- Pandora, am senzaţia că vrei să mă „dezumfli".

- Dar dacă soldaţii şi-ar scoate săbiile şi le-ar îndrepta spre tine? a insistat ea.

- I-aş asigura că regina nu se află în pericol, în ceea ce mă priveşte.

- Dar eu? Sînt în pericol? a întrebat Pandora cu glas uşor tremurat. Nu era deloc o întrebare nelalocul ei pentru o virgină care stătea în poala unui bărbat pe jumătate dezbrăcat.

- Bineînţeles că nu, i-a răspuns Gabriel, deşi nici lui nu i s-a părut că suna prea convingător. Pentru tine, braţele mele sînt cel mai sigur loc din lume. A tras-o şi mai aproape. Cînd ea s-a aplecat, erecţia lui s-a aliniat cu crăpătura ei moale, iar Pandora şi-a ţinut respiraţia.

El a bătut-o uşurel pe şold, să-i dea încredere.

- Te nelinişteşte să vezi cît de mult te doresc? Singurul scop pentru *asta* – şi s-a împins uşor spre ea – este să-ţi ofere plăcere.

Pandora a coborît privirea între ei, suspicioasă.

- Helen spune că face mai mult de atît.

El a rîs încet. Nu crezuse că ar putea fi într-atît de amuzat şi totuşi excitat în acelaşi timp.

- Nu în seara asta, a reuşit să-i răspundă. Ţi-am promis ceva. Iar eu îmi voi ţine întotdeauna promisiunile în faţa ta.

Pandora l-a privit lung cu ochii ei frumoşi, albaştri şi s-a lipit şi mai tare de pieptul lui, clipind des atunci cînd a simţit cum bărbăţia lui întărită a pulsat involuntar.

- Şi acum ce facem? i-a şoptit.

- Tu ce ai vrea să facem? a întrebat-o el, tot în şoaptă, privind-o fascinat.

S-au studiat reciproc, fără să se mişte, ca nişte fitile arzînd. Cu mare grijă, de parcă ar fi mînuit o substanţă foarte instabilă, Pandora şi-a apropiat gura de gura lui, încercînd diferite unghiuri, cercetînd şi gustînd cu o fervoare din ce în ce mai mare.

Nici o femeie nu-l mai sărutase aşa, niciodată. Cu cît sărutul se prelungea, cu atît ea devenea mai sălbatică. Unul din ei trebuia să se stăpînească. Şi era tot mai clar că nu ea era aceea. Iar lui îi era greu, al naibii de greu.

I-a cuprins obrajii cu palmele, a îndepărtat-o puţin şi a încercat să o domolească.

- Uşor, iubito. Relaxează-te. Îţi voi da orice vei...

Înainte să apuce să-şi termine fraza, Pandora i-a capturat din nou buzele, plină de entuziasm. A încercat să-i sfîşie cămaşa, să-l simtă mai bine. Poate că ar fi reuşit dacă ar fi fost vorba de o cămaşă obişnuită, dar cămaşa de seară avea platcă şi mai era şi apretată.

Amuzat, Gabriel a coborît privirea spre piratul minion şi hotărît care nu reuşea să-i dea de cap cămăşii. În nici un caz nu voia să riste să-i rănească sentimentele într-un asemenea moment. Aşa că şi-a înăbuşit rîsul şi şi-a tras cămaşa peste cap, dezgolindu-şi complet bustul.

Odată ce a scăpat de cămaşă, Pandora s-a agăţat de el cu un oftat iar mîinile ei au început să-i rătăcească lacome pe

pieptul lui. Gabriel s-a relaxat. Mai tîrziu avea să o învețe totul despre ritm, despre control, despre cum crești treptat dorința, dar acum îi dădea mînă liberă.

Trupul lui era încordat la culme, asaltat ca o fortăreață medievală. Și-a înfipt degetele în sofa, amenințînd să o străpungă. S-a luptat să nu-și piardă concentrarea, să pună frîu dorinței în timp ce Pandora continua să-l sărute.

Cîteva clipa mai tîrziu, Pandora s-a smuls din sărut și și-a lăsat capul pe umărul lui. Respira greu, era clar că nu știa ce-și dorea, că plăcerea se amesteca cu frustrarea și că nu reușise să o satisfacă.

Venise vremea să preia controlul. Cu un murmur, semn că înțelegea, Gabriel a mîngîiat-o pe spate :

- Vreau să fac ceva pentru tine, iubită mică. Ai încredere în mine, cîteva minute doar?

Capitolul 13

Pandora a cîntărit întrebarea fără să se miște. Se simțea înfierbîntată și nesatisfăcută, părea să fie un soi de foame, dar ceva mult mai rău. Ceva care o frămînta și o făcea să tremure.

- Ce vrei să faci? l-a întrebat.

Mîinile lui s-au mișcat de-a lungul trupului ei cu o ușurință ademenitoare.

- Știi că nu ți-aș face niciodată vreun rău.

Și-a dat imediat seama că nu-i răspunsese direct la întrebare. S-a ridicat puțin, sprijinindu-se de pieptul lui și l-a privit. Era nespus de frumos, totul numai mușchi tensionați și piele aurie. Chipul lui părea coborît dintr-un vis. Pomeții i se îmbujoraseră ușor, la fel și nasul, de parcă ar fi stat prea mult în soare. Ochii de un albastru deschis străluceau a neastîmpăr și secrete, fiind umbriți de gene lungi. *Un Adonis în carne și oase*, și-a spus.

- Cred că ar trebui să ne oprim, a spus cu jumătate de gură.

Gabriel a clătinat din cap, semn că nu era deloc de acord.

- Abia ne-am pornit.

- Asta nu poate duce la nimic bun. Prințul cel fermecător nu-i aparține niciodată fetei care stă retrasă într-un colț. Ci unei fete care știe să valseze.

- Ce legătură are valsul cu asta?

- Este o metaforă.

- Pentru ce? Gabriel a dat-o deoparte din poala lui, s-a îndreptat şi şi-a trecut mîna prin păr. În ciuda încercărilor lui de a-şi pune ordine în ţinută, şuviţele continuau să-i cadă pe frunte. Şi arăta superb. Şi-a sprijinit mîna de spătarul canapelei, fără ca ochii lui să-i părăsească pe ai ei.

Pandora era atît de absorbită de torsul lui musculos, de braţele puternice şi de părul de pe piept că abia şi-a amintit răspunsul:

- Pentru toate lucrurile pe care eu nu le pot face. Soţia ta trebuie să fie gazda perfectă la tot soiul de evenimente, să ia parte la baluri şi serate. Ce femeie care are două picioare sănătoase nu poate dansa cu soţul ei? se vor întreba oamenii. Ce scuză le-aş putea oferi?

- Vom spune că sînt un soţ foarte gelos. Şi că nu concep să te văd în braţele altui bărbat.

Pandora s-a încruntat şi a tras de poalele cămăşii de noapte. Se simţea tristă şi chiar se autocompătimea puţin — iar ea ura să-şi plîngă singură de milă.

- De parcă m-ar şi crede cineva, a murmurat.

Gabriel a prins-o de braţe şi a ţinut-o strîns. Ochii îi străluceau ca două chibrituri cînd a privit-o.

- Nu vreau să te văd în braţele altui bărbat.

Lumea s-a oprit în loc. Pandora era prea nefericită să mai creadă că putea fi o sămînţă de adevăr în spusele lui. Nu, el nu vorbea serios. O manipula, atîta tot.

A încercat să se depărteze de pieptul lui. Dar acesta era dur ca o stîncă.

- Să nu spui asta.

- Locul tău este lîngă mine.

- Nu.

- Şi tu simţi la fel, a insistat el. De fiecare dată cînd sîntem împreună. Şi tu vrei...

A încercat să-l facă să tacă cu un sărut, ceea ce, privind retrospectiv, nu a fost cea mai înţeleaptă tactică. Gabriel i-a răspuns imediat, sărutul lui fiind adînc şi provocator.

În clipa următoare ea era întinsă pe spate, sub el. Îşi lăsase mare parte din greutate pe coate şi picioare, ca să nu o strivească, dar o ţinea captivă între pernele canapelei şi o săruta cu o ardoare înceată. Părea hotărît să-i demonstreze ceva, ca şi cum ea nu l-ar fi dorit deja, ca şi cum n-ar fi fost înfometată de el. Gura ei s-a deschis să-i absoarbă aroma care o vrăjea, fierbinţeala dulce de bărbat, explorările erotice ale limbii. Nu se putea stăpîni să nu-şi treacă palmele desfăcute pe muşchii încordaţi ai spatelui lui, pe pielea moale ca satinul, chiar mai moale ca pielea ei.

Şi-a coborît săruturile pe gîtul ei, apoi pe sîni. Pandora s-a arcuit cînd i-a cuprins un sfîrc între buze şi l-a necăjit cu limba, apoi l-a prins în joacă între dinţi. Mîna lui i-a acoperit celălalt sîn, modelînd carnea maleabilă înainte de a aluneca de-a lungul trupului ei, trasînd conturul taliei şi al şoldurilor. Cămaşa de noapte i se ridicase, aşa că nu i-a fost deloc greu să o strîngă undeva în dreptul taliei. Şocată, Pandora a apropiat strîns picioarele.

Chiar şi aşa, degetele lui şi-au croit drum spre triunghiul de păr creţ dintre coapsele ei. Pandora s-a foit puţin, cu privirea pierdută. Dumnezeule, chiar îl lăsa să facă asta? Da, îl lăsa. Cu un geamăt de ruşine şi îngrijorare, l-a simţit jucîndu-se uşor cu

ea, cu degetul mijlociu alunecînd în interiorul delicat al sexului ei. A încercat să strîngă şi mai mult picioarele.

Gura lui s-a desprins de pe sînul ei.

- Deschide-te pentru mine, i-a şoptit.

Şi-a muşcat limba cînd degetul lui obraznic i-a înfrînt împotrivirea, făcînd-o să se simtă slabă în faţa lui. Nimic nu mai era clar acum. Nimic nu mai conta, cu excepţia a ce-i făcea el. Picioarele îi tremurau şi făcea mari eforturi să le ţină adunate.

- Pandora... Vocea lui era blîndă, seducătoare. Deschide-te pentru mine. Vîrful degetului lui se insinua printre faldurile sensibile ale sexului ei, rotindu-se uşor. Senzaţia i s-a răspîndit imediat în tot trupul, ca o flacără. Eşti atît de încăpăţînată, i-a şoptit el. Oh, Pandora, nu mă tenta. Mă faci să-mi doresc ceva foarte păcătos. Desfă-ţi picioarele, doar cîţiva centimetri. Pentru mine. Rîsul lui fierbinte i-a ars pielea. Nici măcar unul? Unul singur?

- Este stînjenitor, a protestat ea. Te joci cu nervii mei.

- Este un tratament binecunoscut pentru nervii femeilor.

- Nu mă ajuţi deloc, să ştii. Doar... ahhl... este şi mai rău!

Gabriel coborîse acum pe trupul ei, îi gusta pielea, o muşca încetişor, îşi folosea dinţii... buzele... limba. A dat să se tragă de sub el, dar a prins-o şi a ţinut-o pe loc. I-a încercuit cu limba buricul, turnînd parcă lavă fierbinte înăuntrul ei, după care a continuat să coboare. Inima i-a bătut cu putere cînd i-a simţit respiraţia în cel mai intim loc al trupului ei. Se juca cu părul creţ, îl despărţea cu limba, făcînd-o să cunoască un alt fel de căldură, mai ciudată.

Deşi a încercat să se ferească, el a rămas cu ea, i-a atins cu limba carnea rozalie. Şi-a desfăcut picioarele şi i s-a predat,

neputincioasă. Gura lui a găsit carnea umedă şi delicată şi mugurul ei secret pe care l-a încercuit cu limba, uşor, delicat, în vreme ce mîinile lui rătăceau ceva mai sus, pe coapse.

Plăcerea venea în valuri, peste tot, pe sub pielea ei, în spaţiile dintre două bătăi ale inimii. Simţurile îi erau acaparate de vraja lui, de focul învăluit în întuneric. S-a oprit o clipă, cu limba încă înăuntrul ei şi, spre marea ei ruşine, coapsele ei s-au împins spre el. După ce a mai atins-o de cîteva ori , limba lui s-a oprit din nou. Pandora nu se putea abţine să nu se zvîrcolească şi l-a simţit zîmbind acolo unde era. Se juca cu ea, o determina să facă lucruri ruşinoase. A încercat să-i dea capul deoparte, dar el i-a prins încheieturile nesigure şi le-a lipit de sofa. Şi-a găsit un ritm anume al mişcărilor limbii, făcînd ca vintrele ei să se contracte ritmic, ca o bătaie de inimă. Ştia prea bine ce făcea, o forţa să se înalţe mai mult, şi mai mult, pînă cînd un val fierbinte i-a inundat fiecare părticică din trup. A încercat să i se împotrivească, dar era şi mai rău, pentru că a fost cuprinsă de un tremur adînc, care i-a zdruncinat întreaga fiinţă. Simţea nevoia primitivă să se închidă în jurul a ceva.

Cînd şi ultimele tremure s-au domolit, Gabriel s-a ridicat şi a luat-o în braţe. Ea s-a întins şi s-a ghemuit lîngă el, strecurîndu-şi un picior între picioarele lui. Membrele îi păreau grele, ca şi cum se trezise dintr-un lung somn iar mintea îi era alertă, dar fără să fie distrasă de prea multe gînduri. L-a simţit că îi şoptea la ureche, aceleaşi cuvinte, iar şi iar, aşa că a murmurat:

- E urechea cu care nu aud.

El a ridicat capul şi a zîmbit:

- Ştiu.

Ce îi şoptise oare? Îmbătată de plăcere, Pandora şi-a lăsat mîna să rătăcească pe pieptul lui şi s-a jucat cu părul care strălucea în lumina flăcărilor, simţind dedesubt armura de muşchi şi coaste. Carnea lui era atît de diferită de a ei, dură şi vînjoasă, cu pielea strălucind precum marmura lustruită.

Fascinată, şi-a lăsat degetele să alunece pe partea din faţă a pantalonilor lui, acolo unde bărbăţia lui întărită se ghicea sub materialul negru. Şi-a răsucit mîna şi a îndrăznit să-l cuprindă în palmă, coborînd uşor şi apoi urcînd din nou. Era înspăimîntător şi excitant şi de necrezut că-l atingea astfel. respiraţia lui a devenit mai rapidă şi un tremur involuntar i-a străbătut tot trupul.

Sub degetele ei, carnea întărită părea să aibă un puls propriu şi zvîcnea drept răspuns. Ea voia să vadă cum arăta acea parte a trupului lui. Să o atingă, să o simtă. Partea din faţă a pantalonilor lui era croită în stil clasic, cu o fantă cu două şiruri de nasturi. Timid, mîna ei s-a apropiat de primul rînd de nasturi.

El i-a prins mîna, oprind-o:

- Mai bine nu, dulcea mea.

Pandora s-a încruntat.

- Dar nu este drept. Tu ai avut grijă de nervii mei, iar eu nu am făcut nimic pentru ai tăi.

El a rîs:

- Ne vom ocupa şi de ai mei, mai tîrziu. S-a aplecat şi a sărutat-o cu foc. Lasă-mă să te duc acum în pat, i-a şoptit. Şi să te învelesc, ca pe o fetiţă cuminte.

- Nu încă, a protestat ea. Vreau să stau aici, cu tine. Furtuna se prăvălea deasupra casei, ploaia cădea cu forţa unor

bănuți din bronz. S-a ghemuit și mai tare sub brațul lui Gabriel. În plus... nu mi-ai răspuns la întrebarea pe care ți-am pus-o mai devreme, cînd trăgeam la țintă.

- Ce întrebare?

- Trebuia să-mi spui cel mai rău lucru despre tine.

- Dumnezeule! Chiar trebuie să discutăm acum despre asta?

- Ai spus că vom vorbi între patru ochi. Nu știu cînd vom mai avea această șansă.

Gabriel s-a încruntat și a rămas tăcut, iar gîndurile care îi treceau acum prin minte nu păreau deloc plăcute. Poate că de fapt nu știa cum să înceapă.

- Are vreo legătură cu amanta ta? a încercat ea să-l ajute.

Gabriel a privit-o piezîș, ca și cum întrebarea îl luase pe nepregătite.

- Ai aflat, deci.

Ea a dat din cap.

Gabriel a oftat.

- Dumnezeu mi-e martor că nu sînt mîndru de asta. Și totuși, mi s-a părut că este mai bine decît să mă duc la tîrfe sau să încerc să seduc tinere inocente. Și nu sînt deloc croit pentru celibat.

- Nu te învinovățesc pentru asta, s-a grăbit Pandora să-l liniștească. Lady Berwick spune că majoritatea domnilor au amante iar doamnele trebuie să pretindă că nu știu nimic despre asta.

- Foarte civilizat, a murmurat Gabriel. A continuat, cu o expresie preocupată: nu este nimic rău în aceste aranjamente, atîta timp cît părțile nu sînt căsătorite. Dar dacă una din părți

este... Eu am considerat întotdeauna că jurămintele de căsătorie sînt sacre. Să te culci cu soţia altui bărbat este... de neiertat.

Tonul lui rămăsese calm şi controlat, dar ultimele cuvinte aveau o notă de auto-dispreţ.

Pentru o clipă, Pandora a fost mult prea surprinsă ca să poată vorbi. I se părea imposibil ca acest bărbat atît de sofisticat şi de frumos – un bărbat perfect în toate privinţele – să se simtă ruşinat. Treptat, surprizei i-a luat locul un sentiment de tandreţe. Cel aflat în faţa ei nu era un zeu, ci un bărbat cu defecte, cu neajunsuri. Iar această descoperire i-a făcut plăcere.

- Amanta ta este căsătorită, a spus. Era o constatare, nu o întrebare.

- Este soţia ambasadorului american.

- Şi cum...?

- Am cumpărat o casă. Acolo ne vedem, ori de cîte ori este posibil.

Pandora a simţit o gheară în piept.

- Nu locuieşte nimeni acolo? l-a întrebat. Este doar pentru rendez-vous?

Gabriel a privit-o sarcastic.

- Mi s-a părut o idee mai bună decît să mă ascund după vreun ghiveci uriaş, la ultima serată.

- Da, dar să cumperi o întreagă casă... Pandora ştia că insista prea mult, dar ideea nu-i dădea pace. Cumpărase un loc special, doar pentru el şi amanta lui. Casa *lor*. Era probabil cochetă şi foarte la modă, una din vilele acelea cu bovindouri. Sau poate o casă la ţară, cu o grădiniţă cu flori.

- Cum este doamna Black?

- Plină de viaţă. Încrezătoare. Mondenă.

- Şi frumoasă, bănuiesc.

- Foarte.

Ghearele invizibile s-au înfipt şi mai adînc. Ce sentiment ciudat avea! Aproape că semăna cu... gelozia? Nu. *Ba da.* Era gelozie. Oh, ce îngrozitor!

- Dacă nu ţi-a plăcut ideea de a-ţi lua drept amantă o femeie măritată de ce n-ai căutat pe altcineva? l-a întrebat ea.

- Nu este ca şi cum ai da anunţ la ziar că-ţi cauţi amantă, i-a răspuns sec Gabriel. Şi nu te simţi neapărat atras de persoana cea mai potrivită. M-a deranjat foarte tare că Nola este căsătorită, dar asta nu a fost de ajuns să mă împiedice să o curtez, de îndată ce mi-am dat seama că... S-a oprit şi şi-a frecţionat ceafa.

- Ce ţi-ai dat seama? a întrebat Pandora, cu o umbră de teamă. Că o iubeşti?

- Nu. Ţin la ea, doar atît. Gabriel s-a forţat să continue: mi-am dat seama că sîntem foarte potriviţi în dormitor. Rar mi-a fost dat să găsesc o femeie care să mă satisfacă aşa ca ea. Drept pentru care nu am mai ţinut cont că este măritată. Se pare că, atunci cînd este vorba de chestiuni legate de caracter, pentru satisfacţia sexuală sînt în stare să las orice scrupul deoparte.

Pandora era uluită:

- De ce este atît de greu ca femeile să-ţi producă plăcere? l-a întrebat. Ce trebuie să-ţi facă, exact?

Întrebările ei îndrăzneţe au părut să-l scoată pe Gabriel din apatie. Şi-a întors privirea spre ea.

- Vreau doar ca femeia să fie dornică... şi lipsită de inhibiţii.

Şi-a îndreptat întreaga atenţie spre nasturii cămăşii ei de noapte şi a început să-i închidă, extrem de concentrat. Din nefericire, majoritatea femeilor sînt învăţate să nu se bucure de actul sexual şi să-l accepte doar în scopul procreării.

- Eşti de părere că ar trebui să le placă şi lor?

- Cred că şi femeile trebuie să aibă parte de plăcere. Şi că doar un idiot egoist nu i-ar oferi şi partenerei sale aceeaşi satisfacţie, mai ales cînd plăcerea ei nu face decît să o sporească pe a lui. Da, cred că şi femeii ar trebui să-l placă, oricît de radical ar suna asta. Lipsa de inhibiţii a Nolei o face unică. Şi foarte dezirabilă.

- Eu nu am inhibiţii! a spus Pandora. Şi-a regretat însă imediat cuvintele, de îndată ce a văzut strălucirea de amuzament din ochii lui Gabriel.

- Mă bucur, i-a răspuns el cu blîndeţe, vezi tu, există anumite lucruri pe care un gentleman se presupune că nu i le-ar cere soţiei lui. Dar eu ţi le voi cere, să ştii, dacă ne căsătorim.

- Iar pe mine nu m-ar deranja deloc, presupun. Dacă ar fi să ne căsătorim. Dar cum nu... A fost nevoită să facă o pauză, pentru că trebuia neapărat să caşte. Şi-a acoperit repede gura cu mîna.

Gabriel a zîmbit şi a tras-o mai aproape, ca şi cum ar fi vrut să o absoarbă cu totul. Pandora s-a sprijinit în tăcere de pielea lui aurie, ca de satin. Era înconjurată de aroma lui vibrantă, cu un iz vag de brebenei şi condimente. Cît de familiar îi devenise mirosul lui, în numai cîteva zile! Avea să-i lipsească. Avea să-i lipsească şi să fie ţinută aşa în braţe.

Preţ de o clipă a fost cuprinsă de invidie. Şi l-a imaginat pe Gabriel întorcîndu-se la Londra, în casa intimă pe care o

cumpărase pentru el şi pentru amanta lui. Doamna Black avea să-l aştepte acolo, parfumată şi îmbrăcată într-un neglijeu minunat. Avea să o ducă în pat şi să facă cu ea chestii vicioase. Chiar dacă nu prea ştia ce anume erau acestea, Pandora nu se putea abţine să nu se întrebe cum ar fi fost să petreacă ore întregi în pat, cu el. În stomac părea să i se rotească un stol de fluturi.

- Gabriel, a rostit cu glas nesigur, nu ţi-am spus adevărul pe de-a întregul.

El se juca în părul ei.

- N-ar fi trebuit să-ţi spun că nu am inhibiţii. Vreau să spun că, în general, nu prea am, dar cred totuşi că ar fi cîteva. Numai că nu ştiu deocamdată care sînt acestea.

I-a şoptit la ureche:

- Aici te pot ajuta eu.

Inima îi bătea tot mai tare. Nu era drept să-l dorească aşa... dar nu se putea înfrîna.

Gabriel şi-a slăbit îmbrăţişarea şi i-a ridicat şalul.

- Trebuie să te duc în patul tău, Pandora, i-a spus mîhnit. Altfel, rendez-vous-ul nostru se va transforma într-un dezmăţ total.

Capitolul 14

- Te simți rău, domnișoară? a întrebat-o Ida a doua zi, stînd lîngă patul ei.

Pandora a deschis ochii, trezindu-se cu greu.

- Stau întinsă în pat, într-o cameră întunecată, a spus morocănoasă. Cu capul pe pernă și cu ochii închiși. Cam asta fac oamenii cînd încearcă să doarmă.

- De obicei, dimineţile la ora asta ai sărit demult din pat şi ciripeşti ca un canar.

Pandora s-a întors cu spatele la ea.

- Nu am dormit bine azi-noapte.

- Toată lumea din casă s-a trezit. Vei rata micul dejun dacă nu reuşeşti să fii cît de cît prezentabilă în următoarea jumătate de oră.

- Nu-mi pasă. Spune-i oricui întreabă de mine că mă odihnesc.

- Cum rămîne cu cameristele? Vor veni să facă curăţenie.

- Camera mea este deja curată.

- Nu este, cu siguranţă. Covorul trebuie măturat şi... ce caută şalul tău la piciorul patului în loc să stea în dulap?

Pandora s-a culbărit şi mai bine sub pătură şi a roşit. Şi-a amintit cum Gabriel o adusese în braţe în camera ei şi o aşezase pe pat. Era într-atît de întuneric încît ea nu a distins nimic, dar Gabriel vedea perfect pe timp de noapte.

- Cu mîinile pe deasupra sau pe dedesubt? o întrebase, aranjîndu-i pătura.

- Pe deasupra, îi răspunsese amuzată Pandora. N-am știut că asta este una din virtuțile tale.

- O cunosc prea puțini oameni. Justin îmi dă de obicei notă mică, pentru că nu întind perfect așternuturile. Gabriel se ridicase de pe pat, se sprijinise într-un braț și se aplecase spre ea. Buzele lui i-au atins fruntea dar Pandora l-a cuprins cu brațele pe după gît, căutîndu-i gura. El se împotrivise puțin, zîmbind. Ai avut parte de suficiente săruturi pentru o seară.

- Încă unul, insistase ea.

El îi făcuse pe plac. Pandora nu mai știa cît timp rămăsese lîngă ea, jucîndu-se cu buzele ei, în timp ce ea îi răspundea la săruturi ca prin vis. Într-un final dispăruse în întuneric, fără zgomot, ca o felină.

Pandora a fost smulsă din plăcuta visare la auzul sunetului făcut de cutia metalică în care își păstra papucii.

- E doar un papuc aici, a auzit-o pe Ida spunînd, suspicioasă. Unde este celălalt?

- Nu știu.

- De ce ai coborît din pat?

- Am căutat o carte, pentru că nu puteam să dorm, i-a răspuns iritată Pandora. Era îngrijorată. Ce se făcea dacă Gabriel uitase să-i ia celălalt papuc din hol? Și cum rămăsese cu lumînarea care îl scăpase din mînă? Dacă le găsise una dintre servitoare...

- Trebuie să fie pe aici pe undeva, a spus Ida și s-a aplecat să se uite sub pat. Cum de-ți pierzi cu atîta ușurință lucrurile? Mănuși. batiste. ace de păr...

- Vorbeşti prea mult şi mă trezeşti de tot, i-a spus Pandora. Aş fi crezut că-ţi va face plăcere să constaţi că dorm mai mult decît de obicei.

- Aşa ar fi fost, i-a răspuns Ida, numai că mai am şi altele de făcut în afară de a te servi toată dimineaţa, domnişoară Lenevilă. A pufnit nemulţumită şi a ieşit, închizînd uşa în urma ei.

Pandora şi-a înfoiat perna şi şi-a îngropat capul în ea.

- Într-o bună zi voi angaja o cameristă drăguţă, a mormăit. Una care să nu-mi pună porecle şi să nu-mi ţină predici la răsăritul soarelui. S-a răsucit în pat, încercînd să găsească o poziţie confortabilă. Degeaba. Îi zburase somnul.

Oare merita efortul să sune după Ida şi să încerce să se îmbrace pentru micul dejun? Nu, nu avea deloc chef să se grăbească. De fapt, nu prea ştia de ce avea chef şi de ce nu. Un amestec ciudat de emoţii o asaltau: nervozitate, agitaţie, melancolie, dor, teamă. Mai avea doar două zile de stat la Heron's Point. N-ar fi vrut să plece. Şi mai presus de asta se temea de lucrurile care urmau să fie spuse.

Cineva a ciocănit încet la uşă. A tresărit la gîndul că ar fi putut să fie Gabriel, care îi aducea înapoi papucul.

- Da? a strigat.

Kathleen a intrat în cameră, cu părul roşu strălucind chiar şi în lumina slabă.

- Îmi cer scuze că te deranjez, draga mea, i-a spus cu blîndeţe apropiindu-se de pat. Am vrut doar să te întreb cum te simţi. Eşti cumva bolnavă?

- Nu, dar îmi simt creierul obosit. Pandora s-a tras mai aproape de marginea patului cînd a simţit mîna mică a lui

Kathleen mîngîindu-i părul şi apoi odihnindu-se pe fruntea ei. Din clipa în care intrase pe uşa casei lor, Kathleen fusese ca o mamă pentru Pandora, în ciuda faptului că era încă foarte tînără.

- Trebuie să te gîndeşti la multe lucruri, a murmurat Kathleen, plină de înţelegere.

- Orice aş decide, voi fi sigură că fac o greşeală. Pandorei i se pusese un nod în gît. Aş fi vrut ca lordul St. Vincent să fie un bătrîn morocănos. Totul ar fi fost atunci atît de uşor! În loc de asta, este odios de atrăgător şi fermecător. Am senzaţia că încearcă în mod deliberat să-mi facă viaţa cît mai grea. De asta nu voi înţelege eu niciodată de ce oamenii cred că diavolul este o bestie hidoasă cu coarne, gheare şi coada despicată la vîrf. Pe cine l-ar atrage o asemenea creatură?

- Vrei să spui că lordul St. Vincent este un diavol deghizat? a întrebat-o Kathleen, părînd amuzată.

- Ar putea foarte bine să fie, i-a răspuns tristă Pandora. A făcut în aşa fel încît totul să-mi fie confuz. Sînt ca un sticlete care se gîndeşte: oh, ce colivie drăguţă, cu bare din aur şi leagăn din catifea. Şi cu tava plină cu seminţe! Parcă ar merita să-i las să-mi prindă aripile cu o clemă pentru toate astea. Iar mai apoi, cînd uşiţa se va închide, va fi mult prea tîrziu.

Kathleen a bătut-o liniştitor pe spate.

- Nimeni nu-ţi va frînge aripile. Te voi sprijini în orice vei hotărî să faci.

Ciudat, dar Pandora s-a simţit mai degrabă speriată decît liniştită la auzul acestor cuvinte.

- Familia noastră va avea de suferit dacă nu mă mărit? Şi Cassandra?

- Nu. Vom fi subiect de bîrfă pentru un timp, dar mai apoi lumea va începe să uite pentru ca în final cu această „pată" pe reputaţia noastră vom deveni doar nişte companioni interesanţi pentru cină. Şi îţi promit că-i vom găsi Cassandrei un soţ foarte bun. Kathleen a ezitat o clipă. Totuşi, dacă pe viitor vei dori să te măriţi, acest scandal s-ar putea să le pună anumitor bărbaţi un semn de întrebare. Nu tuturor, doar unora.

- Nu mă voi mărita pînă cînd femeile nu vor avea drept de vot şi pînă ce legile nu vor fi echitabile. ceea ce înseamnă niciodată. Pandora şi-a îngropat faţa în pernă. Pînă şi regina se opune sufragiului, a adăugat cu glas înfundat.

A simţit atingerea blîndă a lui Kathleen pe creştet.

- Este nevoie de timp şi de răbdare să poţi schimba felul de a gîndi al oamenilor. Nu uita că sînt mulţi bărbaţi care susţin egalitatea între sexe, inclusiv domnul Disraeli.

Pandora a ridicat capul de pe pernă.

- Aş vrea să vorbească mai tare.

- Trebuie să le vorbeşti oamenilor astfel încît ei să te audă. Kathleen o privea gînditoare. În orice caz, legea nu se va schimba în următoarele două zile. Iar tu ai de luat o hotărîre. Eşti ferm convinsă că lordul St. Vincent nu te va sprijini atunci cînd vei demara afacerea cu jocuri?

- Oh, o va face, dar va fi ca orice bărbat care încurajează hobby-ul soţiei lui. Şi asta va însemna că afacerea nu va avea niciodată prioritate. Nu ar fi deloc convenabil să aibă o soţie care să-şi viziteze fabrica în loc să organizeze o cină formală. Mă tem că, dacă mă voi mărita cu el, voi face mereu compromisuri si toate visele mele vor muri, unul cîte unul.

- Te înțeleg.

- Adevărat? a întrebat-o Pandora cu sinceritate. Tu nu ai face aceeași alegere, nu-i așa?

- Tu și cu mine avem spaime diferite, nevoi diferite.

- Kathleen... De ce te-ai măritat cu vărul Devon după ce Theo s-a purtat atît de urît cu tine? Nu ți-a fost teamă?

- Ba da, mi-a fost foarte teamă.

- Și atunci de ce ai făcut-o?

- Îl iubeam prea mult ca să pot trăi fără el. Și mi-am dat seama că nu pot lăsa spaima să decidă în locul meu.

Pandora și-a ferit privirea, cuprinsă de melancolie.

Kathleen a netezit o cută pe așternut.

- Ducesa și cu mine am plănuit să ducem fetele la o plimbare în oraș. Vrem să vizităm cîteva prăvălii și să mîncăm o înghețată. Vii și tu? Te așteptăm să te pregătești.

Pandora a oftat și și-a tras cearșaful peste cap.

- Nu. Nu vreau să mă prefac veselă cînd de fapt nu sînt.

Kathleen i-a lăsat jos cearșaful și i-a zîmbit.

- Fă cum vrei, atunci. Toată lumea s-a risipit în cîte o direcție și în casă este liniște. Devon a plecat la dig împreună cu ducele și cu Ivo, să vadă dacă furtuna a produs stricăciuni iahtului familiei. Lady Clare a ieșit la plimbare cu copiii ei.

- Și lordul St. Vincent? Știi cumva pe unde este?

- Cred că-și scrie corespondența în birou. Kathleen s-a aplecat și a sărutat-o pe Pandora pe frunte, răspîndind parfum de trandafiri și mentă. Aș vrea să-ți mai spun ceva, draga mea: în viață, pentru prea puține lucruri nu sîntem nevoiți să facem compromisuri. De un fel sau altul. Indiferent ce ai alege, nu va fi perfect.

- Şi uite aşa s-a dus şi iluzia cu „au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi", a concluzionat cu amărăciune Pandora.

Kathleen a zîmbit.

- N-ar fi prea monoton dacă am fi mereu fericiţi, fără dificultăţi sau probleme de rezolvat?

Ceva mai tîrziu, Pandora s-a aventurat la parter, îmbrăcată într-o rochie dintr-o mătase delicată de culoarea levănţicii, cu multe jupoane albe care se înfoiau în timpul mersului asemenea unui potir de floare. În ciuda atitudinii morocănoase, Ida îi adusese ceai şi pîine prăjită şi îi aranjase părul. După ce l-l ondulase cu fierul încins, Ida l-l ridicase cu grijă într-un coc, şi ori de cîte ori cîte o şuviţă se dovedea încăpăţînată, i-o umezea cu tonic din seminţe de gutui: rezultatul era o şuviţă încreţită ţeapănă ca un arc de oţel.. Iar ca ultim detaliu al coafurii, Ida îi prinsese din loc în loc cîteva ace de păr din argint cu cîte o perlă la capăt.

- Îţi mulţumesc Ida, l-a spus Pandora privind rezultatul în oglindă, ajutată şi de o oglindă de mînă, cu mîner. Eşti singura persoană de care ascultă părul meu. A făcut o pauză, după care a adăugat: scuză-mă că-mi pierd mereu lucrurile. Sînt convinsă că oricine mi-ar purta de grijă ar fi exasperată.

- Uite aşa îmi păstrez eu slujba, a filozofat Ida. Şi nu-ţi mai cere scuze, domnişoară – nu trebuie niciodată să-i spui unui servitor că îţi pare rău. Răstorni ordinea firească a lucrurilor.

- Nici dacă îmi pare atît de rău că explodez dacă n-o spun?

- Nu se poate.

- Ba se poate. O să mă uit la tine şi o să bat de trei ori cu degetele pe frunte. Uite aşa. Acesta va fi semnalul nostru că-

mi cer scuze. Entuziasmată de idee, Pandora a continuat: aș putea inventa și alte semnale - am avea un limbaj numai al nostru!

- Domnișoară, a implorat-o Ida, te rog să nu mai fii atît de ciudată!

Casa era scăldată în lumină, acum că furtuna se risipise. Deși nu a văzut pe nimeni cît a traversat holul, Pandora i-a auzit pe servitori trebăluind în diferite camere. Ici se auzea fărașul cu care se scotea cenușa, colo se măturau covoarele sau foșnea hîrtia de ziar sub fierul de călcat încins. Toată activitatea din jurul ei a făcut-o pe Pandora să-și dorească să se întoarcă acasă și să-și reia lucrul la afacerea ei cu jocuri pe planșetă. Era timpul să viziteze cîteva posibile clădiri pentru o mică fabrică, să se întîlnească cu tipograful și să înceapă să angajeze cîțiva oameni.

Ușa biroului fusese lăsată deschisă. Cînd s-a apropiat de prag, pulsul îi crescuse atît de mult că-l simțea în gît, în încheieturi și în genunchi. Nu știa cum să dea ochii cu Gabriel după tot ce făcuseră cu o noapte în urmă. S-a oprit în prag și a aruncat o privire înăuntru.

Gabriel stătea în spatele biroului masiv din lemn de nuc iar profilul i se contura în lumina soarelui. Citea ușor încruntat un act, făcînd cînd și cînd cîte o pauză, să-și noteze ceva. Era îmbrăcat într-un costum de dimineață, era proaspăt bărbierit și își periase părul. Arăta la fel de proaspăt ca o monedă nouă.

Deși Pandora nu s-a mișcat și nu a scos vreun sunet, Gabriel a întors privirea spre ea. Zîmbetul lui cald a amețit-o.

- Intră, i-a spus el trăgîndu-și scaunul.

Pandora s-a apropiat, cu obrajii în flăcări.

- Eram în drum spre... de fapt mă plimbam aşa, fără ţintă, dar... am vrut să te întreb ce s-a întîmplat cu papucul meu. L-ai găsit? Este la tine?

Gabriel s-a ridicat de la birou şi a privit-o. Ochii îi ardeau precum stelele şi, pentru o clipă, ea nu s-a mai putut gîndi decît la pielea lui în lumina flăcărilor.

- Da, este la mine.

- Oh, slavă Domnului! Camerista tocmai se pregătea să-i raporteze dispariţia la Scotland Yard.

- Ar fi păcat, pentru că tocmai ce m-am decis să-l păstrez.

- Ai putea, dacă ar fi un condur de cleştar. Dar este doar un papuc lălîu din lînă netoarsă. Trebuie să-l dai înapoi.

- Mă mai gîndesc. A aruncat o privire spre uşă, să se asigure că nu-i vedea nimeni şi i-a furat o sărutare. Vrei să ieşi cu mine la o plimbare scurtă? Doar pentru cîteva minute. Vreau să discutăm ceva important.

Stomacul ei a făcut un salt.

- Nu ai de gînd să mă ceri în căsătorie, nu-i aşa?

A făcut o grimasă.

- Nu chiar acum.

- Bine, atunci putem merge la plimbare.

- Putem ieşi în grădină?

Ea a încuviinţat.

În timp ce ieşeau pe aleea cu pietriş, Gabriel părea relaxat, cu o expresie voit neutră. Doar sprîncenele împreunate erau semnul că îl preocupa ceva.

- Despre ce vrei să discutăm? l-a întrebat Pandora.

- Azi-dimineaţă am primit o scrisoare. De la domnul Chester Litchfield, avocat la Brighton. El a reprezentat-o pe

Phoebe în disputa cu socrii ei legată de niște amendamente din testamentul soțului ei. Litchfield este foarte priceput în chestiuni legate de proprietate, așa că i-am scris de îndată ce mi-ai spus despre afacerea ta cu jocuri pe planșetă. L-am rugat să găsească o soluție pentru ca tu să-ți poți menține controlul asupra companiei și ca femeie măritată.

Surprinsă și stînjenită, Pandora s-a apropiat de marginea aleii. S-a prefăcut interesată de o tufă cu flori mari, ca niște camelii.

- Și care a fost răspunsul domnului Litchfield?

Gabriel s-a apropiat de ea prin spate.

- Nu mi-a oferit răspunsul pe care îl doream.

Umerii ei s-au lăsat aproape imperceptibil, dar nu a spus nimic ci l-a lăsat să continue.

- După cum spune Litchfield, a mai spus Gabriel, odată ce o femeie se căsătorește devine mai mult sau mai puțin „moartă" din punct de vedere civil. Nu poate fi parte a unui contract, ceea ce înseamnă că nu poate arenda un teren și nici nu poate construi pe el, chiar dacă este proprietatea ei. Chiar dacă această proprietate este înregistrată separat, tot soțul este cel care încasează dobînzile sau profitul. Din punctul de vedere al guvernului, se consideră că orice femeie care încearcă să aibă ceva doar al ei de fapt își fură soțul.

- Știam deja toate astea. Pandora s-a dus spre cealaltă margine a aleii și privea fără să vadă o tufă de aglice galbene. Ce semnificație aveau aglicele? Castitate? Nu, acelea erau florile de portocal. Să fi fost oare fidelitate?

Gabriel continua să vorbească.

- Litchfield este de părere că legea va fi reformată în viitor.

Dar acum lucrurile stau cam așa: în clipa în care ai terminat de rostit jurămintele de căsătorie îți pierzi independența din punct de vedere legal. Și controlul afacerii. Totuși... a făcut o pauză. Fii puțin atentă, te rog. Urmează partea importantă.

- Eram atentă. Numai că încercam să-mi amintesc ce semnificație au aglicele. Inocență? Sau acelea sînt margaretele? Cred că ele semnifică...

- Nu pot trăi fără tine.

Pandora s-a întors spre el, cu ochii mari.

- Este semnificația aglicelor, i-a spus calm Gabriel.

- De unde știi?

El s-a strîmbat.

- Surorile mele discută adesea despre asemenea fleacuri, cum ar fi simbolistica florilor. Indiferent cît de mult încerc să le ignor, ceva-ceva tot reține. Să ne întoarcem la Litchfield, însă. El spune că potrivit unui recent amendament la *Actul proprietății femeii măritate*, dacă poți cîștiga un salariu ai dreptul să-l păstrezi doar pentru tine.

Pandora a făcut ochii mari.

- Orice cîștig, oricît de mare?

- Da, atîta vreme cît ești văzută lucrînd. Drept justificare.

- Ce vrea să însemne asta?

- În cazul tău, va trebui să te implici activ în conducerea companiei. Ai putea primi de asemenea o bonificație anuală. Îl voi întreba pe Litchfield mai multe despre comisioane din vînzări și despre pensie – s-ar putea să le obții și pe acestea. Uite cum m-am gîndit eu să facem: imediat după căsătoria noastră, cînd afacerea ta îmi va reveni în mod automat, eu te voi angaja pe post de președinte al companiei.

- Dar... cum rămîne cu contractele? Dacă semnătura mea nu valorează nimic din punct de vedere legal, cum voi putea lucra cu furnizorii şi cu magazinele, cum voi putea angaja oameni...?

- Am putea angaja un director care să te asiste, cu condiţia ca acesta să facă numai ce doreşti tu.

- Şi cum rămîne cu profitul companiei? Îţi revine ţie, nu-i aşa?

- Nu şi dacă îl reinvesteşti în compania ta.

Pandora îl privea fix, cîntărind ideea lui pe toate părţile, încercînd să înţeleagă cum ar fi arătat viitorul.

Aranjamentul putea să-i confere mai multă independenţă şi autoritate decît le permitea legea femeilor măritate. Totuşi, nu va putea să angajeze sau să concedieze pe cineva, să semneze cecuri sau să ia decizii de una singură. Va trebui să-i ceară unui director bărbat să semneze contractele, să încheie afaceri în numele el, ca şi cum ar fi fost un ţînc. Îi va fi greu să negocieze bunuri sau servicii pentru că toată lumea va şti că decizia finală nu-i aparţine.

Afacerea nu va fi a ei, ci doar aşa va părea. Era ca şi cum ar purta o tiară şi le-ar cere tuturor să o trateze ca pe o regină, deşi ştiau cu toţii că era doar o înşelătorie.

Şi-a desprins privirea de la el şi s-a cutremurat, frustrată.

- De ce nu-mi pot conduce afacerea aşa cum ar face-o orice bărbat ? Astfel încît să nu mi-o poată lua nimeni?

- Nu voi lăsa pe nimeni să ţi-o ia.

- Nu este acelaşi lucru. Este doar un compromis.

- Nu este perfect, a fost de acord Gabriel.

Pandora se învîrtea într-un cerc strîmt.

- Vrei să știi de ce-mi plac jocurile pe planșetă? Pentru că regulile au sens și sînt aceleași pentru toată lumea. Toți jucătorii sînt egali.

- Viața nu este așa.

- Nu și pentru femei, cu siguranță, l-a spus ea cu amărăciune.

- Pandora... ne vom stabili propriile reguli. Nu te voi trata niciodată altfel decît egala mea.

- Te cred, dar pentru restul lumii eu voi fi inexistentă din punct de vedere legal.

Gabriel a prins-o de braț, întrerupîndu-i mersul în cerc. Sub calmul aparent se ascundea o undă de iritare

- Vei putea munci așa cum îți dorești. Vei fi o femeie bogată, vei fi tratată cu respect și afecțiune. Vei... la naiba, nu am de gînd să mă rog de tine de parcă aș fi un cerșetor la colț de stradă. Am găsit o modalitate pentru ca tu să ai aproape tot ce-ți dorești. Nu este de ajuns?

- Dacă lucrurile ar fi stat invers? a ripostat ea. Ai fi renunțat la toate drepturile tale legale și mi-ai fi încredințat mie tot ce ai? Ai fi acceptat să nu te poți atinge de un bănuț măcar fără permisiunea mea? Gîndește-te la asta, Gabriel. Ultimul contract pe care-l vei semna să fie cel de căsătorie. Crezi că a fi căsătorit cu mine ar merita toate astea?

- Nu este o comparație corectă, s-a strîmbat el.

- Doar pentru că într-unul din cazuri o femeie renunță la tot pe cînd în cel de-al doilea caz bărbatul este cel care renunță.

Ochii i-au strălucit periculos.

- Nu ai deci nimic de cîştigat? Ideea de a-mi deveni soţie nu te atrage deloc? A prins-o în braţe şi a tras-o aproape. Spune-mi că nu mă doreşti. Spune-mi că nu vrei mai mult decît ce s-a întîmplat azi-noapte.

Pandora roşise iar pulsul i-o luase razna. Ar fi vrut să se lipească de el şi să-l lase să o sărute pînă uita de ea, dar partea rebelă din creierul ei nu voia să se lase supusă.

- Va trebui să mă supun ţie? s-a auzit întrebîndu-l.

El a coborît genele şi şi-a dus mîna la ceafa ei.

- Doar în pat, i-a şoptit. În afara lui, nu.

Ea a oftat nesigură, conştientă de fiorii care îi străbăteau întreg trupul.

- Promiţi să nu mă împiedici să iau propriile decizii, chiar dacă eşti de părere că fac o greşeală? Chiar dacă vei considera într-o bună zi că munca mea nu-mi face bine, că este un risc pentru sănătatea sau pentru siguranţa mea, îmi garantezi că nu mi-o vei interzice niciodată?

Gabriel i-a dat drumul din braţe.

- La naiba, Pandora! Nu-ţi pot promite că nu te voi proteja.

- Protecţia se poate transforma în control.

- Nimeni nu se bucură de libertate absolută. Nici măcar eu.

- Dar ai multă libertate: cînd cineva are puţin din ceva trebuie să lupte, să nu-l piardă cu totul. Dîndu-şi seama că era pe punctul să izbucnească în lacrimi, Pandora a plecat capul. Vrei să ne certăm pe tema asta iar dacă am face-o aş părea nerațională. Noi doi nu am putea fi fericiţi împreună. Unele probleme nu pot fi niciodată rezolvate. Căsătoria cu mine ar fi un compromis imposibil atît pentru tine cît şi pentru mine.

- Pandora...

Ea s-a îndepărtat fără să-l mai asculte, cît pe ce să o rupă la fugă.

De îndată ce a ajuns în camera ei, Pandora s-a dus direct în pat, așa îmbrăcată cum era. Și nu s-a mișcat ore întregi.

Nu simțea nimic, ceea ce ar fi trebuit să fie o ușurare. Cumva, însă, era mai rău decît dacă s-ar fi simțit îngrozitor.

Nu avea rost să se gîndească la lucrurile care îi făceau de obicei plăcere. Nu avea nici un efect. Nu o ajuta nici să-și imagineze viitorul ei independent și liber sau stivele de jocuri de-ale ei expuse pe tejghelele magazinelor. Nimic din toate astea nu-i va mai face plăcere de acum înainte.

Poate că avea nevoie de un medicament. Oare răcise? Avea temperatură?

Kathleen și ceilalți se întorseseră probabil de la plimbare de-acum. Pandora nu putea căuta alinare la nimeni. Nici măcar la sora ei geamănă. Cassandra ar fi încercat probabil să-i ofere o soluție sau i-ar fi spus ceva încurajator, iar Pandora ar fi sfîrșit prin a se preface că se simțea mai bine, ca ea să nu-și mai facă griji.

O dureau tot mai tare pieptul și gîtul. Poate dacă plîngea un pic se va simți mai bine.

Dar lacrimile nu voiau să vină. Rămîneau închise în cufărul înghețat din pieptul ei.

Nu i se mai întîmplase niciodată așa ceva. Începea să se îngrijoreze tot mai tare. Cît timp va continua asta? Se simțea de parcă se transforma într-o statuie din piatră. Avea să sfîrșească pe un piedestal din marmură, cu păsări cocoțate pe cap.

Cioc, cioc, cioc. Uşa dormitorului s-a deschis încet.

- Domnişoară?

Era vocea Idei.

Camerista a intrat în camera întunecată purtînd o tavă rotundă.

- Ţi-am adus ceai.

- Este din nou dimineaţă? a întrebat Pandora, ca trezită dintr-un vis.

- Nu, este ora trei după-amiaza. Ida s-a apropiat de pat.

- Nu vreau ceai.

- Este de la domnul lord.

- De la lordul St. Vincent?

- M-a chemat şi m-a rugat să te aduc la el, dar cînd a auzit că te odihneşti mi-a spus: „du-i atunci nişte ceai. Toarnă-i-l pe gît dacă este nevoie". După care mi-a dat biletul acesta.

Ce enervant! Şi ce arogant! Ameţită, Pandora s-a chinuit să se ridice.

Ida i-a întins ceaşca de ceai după care s-a apropiat de ferestre să tragă draperiile. Lumina puternică a după-amiezii a făcut-o pe Pandora să clipească des.

Ceaiul era fierbinte dar nu avea nici un fel de aromă. S-a forţat să-l bea şi şi-a frecat ochii uscaţi, arzători cu palmele.

- Poftim, domnişoară. Ida i-a întins un plic mic, sigilat şi a luat ceaşca goală şi farfuria.

Pandora privea lung la sigiliul din ceară roşie de pe plic, sigiliu care simboliza blazonul elaborat al familiei. Dacă Gabriel îi scrisese ceva drăguţ, chiar nu-şi dorea să citească. Şi nici dacă îi scrisese ceva neplăcut. Tot nu-şi dorea să citească.

- Pentru Dumnezeu! a exclamat Ida. Deschide-l odată!

Pandora a ascultat-o, fără tragere de inimă. Cînd să scoată bucata de hîrtie din plic, un obiect mic și pufos i-a alunecat în palmă. A tresărit, crezînd că era o insectă. Cînd s-a uitat mai bine și-a dat seama că era o bucată de material. L-a prins între două degete și a studiat-o: era una din frunzele din pîslă care îi decorau papucul dispărut. Fusese tăiată cu grijă.

Doamna mea,

Papucul tău este ținut ostatic, pentru a fi răscumpărat. Dacă dorești să-l mai revezi vreodată, vino singură în salonul de pictură. Cu fiecare oră care trece îi va mai dispărea cîte un ornament.

St. Vincent

Pandora era pur și simplu exasperată. De ce făcea el asta? Încerca să o atragă într-o nouă ceartă?

- Ce spune? a întrebat Ida.

- Trebuie să cobor și să negociez eliberarea unui ostatic, i-a răspuns Pandora. Mă ajuți să mă aranjez puțin?

- Da, domnișoară.

Rochia de mătase de culoarea levănțicii era mototolită îngrozitor, așa că Pandora a trebuit să o schimbe cu o alta, tot din mătase, dar de culoare galbenă. Nu era la fel de frumoasă ca prima, dar era ușoară și mult mai confortabilă, fără atît de multe jupoane. Din fericire, coafura ei elaborată rezistase, fiind prinsă cu o mulțime de agrafe.

- Vrei să-mi scoți te rog acele de păr cu perle? i-a spus Pandora. Sînt mult prea frumoase pentru rochia aceasta.

- Dar arată frumos! a protestat Ida.

- Nu vreau să arăt frumos.

- Şi dacă te cere lordul de soţie?

- Nu o va face. I-am spus deja foarte clar că-l voi refuza dacă mă va cere.

Ida părea confuză.

- Tu... dar... de ce?

Întrecea măsura întrebînd-o aşa ceva, pentru că era doar o cameristă, însă Pandora i-a răspuns oricum:

- Pentru că atunci ar trebui să fiu doar soţia cuiva şi nu aş mai avea propria afacere cu jocuri.

Idei i-a alunecat perla din mînă. A făcut ochii mari cît cepele şi i-a întîlnit privirea Pandorei în oglindă:

- Refuzi să te căsătoreşti cu moştenitorul ducelui de Kingston pentru că *preferi să munceşti*?

- Îmi place munca, i-a răspuns scurt Pandora.

- Da, doar pentru că nu trebuie să faci asta tot timpul! Ida era de-a dreptul furioasă. Te-am auzit spunînd multe aiureli, dar asta este *cea mai mare*. Ţi-ai pierdut minţile de tot. Să refuzi un asemenea bărbat. *Unde ţi-a stat capul?* Un bărbat atît de frumos, viguros, în floarea vîrstei... şi mai presus de toate putred de bogat. Numai cineva cu minte puţină ar putea să-l refuze!

- Nu te mai ascult, i-a spus Pandora.

- Bineînţeles că nu, pentru că am dreptate! Cu un oftat, Ida a adăugat: zău dacă te mai înţeleg, domnişoară.

Explozia de iritare a cameristei nu a îmbunătăţit deloc starea de spirit a Pandorei. A coborît, simţindu-se de parcă avea o cărămidă în stomac. Ce bine ar fi fost dacă nu l-ar fi cunoscut pe Gabriel! Dacă nu ar fi acceptat să o ajute pe Dolly,

dacă nu s-ar fi agățat în spătarul acela nenorocit! Dacă nu ar fi mers la bal în seara aceea. Dacă, dacă...

A ajuns în dreptul salonului de pictură și a auzit muzică răzbătînd prin ușile închise Era oare Gabriel? El cînta la pian? Uimită, a deschis una dintre uși și a intrat.

Salonul era frumos și spațios, cu un model complicat al parchetului, pereți în nuanțe de crem și draperii bogate din mătase semi-transparentă. Covoarele fuseseră rulate lîngă un perete.

Gabriel stătea în picioare lîngă pianul din mahon din colțul salonului și răsfoia partituri, în timp ce sora lui Phoebe era așezată la clape.

- Încearc-o pe aceasta, i-a spus întinzîndu-i o foaie de hîrtie. A auzit ușa închizîndu-se și s-a întors spre Pandora. Privirile li s-au întîlnit.

- Ce faceți aici? a întrebat Pandora. S-a apropiat cu pași precauți, tensionată ca un armăsar în fața obstacolului. De ce ai trimis după mine? Și de ce este și lady Clare aici?

- Am rugat-o pe Phoebe să ne ajute, i-a răspuns Gabriel. Iar ea a fost de acord.

- Am fost obligată, l-a corectat Phoebe.

Pandora a clătinat din cap, nedumerită.

- La ce să ne ajute?

Gabriel s-a apropiat de ea, acoperind-o cu statura lui pe Phoebe. Și-a coborît tonul:

- Vreau să valsezi cu mine.

Pandora a simțit că a pălit ca varul, jignită, după care a roșit de rușine, apoi a pălit din nou. Nu și l-ar fi imaginat capabil de o asemenea răutate.

- Știi că nu pot valsa, a reușit să spună. De ce-mi ceri una ca asta?

- Încearcă doar, cu mine, a rugat-o el. M-am gîndit mult și cred că există soluții pentru ca valsul să ți se pară ușor.

- Nu, nu există, a șuierat Pandora. I-ai spus surorii tale despre problema mea?

- Doar că ai dificultăți la dans. Nu i-am spus de ce.

- Oh, *mulțumesc frumos*. Acum o să creadă că sînt o împiedicată.

- Sîntem într-o încăpere mare și aproape goală, le-a spus Phoebe din spatele pianului. Nu are rost să vorbiți în șoaptă. Oricum aud tot.

Pandora a dat să fugă, dar Gabriel i-a blocat drumul.

- Vei încerca asta cu mine, i-a spus.

- Ce este cu tine? a întrebat Pandora. Pare că ai fi căutat voit cel mai neplăcut și frustrant lucru. Asta este pentru mine valsul. Furioasă, s-a uitat la Phoebe și a ridicat palmele în aer, ca și cum ar fi întrebat-o ce era de făcut cu un asemenea om imposibil.

Phoebe a privit-o cu înțelegere.

- Părinții noștri sînt amîndoi niște oameni de excepție, i-a spus. Nu știu cum de a ieșit el așa.

- Vreau să te învăț să valsezi așa cum și părinții m-au învățat pe mine, i-a spus Gabriel Pandorei. Mai lent și mai grațios decît este acum moda. Cu mai puține rotiri și mai multe alunecări ușoare.

- Nu contează de cîte rotiri este vorba. Nu pot face nici măcar una.

Gabriel avea o expresie neiertătoare. Era clar că nu avea de gînd să o lase să plece înainte de a-i face pe plac.

99. Bărbaţii sînt asemenea bomboanelor de ciocolată. Cele care arată cel mai bine au cea mai rea umplutură.

- Nu te voi presa prea tare, i-a spus el cu blîndeţe.

- Exact asta faci acum! Pandora tremura de indignare. Ce vrei de la mine? l-a întrebat printre dinţi.

Pulsul îi răsuna în urechi, abia dacă l-a auzit şoptindu-i:

- Vreau să ai încredere în mine.

Spre oroarea ei, lacrimile pe care le aşteptase mai devreme ameninţau acum să ţîşnească. A înghiţit în sec de cîteva ori, să le alunge şi s-a ferit de atingerea lui.

- De ce nu ai tu încredere în mine? l-a întrebat cu amărăciune. Ţi-am spus deja că-mi ceri imposibilul, dar se pare că ţii neapărat să ţi-o dovedesc. Foarte bine. Nu mă tem de umilinţă – am supravieţuit celor trei luni de Sezon londonez. Mă voi împiedica în ritm de vals, spre amuzamentul tău, dacă aşa pot scăpa de tine.

Şi-a întors privirea spre Phoebe:

- Îţi pot spune şi ţie adevărul: tata mi-a tras un pumn în ureche pe cînd eram copil şi aproape că nu mai aud deloc cu ea. Şi nici nu-mi pot menţine echilibrul.

Spre marea ei uşurare, Phoebe nu a părut să o compătimească, a părut doar îngrijorată.

- Este îngrozitor.

- Am vrut să ştii care este motivul pentru care dansez cu graţia unei caracatiţe demente.

Phoebe i-a zîmbit încurajator:

- Te plac, Pandora. Nimic nu va schimba asta.

Parte din ruşinea ei a pălit. A tras adînc aer în piept.

- Îți mulțumesc.

S-a întors cam fără voie spre Gabriel, care nu părea să regrete deloc ce-i făcea. I-a zîmbit încurajator și i-a întins mîna.

- Nu-mi zîmbi, i-a spus Pandora. Sînt supărată pe tine.

- Știu, i-a răspuns el cu blîndețe. Îmi pare rău.

- O să-ți pară și mai rău cînd vom începe să dansăm.

- Merită orice risc. Gabriel și-a trecut mîna dreaptă peste umărul ei stîng, iar vîrfurile degetelor lungi i-au ajuns pînă spre șira spinării. Fără voie, Pandora a luat poziția pentru vals, așa cum fusese învățată, odihnindu-și mîna stîngă pe brațul lui.

- Pune-o direct pe umărul meu, i-a spus el. Văzînd-o că ezita, a adăugat: te susțin mai bine așa.

Așa cum erau așezați acum, față în față, Pandora și-a amintit clipele în care se simțise pierdută în întuneric iar el o luase în brațe și îi șoptise că nimic rău nu i se va întîmpla. Cum putuse acel bărbat să se transforme într-un dușman nemilos?

- Nu ar trebui să stăm mai departe unul de altul? l-a întrebat ea, uitîndu-se nefericită la pieptul lui.

- Nu și pentru genul acesta de vals. Acum eu număr, iar cînd ne rotim faci un pas înainte cu dreptul, pentru ca piciorul tău să ajungă între picioarele mele.

- O să te împiedici.

- Nu și dacă mă lași să te conduc. I-a făcut semn lui Phoebe să înceapă să cînte și a ghidat-o cu grijă pe Pandora în prima rotație. În loc să numărăm un-doi-trei, cel de-al treilea pas va fi de fapt o alunecare lungă, uite așa.

Dreaptă ca un băț, Pandora a încercat să se miște odată cu el. S-a împiedicat, l-a călcat pe picior și a oftat exasperată.

- Te mai și schilodesc...

- Să încercăm din nou.

Gabriel a condus-o cu grijă, pe un ritm diferit de cel obișnuit, cu rotiri repetate. La prima măsură au reușit doar trei sferturi dintr-o rotire, apoi au schimbat direcția și au mai făcut trei sferturi de rotație în sens opus. Era o alunecare grațioasă, fără îndoială foarte frumoasă dacă ar fi fost executată corect. Dar de îndată ce au început o piruetă, Pandora și-a pierdut echilibrul iar camera s-a învîrtit cu ea. S-a agățat de el, panicată.

Gabriel s-a oprit și a ținut-o strîns.

- Vezi? l-a întrebat cu răsuflarea tăiată. Totul se învîrte cu mine și cad.

- Nu cădeai. Doar aveai impresia asta. I-a apăsat mai ferm palma pe umărul lui. Simți cît de solid este? Îmi simți mîna pe spatele tău? Simți cum te țin în brațe? Uită de simțul echilibrului și folosește-te de al meu. Sînt ferm ca o stîncă. Nu te voi lăsa să cazi.

- Îmi este imposibil să-mi ignor simțurile, chiar dacă se înșeală.

Gabriel a condus-o încă un număr de măsuri. Era singurul lucru ferm într-o lume care se învîrtea cu ea. Chiar dacă variațiile de ritm erau mai line și mai controlate decît cele pe care le învățase ea, giroscopul ei interior o împiedica să facă o rotație completă. Curînd, s-a simțit scăldată într-o sudoare rece.

- Mi se face rău, l-a șoptit.

Gabriel s-a oprit imediat și a lipit-o de el. O ținea strîns, solid și nemișcat, în timp ce ea se lupta să-și înfrîneze senzația de greață. Curînd, starea de rău a dispărut.

- O să ți-o spun în termenii pe care să-i poți înțelege.

rostit într-un final Pandora, lipindu-şi fruntea transpirată de umărul lui. Pentru mine, valsul este aşa cum sînt morcovii pentru tine.

- Dacă îmi mai dai o şansă, îţi promit că mănînc un morcov întreg în faţa ta.

L-a privit pe sub gene.

- Pot să aleg eu morcovul?

El a rîs din toată inima.

- Da.

- Atunci s-ar putea să merite. S-a îndepărtat puţin de el, i-a pus din nou mîna pe umăr şi a adoptat din nou poziţia de vals.

- Poate dacă alegi un punct fix în cameră, i-a spus Gabriel, şi te uiţi numai acolo atunci...

- Am încercat şi asta. Nu funcţionează.

- Atunci uită-te numai la mine şi lasă ca lucrurile să se învîrtă în jurul tău fără să te concentrezi pe asta. Eu voi fi punctul tău fix.

În timp ce o ghida încă o dată, Pandora a trebuit să fie de acord: cînd nu se mai concentra pe lucrurile din jur, ci doar pe chipul lui Gabriel nu-i mai era chiar atît de rău. El era nespus de răbdător, atent la fiecare detaliu, la tot ce făcea sau spunea ea.

- Nu te ridica atît de mult pe vîrfuri, a sfătuit-o la un moment dat. Iar cînd Pandora s-a clătinat periculos, la sfîrşitul unei piruete, i-a spus: dacă ţi se mai întîmplă asta, lasă-mă pe mine să te redresez.

Problema era lupta ei cu propriile instincte care o îndemnau să se încline în direcţia greşită ori de cîte ori îşi

pierdea echilibrul. Iar asta se întîmpla în majoritatea cazurilor. La capătul următoarei piruete, s-a încordat şi a încercat să-şi recapete singură echilibrul, dar a sfîrşit prin a se împiedica de piciorul lui Gabriel. În clipa în care podeaua a început să se apropie periculos de mult de ea, el a prins-o cu uşurinţă şi a ţinut-o strîns.

- Totul este în regulă, i-a şoptit. Te ţin bine.

- Ce porcărie! a exclamat ea frustrată.

- Nu ai avut încredere în mine.

- Dar am simţit că...

- Trebuie să laşi totul în seama mea. Şi-a trecut mîna de-a lungul spatelui ei. Îţi pot citi trupul. Îmi dau seama chiar înainte ca tu să-ţi pierzi echilibrul şi ştiu cum să compensez. Şi-a coborît capul spre ea, iar cu cealaltă mînă a mîngîiat-o pe obraz. Mişcă-te odată cu mine, i-a şoptit. Încearcă să simţi semnalele pe care ţi le transmit. Trebuie doar ca trupurile noastre să comunice. Vrei să încerci să te relaxezi şi să faci asta pentru mine?

Atingerea lui pe pielea ei... vocea lui joasă, catifelată... toată încordarea din trupul ei părea să se evapore. Nodurile de teamă şi revoltă s-au topit într-o căldură plăcută. Cînd şi-a reluat poziţia de început, a început în sfîrşit să simtă că lucrau împreună, că aveau acelaşi ţel pe care încercau amîndoi să-l atingă.

Ca într-un parteneriat.

Vals după vals, au negociat diferite grade de dificultate. Oare era mai uşor să se întoarcă aşa, sau aşa? Era mai bine dacă paşii erau mai lungi sau mai compacţi? Poate că era doar

în imaginaţia ei, dar Pandorei i se părea că toate piruetele nu o mai ameţeau şi nu o mai dezorientau la fel de tare ca la început. I se părea că, cu cît se rotea de mai multe ori, cu atît trupul ei se obişnuia şi mai mult.

O deranjau laudele lui Gabriel... *ce fată bună... bravo, este perfect...* şi o deranja şi mai tare felul în care roşea auzindu-l. Au existat şi cîteva momente remarcabile, în care paşii lor s-au potrivit perfect. Dar şi momente aproape dezastruoase, cînd a pierdut ritmul iar Gabriel a trebuit să se corecteze din mers. Era un dansator desăvîrşit, bineînţeles, expert în a-şi ghida partenera şi în a stabili ritmul. *Relaxează-te,* îi şoptea el din cînd în cînd. *Relaxează-te.*

Cu timpul, creierul ei nu s-a mai opus şi nici nu i-a mai dat senzaţia că ar fi căzut în gol. S-a lăsat cu totul în seama lui. Ce sentiment interesant! Să-şi dea seama că pierduse complet controlul şi totuşi să se simtă în siguranţă.

Paşii lui au încetinit, apoi s-au oprit complet. Muzica încetase.

Pandora l-a privit în ochii zîmbitori.

- De ce ne-am oprit?

- Dansul s-a sfîrşit. Tocmai am încheiat fără probleme un vals de trei minute. A tras-o mai aproape. Va trebui ca de acum încolo să-ţi găseşti o altă scuză dacă vrei să stai ascunsă într-un colţ, la baluri, i-a spus la urechea sănătoasă. Pentru că poţi dansa. A făcut o pauză. Papucul rămîne însă la mine.

Pandora era nemişcată, incapabilă să scoată vreun cuvînt. Nici unul, nici măcar o silabă. De parcă o cortină imensă se ridicase, lăsînd-o să vadă o altă faţă a lumii, locuri de a căror existenţă nu aflase niciodată.

Contrariat de tăcerea ei, Gabriel şi-a slăbit îmbrăţişarea şi a privit-o cu ochii lui limpezi şi albaştri ca dimineţile de iarnă. O şuviţă de păr îi alunecase pe frunte.

În clipa aceea, Pandora a înţeles că ar muri dacă Gabriel nu ar fi al ei. De inimă albastră. Cu el, ea devenea alta – amîndoi deveneau altfel, alţii. Kathleen avusese dreptate – orice ar fi ales, nu putea fi perfect. Trebuia să renunţe la ceva.

Indiferent de alegerea pe care o făcea, un lucru era sigur: nu-l putea pierde pe acest bărbat.

A izbucnit în lacrimi. Nu din cele delicate, feminine, ci din cele cu sughiţuri, zgomotoase. Cel mai minunat dintre sentimente năvălise asupra ei ca un val imens iar ea se cufunda acum în el.

Gabriel o privea alarmat. A căutat imediat o batistă în buzunar.

- Nu, nu... nu trebuie să... Dumnezeule, Pandora, de ce faci asta? Ce s-a întîmplat?

I-a şters obrajii pînă cînd ea i-a luat batista din mînă şi şi-a suflat nasul, cu umerii încă tremurînd. În timp ce el continua să-i pună întrebări, îngrijorat, Phoebe s-a ridicat de la pian şi s-a apropiat

Continuînd să o ţină în braţe pe Pandora, Gabriel s-a uitat la sora lui:

- Nu ştiu ce s-a întîmplat, i-a şoptit.

Phoebe a clătinat din cap şi şi-a trecut mîna prin părul lui.

- Nimic rău, netotule. Ai apărut în viaţa ei ca un fulger. Oricine s-ar simţi uşor pîrjolit.

Pandora a conştientizat ca prin vis că rămăseseră singuri în salon. Phoebe plecase. Cînd valul de lacrimi a încetat şi a

ridicat capul spre el, a fost ţinută captivă de privirea lui cercetătoare.

- Plîngi pentru că vrei să te măriţi cu mine, nu-i aşa? i-a spus el.

- Nu. I-a mai scăpat un suspin. Plîng pentru că nu vreau *să nu* mă mărit cu tine.

Gabriel şi-a ţinut răsuflarea. Gura lui a pus stăpînire pe a ei într-un sărut atît de sălbatic că aproape că a durut-o.

Rupîndu-se din sărut, Pandora i-a cuprins obrajii în palme şi l-a privit gînditoare.

- Ce femeie raţională şi-ar dori un soţ care arată ca tine?

El a sărutat-o din nou, adînc şi sălbatic, iar ea a închis ochii, abandonîndu-se plăcerii.

Într-un final, Gabriel a ridicat capul şi a întrebat-o:

- Ce ţi se pare în neregulă cu felul în care arăt?

- Nu este evident? Eşti prea frumos. Celelalte femei vor flirta cu tine, vor încerca să-ţi atragă atenţia. Mereu.

- Au făcut dintotdeauna asta, i-a răspuns el sărutîndu-i obrajii. Nu le voi băga în seamă.

Ea s-a foit puţin, încercînd să scape de buzele lui poruncitoare.

- Dar eu voi observa. Şi nu-mi va face deloc plăcere. În plus va fi destul de monoton să privesc acest chip frumos, zi după zi. Ai putea măcar să te îngraşi, să-ţi iasă păr din urechi sau să-ţi piezi un dinte din faţă... Nu, chiar şi aşa, tot frumos ai fi.

- S-ar putea să chelesc de timpuriu, s-a oferit el.

Pandora s-a gîndit puţin la asta şi şi-a trecut degetele prin şuviţele care îi căzuseră pe frunte.

- Ai bărbaţi cu chelie în familie?

- Din cîte ştiu eu, nu, a recunoscut el.

Ea s-a strîmbat.

- Nu este cazul să-mi dai speranţe deşarte. Trebuie să recunoşti: vei fi mereu frumos iar eu va trebui, cumva, să găsesc o cale să mă obişnuiesc cu asta.

Gabriel a strîns-o şi mai tare în braţe, simţind-o că încerca să scape.

- Pandora, a şoptit. Pandora.

Oh, dacă ar fi reuşit să oprească sentimentul îngrozitor de minunat care o inunda! Fierbinte. Rece. Fericire. Teamă. Nu înţelegea prea bine ce se petrecea cu ea. Gabriel îi şoptea la ureche cuvinte minunate:

- Eşti atît de frumoasă... Nu-ţi cer să mi te predai, ci mă ofer să fac eu asta. Sînt în stare de orice. Eşti doar tu, Pandora... doar tu... pentru tot restul vieţii. Mărită-te cu mine... spune-mi că te măriţi cu mine...

Gura lui era lipită de a ei, mîinile lui o atingeau de parcă nu se mai sătura de ea. Muşchii lui se încordau şi se relaxau mai apoi, încercînd să o tragă şi mai aproape de el. După care s-a oprit brusc, cu buzele lipite de gîtul ei, de parcă ar fi realizat că vorbele erau inutile. Obrazul ei era lipit de părul lui care mirosea a soare şi sare de mare. Aroma lui o invada. Căldura lui o înconjura. El aştepta cu o răbdare nemiloasă, devastatoare.

- Bine, a şoptit ea.

Şi-a ţinut respiraţia şi a ridicat capul.

- Te căsătoreşti cu mine? Vorbea cu grijă, de parcă ar fi încercat să se asigure că nu era o neînţelegere.

- Da. abia a reusit ea să rostească.

El s-a îmbujorat uşor şi i-a zîmbit larg.

- Lady Pandora Ravenel... te voi face într-atît de fericită că nu-ţi va mai păsa că-ţi pierzi banii, libertatea şi întreaga existenţă legală.

Pandora a gemut.

- Nu este cazul să glumeşti cu aşa ceva. Am condiţii de pus. Mii de condiţii.

- Răspunsul este da la toate.

- Începînd cu... vreau să am dormitorul meu.

- Cu excepţia acesteia.

- Îmi place intimitatea. Am nevoie de o cameră din casă care să fie doar a mea.

- Poţi avea cîte camere vrei, doar pentru tine. Vom cumpăra o casă imensă. Dar vom împărţi acelaşi pat.

Pandora a decis să discute mai tîrziu chestiunea patului.

- Cel mai important: nu-ţi voi promite supunere. Pur şi simplu nu pot face asta. Cuvîntul acesta trebuie scos din jurămintele de nuntă.

- Sînt de acord, i-a răspuns el de îndată.

Surprinsă, Pandora a făcut ochii mari.

- Adevărat?

- Va trebui să-l înlocuieşti cu un alt cuvînt. Gabriel s-a aplecat spre ea iar vîrful nasului l-a atins pe al ei. Unul foarte bun.

Îi venea greu să gîndească, cu gura lui atît de aproape.

- Mîngîiere? i-a sugerat.

El a părut amuzat.

- Dacă vrei. A dat să o sărute din nou dar ea şi-a ferit capul.

- Aşteaptă. Mai am o condiţie. Legată de amanta ta.

Pandora l-a simţit încordîndu-se pe cînd o cuprindea cu privirea. N-aş vrea să... adică nu pot să... S-a oprit, apoi a spus dintr-o suflare: nu te voi împărţi cu ea.

Ochii îi străluceau asemenea unor flăcări:

- Am spus „doar tu", i-a amintit el. Am vorbit foarte serios.

Şi-a plecat pleoapele şi şi-a apropiat buzele de ale ei.

Şi, mult timp după aceea, nu au mai discutat nimic.

Pentru Pandora, restul zilei a trecut ca prin vis. Îşi mai amintea doar cîteva momente: cel în care le-au dat vestea rudelor, care au părut încîntaţi pînă la exaltare. În timp ce Kathleen şi Cassandra îl îmbrăţişau pe Gabriel cu rîndul, Devon a luat-o deoparte pe Pandora.

- Este ceea ce-ţi doreşti? a întrebat-o cu blîndeţe, privind-o în ochii de un albastru la fel de intens ca ochii lui.

- Da, i-a răspuns ea cu o undă de uimire.

- St. Vincent a venit ceva mai devreme la mine cu scrisoarea primită de la avocat. Mi-a spus că dacă reuşeşte să te convingă să te măriţi cu el va face tot ce este posibil să-ţi încurajeze afacerea şi că nu se va amesteca deloc. Înţelege ce înseamnă ea pentru tine. Devon a făcut o pauză şi s-a uitat spre Gabriel, care stătea de vorbă cu Kathleen şi Cassandra, după care a continuat pe un ton mai scăzut: familia Challon este foarte tradiţionalistă, pentru ei cuvîntul unui gentleman este sfînt. Încă mai consideră valabile înţelegerile de acum o sută de ani încheiate printr-o simplă strîngere de mînă.

- Înseamnă deci că eşti convins că-şi va ţine promisiunea.

- Da. Pentru orice eventualitate, însă, i-am spus că-i rup ambele picioare dacă nu se ţine de cuvînt.

Pandora a zîmbit şi şi-a lăsat capul pe pieptul lui.

- ... vrem să se întîmple foarte curînd, l-a auzit pe Gabriel spunîndu-i lui Kathleen.

- Dar sînt multe de făcut! Trusoul, ceremonia, recepţia, micul dejun de după căsătorie, luna de miere. Mai trebuie să ne ocupăm de flori, de rochiile domnişoarelor de onoare...

- Vă ajut şi eu! a exclamat Cassandra.

- Nu am timp pentru toate astea, a izbucnit Pandora, întorcîndu-se cu faţa spre ei. Trebuie să mai trimit două cereri pentru patente, să mă întîlnesc cu tipograful, să caut un spaţiu de închiriat pentru fabrică şi... nu, nu pot lăsa căsătoria să stea în calea tuturor acestor lucruri importante de care trebuie să mă ocup.

Gabriel a zîmbit ironic, auzindu-i comparaţia dintre căsătorie şi afacerea cu jocuri.

- Aş prefera să fugim, ca să mă pot întoarce imediat la lucru, a continuat Pandora. Luna de miere ar fi o pierdere de timp şi o cheltuială inutilă.

Era conştientă, desigur, că luna de miere devenise o tradiţie pentru proaspeţii căsătoriţi din clasa de mijloc şi din cea a nobililor. Numai că era îngrozită la ideea că noua ei viaţa va face ca planurile şi visele ei să fie lăsate deoparte. Nu s-ar fi putut bucura de o călătorie ştiind că o aşteptau atîtea de făcut acasă.

- Pandora, draga mea... a început Kathleen.

- Discutăm mai tîrziu, a spus Gabriel relaxat şi i-a trimis Pandorei un zîmbet încurajator.

Pandora s-a întors spre Devon şi i-a şoptit:

- Ai văzut? Mă manipulează deja. Şi este foarte priceput la asta.

- Cunosc bine sentimentul, a asigurat-o Devon, privind spre Kathleen.

Seara, familiile Challon şi Ravenel s-au adunat în salon, înainte de cină. A fost servită şampanie şi s-au ţinut toasturi în cinstea proaspătului cuplu şi a unirii dintre cele două familii. Toate rudele lui Gabriel au primit vestea cu o căldură care aproape că a copleşit-o pe Pandora.

Ducele a cuprins-o pe după umeri, i-a zîmbit şi a sărutat-o pe frunte.

- Fii binevenită în familia noastră, Pandora. Te avertizez însă: de acum încolo, ducesa şi cu mine te vom considera copilul nostru. Şi te vom răsfăţa pe măsură.

- Eu nu sînt răsfăţat, a protestat Ivo. Mama spune că sînt un giuvaier.

- Mama crede că toţi copiii ei sînt giuvaieruri, a spus Phoebe.

- Trebuie să-i trimitem imediat o telegramă lui Raphael, a exclamat Seraphina. Trebuie să se întoarcă din America din vreme pentru nuntă. N-aş vrea să o rateze.

- Eu nu mi-aş face griji, a spus Phoebe. O nuntă atît de mare se plănuieşte în cîteva luni.

Ceilalţi continuau să vorbească, dar Pandora s-a cufundat în tăcere. Nimic din toate astea nu părea real. În doar o săptămînă, viaţa ei se schimbase radical. Era prea mare agitaţie, trebuia să iasă la aer şi să-şi pună ordine în gînduri. S-a crispat cînd a simţit un braţ delicat cuprinzîndu-i umerii.

Era ducesa, ai cărei ochi albaştri radiau blîndeţe dar şi o umbră de îngrijorare, de parcă ar fi înţeles cît era ea de speriată pentru că luase cea mai importantă decizie din viaţa ei după

ce-i cunoscuse doar de cîteva zile. În nici un caz, însă, ea nu avea cum să înțeleagă ce însemna să te căsătorești cu un bărbat care-ți era aproape un străin.

Fără să scoată vreun cuvînt, ducesa a luat-o cu ea spre ușa largă care dădea spre balcon. Petrecuseră destul timp una în compania celeilalte, dar nu avuseseră prilejul să stea de vorbă între patru ochi. Mereu, timpul ducesei fusese împărțit între toți din casă, de la nepotul ei pînă la duce. În felul ei tăcut, ducesa era cea în jurul căreia se învîrtea totul.

Pe balcon era rece și întuneric, iar briza a făcut-o pe Pandora să se înfioare. Spera că ducesa o adusese acolo ca să o mustre, să-i spună ceva de genul „mai ai multe de învățat" sau „nu ești ce mi-aș fi dorit pentru fiul meu, dar va trebui să mă obișnuiesc cu acest gînd".

Stăteau alături lîngă balustradă, cu fața spre oceanul întunecat. Ducesa și-a ridicat șalul de pe umeri și l-a pus și pe umerii ei. Pandora nu-și revenea din uimire. Caşmirul era ușor și cald, mirosea a flori de liliac. Fără să fie în stare să scoată vreun cuvînt, Pandora a rămas lîngă ea, ascultînd trilurile privighetorilor.

- Cînd Gabriel era cam de vîrsta lui Ivo, a vorbit ducesa, aproape ca prin vis, a găsit în pădure doi pui de vulpe rămași orfani. Locuiam pe atunci într-un conac din Hampshire pe care îl închiriasem. Ți-a povestit despre asta?

Pandora a clătinat din cap, cu ochii larg deschiși.

Ducesa a zîmbit gînditoare.

- Erau femele, cu urechile mari și ochii ca niște nasturi negri. Scoteau sunete ascuțite, ca niște ciripituri de păsări. Mama lor murise într-o capcană pusă de braconieri, așa că

Gabriel i-a înfăşurat în haina lui şi i-a adus acasă. Puii erau prea mici ca să poată supravieţuui singuri. Bineînţeles că ne-a rugat să-l lăsam să-i ţină. Tatăl lui a fost de acord să-i crească, sub supravegherea paznicului de vînătoare, pînă ce se fac s-suficient de mari să se poată întoarce în p-pădure. Gabriel şi-a petrecut următoarele săptămîni hrănindu-i cu o pastă din carne şi lapte. Mai tîrziu, i-a învăţat să stea la pîndă şi să-şi prindă singuri prada, într-un ţarc, afară.

- Cum? a întrebat fascinată Pandora.

- Lega şoareci morţi de o sfoară şi-i trăgea prin ţarc.

- Oribil! a exclamat Pandora, rîzînd.

- Aşa este, a încuviinţat zîmbind ducesa. Gabriel se prefăcea că nu-i pasă, bineînţeles, dar era de-a dreptul dezgustător. Şi totuşi, puii trebuiau să înveţe. Ducesa a făcut o pauză, apoi a continuat şi mai gînditoare. Cred că pentru Gabriel cel mai greu a fost să păstreze distanţa, indiferent cît de mult îi iubea. Să nu-i mîngîie, nici măcar nume să nu le dea. Puii nu trebuiau să-şi piardă teama faţă de oameni, altfel nu ar fi supravieţuit. După cum îi spusese şi paznicul de vînătoare, dacă îi îmblînzea era ca şi cum îi omora cu mîna lui. Gabriel era pur şi simplu chinuit, atît de mult îşi dorea să-i ia în braţe.

- Bietul băieţel!

- Da. Dar cînd Gabriel i-a eliberat, au fost în stare să trăiască liberi şi să vîneze singuri. Pentru Gabriel a fost o lecţie valoroasă.

- Care a fost lecţia? a întrebat serioasă Pandora. Să nu iubească ceva ce ştie că va pierde?

Ducesa a clătinat din cap şi a privit-o cald şi încurajator.

- Nu, Pandora. A învăţat cum să-i iubească fără să-i schimbe. Să-i lase să fie ce le era sortit.

Capitolul 15

- Nu trebuia să cedez în privința lunii de miere, a mormăit Pandora, plecîndu-și capul peste balustrada vaporului cu zbaturi.

Gabriel și-a scos mănușile, le-a îndesat în buzunarul hainei și a masat-o ușor pe ceafă.

- Inspiră pe nas și expiră pe gură.

Se căsătoriseră în acea dimineață, la numai două săptămîni după ce o ceruse. Acum traversau canalul Solent, cel care despărțea Anglia de insula Wight. Călătoria de cinci kilometri nu dura mai mult de douăzeci și cinci de minute, de la Portsmouth la orașul-port Ryde. Din nefericire însă, Pandora avea rău de mare.

- Aproape că am ajuns, i-a șoptit Gabriel. Dacă ridici privirea vei vedea pontonul.

Pandora a riscat și a ridicat capul spre linia lungă de case albe. A coborît imediat privirea și a spus:

- Ar fi trebuit să rămînem la Eversby Priory.

- Și să ne petrecem noaptea nunții în patul tău de copilă? a întrebat-o neîncrezător Gabriel. Cu casa plină de rude?

- Ai spus că-ți place camera mea.

- O găsesc fermecătoare, iubire. Dar nu este deloc potrivită pentru activitățile la care mă gîndesc eu. Gabriel a zîmbit

amintindu-şi cum arăta dormitorul ei, cu broderii de mînă înrămate, o prea-iubită păpuşă de ceară cu părul încîlcit şi fără un ochi şi cu raftul cu cărţi uzate de atîta răsfoit. În plus, patul tău este prea mic pentru mine. Mi-ar fi atîrnat picioarele pe afară.

- Bănuiesc că la casa cu etaje retrase ai un pat suficient de mare?

El se juca cu şuviţele de pe ceafa ei.

- Noi, doamnă, i-a şoptit, avem un pat imens în casa noastră.

Pandora nu-i văzuse deocamdată casa din Queen's Gate. Nu numai că o asemenea vizită nu s-ar fi cuvenit deloc, chiar şi în prezenţa unei însoţitoare, dar nici nu fusese timp, în vîltoarea pregătirilor de nuntă.

Lui Gabriel îi trebuiseră aproape toate cele două săptămîni să găsească o cale prin care „a se supune" să fie scos din jurămintele de nuntă. Fusese informat de arhiepiscopul Londrei că, dacă mireasa nu-i jură supunere soţului ei în timpul ceremoniei, aceasta va fi considerată nelegală de către curtea ecleziastică. De aceea Gabriel ceruse o audienţă la arhiepiscopul de Canterbury, care încuviinţase fără prea mare convingere să-i acorde o dispensă destul de neobişnuită, atîta vreme cît erau îndeplinite anumite condiţii. Una dintre ele era o „taxă privată" enormă.

- Dispensa va face ca mariajul nostru să fie legal şi valid, i-a explicat Gabriel Pandorei, atîta timp cît îi permitem preotului să-ţi „aştearnă" necesitatea supunerii faţă de soţul tău.

Pandora se încruntase.

- Ce vrea să însemne asta?

- Înseamnă că trebuie să te prefaci că-l asculți pe preot, în timp ce acesta îți explică de ce ar trebui să i te spui soțului tău. Atîta timp cît nu vei obiecta va însemna că ești de acord cu el.

- Dar nu va trebui să-ți jur supunere, nu-i așa? Nu va trebui să rostesc cuvîntul?

- Nu.

Ea zîmbise încîntată, dar și plină de remușcări:

- Îți mulțumesc. Îmi pare rău că ți-am dat atîta bătaie de cap.

O îmbrățișase și o privise ironic.

- Ce m-aș fi făcut eu cu o Pandora blajină și docilă? Nu mi-ar fi plăcut deloc să trăiesc așa.

Evident, nu-i făcuse curte ca la carte și se grăbiseră cît putuseră de tare cu nunta. Oricît de tentant ar fi sunat, Gabriel a respins totuși ideea de a fugi. Pentru Pandora totul era nou și nesigur, așa că avea nevoie de cei dragi și de un mediu familiar în ziua nunții. Cînd Devon și Kathleen le-au oferit capela de pe domeniul lor, Gabriel a fost imediat de acord.

I se părea foarte potrivit ca ceremonia căsătoriei să se țină în Hampshire și apoi să-și petreacă luna de miere pe insula Wight, pe coasta sudică. Numită adesea „grădina Angliei", mica insulă era plină de verdeață, cu numeroase grădini și sate pitorești care adăposteau o mulțime de hanuri dar și hoteluri luxoase.

Dar pe cînd se apropiau, pentru tînăra mireasă insula părea să-și piardă din farmec.

- Nu aveam nevoie de nici o lună de miere, i-a spus Pandora privind spre orășelul fermecător care se ridica parcă din apă. Jocul meu trebuie să ajungă din timp în magazine, pentru Crăciun.

- Pentru oricine altcineva luna de miere ar fi durat exact atît: o lună, i-a spus Gabriel. Eu ţi-am cerut doar o săptămînă.

- Dar nu vom avea nimic de făcut!

- Voi încerca să te ţin ocupată, i-a răspuns sec Gabriel. S-a aşezat în spatele ei, cuprinzînd-o cu braţele. Vom petrece cîteva zile împreună, doar noi doi, ca să te obişnuieşti cu noua ta viaţă. Căsătoria va fi o schimbare majoră, mai ales pentru tine. Şi-a apropiat buzele de urechea ei. Vei locui într-o casă care nu îţi este familiară, împreună cu un bărbat pe care nu-l cunoşti foarte bine – şi care va face multe lucruri cu trupul tău, lucruri care nu-ţi sînt nici ele cunoscute.

- Dar tu unde vei fi? l-a întrebat Pandora şi şi-a înfrînat cu greu un strigăt cînd el i-a muşcat lobul urechii.

- Dacă te răzgîndeşti în toiul lunii noastre de miere, i-a spus el, ne putem întoarce oricînd la Londra. Ne îmbarcăm pe un vas cu aburi pînă în Portsmouth, mergem la gară, luăm trenul direct spre gara Waterloo şi în mai puţin de trei ore sîntem pe pragul casei noastre.

Cuvintele lui au părut să o liniştească. În timp ce vaporul îşi continua traversarea, Pandora şi-a scos mănuşa să-şi admire inelul de căsătorie, aşa cum mai făcuse de cel puţin douăsprezece ori în ziua aceea. Gabriel îi alesese un safir din colecţia familiei Challon, pe care i-l montase în aur şi diamante. Safirul de Ceylon era o piatră rară, avea douăsprezece faţete în loc de şase. Pandorei părea să-i placă imens inelul şi era fascinată de steaua luminoasă care părea să se mişte pe suprafaţa safirului. Efectul, numit asterism, era mai evident în bătaia soarelui.

- Cum de apare această stea? l-a întrebat Pandora, mişcînd mîna.

Gabriel a sărutat-o pe lobul urechii.

- Din cauza micilor imperfecţiuni ale pietrei. Acestea o fac şi mai frumoasă.

Ea s-a întors şi s-a ghemuit la pieptul lui.

Nunta lor durase trei zile. La ea participaseră familiile Challon şi Ravenel, alături de cîţiva prieteni apropiaţi printre care lordul şi lady Berwick. Spre regretul lui Gabriel, fratele lui mai mic Raphael nu avusese cum să se întoarcă la timp din America, unde plecase într-o călătorie de afaceri. Raphael le trimisese o telegramă şi le promisese că vor serba împreună primăvara viitoare, la întoarcerea acasă.

Pandora îl dusese pe Gabriel într-un tur al domeniului, iar acesta începuse abia atunci să înţeleagă cît de retras trăiseră ea şi surorile ei, mare parte din vieţile lor. Eversby Priory era o lume aparte. Conacul construit în perioada domniei lui Iacob I, aşezat între păduri seculare şi dealuri înverzite, rămăsese neschimbat de cel puţin două secole. Devon începuse să facă îmbunătăţirile demult necesare încă de cînd moştenise titlul, dar era nevoie de timp pentru ca întreaga casă să poată fi renovată. Toaletele moderne fuseseră instalate cu numai doi ani în urmă. Pînă atunci, folosiseră oale de noapte şi private în aer liber, fapt care o făcuse pe Pandora să-i spună lui Gabriel:

- Abia ce-am dat cu nasul de civilizaţie.

Festivităţile au fost pentru Gabriel un prilej să-i cunoască pe membrii familiei Ravenel pe care nu-i mai văzuse pînă atunci: pe fratele mai mic al lui Devon, West şi pe lady Helen, sora mai mare a Pandorei. Gabriel îl plăcuse imediat pe West, un ştrengar cu o inteligenţă sclipitoare şi un comportament ireverenţios. El se ocupa de arendaşii şi fermierii din Eversby

Priory şi părea să le cunoască foarte bine problemele şi frămîntările.

Lady Helen venise însoţită de soţul ei, domnul Rhys Winterborne. Era mult mai rezervată decît gemenele. Nu radia energie ca Pandora, nici un farmec efervescent asemenea Cassandrei, ci avea o gravitate dulce, răbdătoare. Subţire ca o trestie, cu părul de un blond argintiu, părea coborîtă dintr-un tablou de Bougereau.

Erau puţini aceia care ar fi prevăzut o unire între o fiinţă atît de delicată şi un bărbat ca Rhys Winterborne, un galez masiv cu părul negru al cărui tată fusese băcan. Proprietar al celui mai mare magazin universal din Anglia, Winterborne avea o putere financiară considerabilă, fiind renumit pentru caracterul hotărît, plin de forţă. Totuşi, după căsătorie devenise ceva mai relaxat, mai mulţumit şi zîmbea aşa cum Gabriel nu-l mai văzuse niciodată.

Gabriel îl întîlnise de cîteva ori pe Winterborne în ultimii patru ani, la şedinţele bianuale de consiliu ale unei companii de echipamente hidraulice. Winterborne se dovedise pragmatic şi decent, cu o intuiţie remarcabilă şi multă isteţime în afaceri. Gabriel îl plăcuse pe galez, chiar dacă nu era deloc cizelat. Se învîrteau însă în cercuri diferite, aşa că acele întîlniri de afaceri fuseseră singurele dăţi în care se văzuseră.

Se părea că de-acum Gabriel şi Winterborne se vor întîlni mai des. Nu numai că intraseră prin căsătorie într-o familie foarte unită, dar Winterborne fusese mentorul Pandorei. În ultimul an o sfătuise pe Pandora şi o încurajase să-şi pornească propria afacere. În plus, îi promisese solemn că îi va vinde jocurile în magazinul său. Pandora nu făcea un secret din

gratitudinea şi afecţiunea ei pentru acest bărbat. Ba chiar se agăţa de fiecare cuvînt al lui şi radia cînd acesta îi dădea atenţie.

Cînd Gabriel a văzut cît de în largul lor erau unul cu celălalt a trebuit să se lupte cu o neaşteptată împunsătură de gelozie. Ideea l-a îngrozit. Nu fusese gelos sau posesiv niciodată, pe nimeni, se considerase mai presus de aceste sentimente meschine. Dar cînd era vorba de Pandora el nu se deosebea prea mult de o brută primitivă. O dorea doar pentru el, totul trebuia să fie al lui, fiecare privire, fiecare atingere, fiecare respiraţie, fiecare rază de lumină reflectată în părul ei. Era gelos şi pe aerul care îi mîngîia pielea.

În plus, Pandora era atît de hotărîtă să-şi păstreze independenţa faţă de el, ca o naţiune mică suverană, temătoare că va fi cucerită şi absorbită de vecinul cel puternic. Cu fiecare zi ea adăuga noi condiţii pe listă, de parcă simţea nevoia să se protejeze de el.

Cînd Gabriel îi pomenise despre toate astea lui Phoebe, într-o discuţie între patru ochi, sora lui îi aruncase o privire neîncrezătoare şi îi spusese:

- În viaţa ei există lucruri care vin din trecut, mai vechi decît relaţia ta cu Pandora. Nu te poţi aştepta la dragoste eternă şi la devotament de la o femeie pe care ai cunoscut-o abia acum două săptămîni. A rîs cu afecţiune, văzîndu-i expresia nemulţumită. Oh, am uitat. Eşti Gabriel, lord St. Vincent. Bineînţeles că te aştepţi la toate astea.

Gîndurile i-au revenit în prezent. Pandora îşi ridicase faţa spre briza răcoroasă.

Întrebîndu-se ce se petrecea oare în creierul ei neobosit, Gabriel i-a atins o şuviţă care i se lipise de obraz.

- La ce te gîndeşti? a întrebat-o. La căsătorie? La rudele tale?

- Un romb, a spus absentă Pandora.

El a ridicat o sprînceană.

- Te referi la paralelogramul cu unghiuri opuse egale, obtuze?

- Da. Vărul West mi-a spus că insula Wight are forma unui romb. Mă gîndeam care ar fi adjectivul... A ridicat mîna înmănuşată şi şi-a bătut încetişor buzele cu vîrfurile degetelor. Ar fi „romboid", nu?

Gabriel se juca cu o floare din mătase de pe pălăria ei.

- Rombofobie, a spus intrînd în jocul ei. Teama de romburi.

Ochii ei au zîmbit.

- Rombusoletrie. Adoraţia robusurilor.

Gabriel i-a atins obrazul şi i-a şoptit:

- Aş vrea să te ador.

Pandora nu a părut să-l audă, mintea ei fiind încă preocupată de jocurile de cuvinte. Zîmbind, Gabriel a continuat să-şi ţină braţul pe după ea pînă ce vaporul cu aburi a acostat.

Au debarcat şi s-au urcat într-un tramvai tras de cai care avea să-i ducă la promenada aflată la un kilometru şi jumătate depărtare. Între timp, Oakes, valetul lui Gabriel le dădea indicaţii hamalilor şi supraveghea debarcarea bagajelor. Valetul urma să călătorească separat spre hotel, împreună cu camerista doamnei.

Au ajuns la promenada foarte la modă iar de acolo au mai călătorit doar cinci minute cu trăsura pînă la Empire, un hotel opulent aflat pe plaja cu nisip. Clădirea minunată avea echipamente moderne, cum ar fi lifturi hidraulice care duceau

bagajele la orice etaj şi apartamente cu băi proprii.

Pandora nu mai stătuse niciodată la hotel, aşa că era fascinată de tot luxul care o înconjura. Se rotea ca să admire în detaliu decorul în nuanţe de albastru, auriu şi alb, coloanele din marmură, tapetul pictat de mînă. Hotelul avea şi un *maître* care a remarcat imediat interesul Pandorei şi s-a oferit să le facă un tur privat proaspeţilor însurăţei.

- Mulţumim, dar... a început Gabriel.

- Ne-ar face mare plăcere! a exclamat Pandora tropăind de entuziasm. S-a oprit imediat, aducîndu-şi aminte că trebuia să se comporte decent. Gabriel şi-a ascuns un zîmbet.

Încîntat de entuziasmul ei, maître d'hôtel i-a oferit braţul şi a condus-o prin hotel, fiind urmaţi de Gabriel. Au mers mai întîi în galeria de artă, acolo unde erau expuse cu mîndrie portretele proprietarului hotelului şi al familiei lui, precum şi un peisaj de Turner şi un tablou înfăţişînd copii şi cîini al maestrului olandez Jan Steen.

Au vizitat mai apoi restaurantul franţuzesc, iar Pandora a fost şocată să vadă că femeile puteau lua masa împreună cu bărbaţii, în loc să fie servite în mici saloane private. Maître d'hôtel a asigurat-o că aşa se proceda deja la Paris şi, ca o mare confidenţă, i-a arătat masa ocupată de un prinţ indian cu soţia lui şi o alta la care serveau cina un bancher american împreună cu soţia şi fiicele.

Turul a continuat de-a lungul unei galerii imense care încadra o grădină închisă, cu acoperişul din sticlă. Maître d'hôtel le expunea cu mîndrie facilităţile de care se bucura hotelul: apa care provenea din izvorul propriu... grădinile scăldate de briză în care se putea servi ceaiul de după-amiază...

sala de bal placată integral cu marmură roşie de Verona şi luminată de candelabre de cristal stil Ludovic al XIV-lea... dar răbdarea lui Gabriel se apropia de sfîrşit.

- Mulţumim pentru tur, l-a întrerupt într-un final Gabriel atunci cînd se apropiau de scara cea mare cu balustrada din fier forjat importată de la Bruxelles şi decorată cu scene din cele douăsprezece munci ale lui Hercule. Nu încăpea îndoială că maître d'hôtel avea să le descrie pe fiecare în parte, pînă la ultimul detaliu. Vă sîntem recunoscători, dar mă tem că eu şi lady St. Vincent v-am răpit şi aşa prea mult timp. Ne vom retrage acum în apartamentul nostru.

- Dar domnule... nu v-am spus povestea lui Hercule care a învins Hidra, a spus maître d'hôtel făcînd semn spre una din scenele de pe balustradă. Pentru că Gabriel l-a refuzat cu un gest, a insistat plin de speranţă: Hercule şi calul lui Diodeme...?

Ignorînd felul în care Pandora privea balustrada, Gabriel i-a mulţumit încă o dată bărbatului şi a tras-o după el, pe scară.

- Dar se pregătea să ne spună douăsprezece poveşti, a protestat în şoaptă Pandora.

- Ştiu. Gabriel nu s-a oprit pînă ce nu au ajuns în apartamentul lor, acolo unde valetul şi camerista tocmai terminau de despachetat bagajele. Ida s-a apropiat să o ajute pe Pandora să se schimbe de costumul de călătorie, dar Gabriel a concediat-o cu un gest: mă ocup eu de lady St. Vincent. Nu avem nevoie de serviciile voastre pentru o vreme.

Deşi cuvintele lui nu au avut o conotaţie desfrînată, camerista blondă cu faţa rotundă a roşit şi abia a reuşit să facă o plecăciune. S-a oprit cîteva clipe lîngă Pandora, i-a şoptit ceva, după care a ieşit împreună cu valetul.

- Ce ţi-a spus? a întrebat-o Gabriel pe Pandora, care cerceta acum apartamentul compus din saloane, dormitoare, băi şi o verandă cu vedere la ocean.

- Mi-a spus să-mi aşez rochia pe scaun şi să n-o arunc pe jos. Şi să iau pălăria de pe scaun, să nu se aşeze cineva pe ea.

Gabriel s-a încruntat.

- Îţi vorbeşte mult prea familiar. Mă gîndesc foarte serios să o concediez.

- Ida este Ginghis Han-ul cameristelor, a spus Pandora, dar îmi aminteşte mereu lucruri pe care am tendinţa să le uit şi-mi găseşte lucrurile pe care le rătăcesc. Vocea ei avea un ecou slab, pentru că tocmai intrase în baie. Ah, şi mi-a spus să nu mă mai încăpăţînez ca un catîr şi să mă mărit cu tine.

- O păstrăm, atunci, a spus hotărît Gabriel. A intrat în baie şi a găsit-o pe Pandora aplecată peste cada imensă din porţelan, jucîndu-se cu cele două seturi de robinete, unul placat cu argint şi celălalt din alamă.

- De ce sînt atît de multe? a întrebat ea.

- Un set este pentru apă obişnuită, pentru baie, pe cînd al doilea este pentru apă de mare.

- Adevărat? Pot face baie în apă de mare chiar aici?

- Exact. Gabriel a zîmbit văzînd-o cît era de încîntată. Acum eşti mai puţin dezamăgită de luna noastră de miere?

Pandora i-a surîs .

- Poate, doar puţin, a recunoscut ea. În clipa următoare s-a aruncat de gît.

Simţind-o cum tremura, Gabriel a strîns-o în braţe iar zîmbetul i s-a şters de pe chip.

- De ce tremuri, iubirea mea?

Pandora își îngropase fața la pieptul lui.

- Mi-e teamă pentru diseară.

Bineînțeles. Era o mireasă care aștepta noaptea nunții, îngrozită la ideea de a se urca în pat cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse, sigură că va avea parte de durere și de rușine. L-a cuprins un val de tandrețe, urmat imediat de dezamăgire. Mai mult ca sigur că nu vor consuma căsătoria în noaptea aceea. Trebuia să aibă răbdare cu ea. Să se resemneze cu cît preludiu îi va permite ea și apoi, peste o zi sau două, poate că va fi de acord să...

- Aș prefera să o facem chiar acum, i-a spus ea. Ca să nu-mi mai fac atîtea griji.

Declarația l-a descumpănit total pe Gabriel. Nu a mai reușit să scoată nici un cuvînt.

- Sînt extrem de agitată, a continuat Pandora. Nu voi fi în stare să mănînc sau să citesc pînă nu terminăm cu asta. Chiar dacă se va dovedi o pură agonie, o prefer în locul așteptării.

Inima i-a tresărit de ușurare și dorință. A respirat adînc.

- Draga mea, nu va fi o agonie. Îți promit că o să-ți facă plăcere. A făcut o pauză, apoi a adăugat: în mare parte. A sărutat-o pe gît și a continuat: ți-a plăcut rendezvous-ul nostru din miez de noapte, nu-i așa?

Pandora a dat din cap. El își dădea prea bine seama ce eforturi făcea să se relaxeze, să se încreadă în el.

El i-a căutat buzele și le-a făcut să se despartă cu atingeri ușoare ale limbii. Răspunsul ei a fost delicat la început, gura inocentă urmînd mîngîierile lui. S-a relaxat și s-a lipit de el de parcă întreaga ei vitalitate se scurgea acum în el. El s-a înfierbîntat, un val de căldură dansa prin tot corpul lui. Cu mare

greutate s-a smuls din sărut, i-a cuprins fața în palme și a privit-o în ochii visători.

- Ce-ar fi să trimit după niște șampanie? a sugerat el. Te va ajuta să te relaxezi. I-a mîngîiat obrazul cu degetul mare. După care îți voi face un cadou.

Pandora s-a încruntat bănuitoare.

- Un cadou în sens literal?

Gabriel i-a răspuns cu un zîmbet enigmatic.

- Da. Cum altfel?

- M-am gîndit că poate fi o metaforă. A întors capul spre dormitor. Pentru „asta".

El a izbucnit în rîs.

- Nu m-aș flata chiar atît. Va trebui să-mi spui tu, mai tîrziu, dacă felul meu de a face dragoste este sau nu un cadou. Zîmbind încă s-a aplecat să o sărute.

O adora. Ca ea nu mai era nimeni, iar ea îi aparținea complet... și ar fi vrut să poată striga asta în gura mare.

Stînjeneala trăită de Pandora, care era dezbrăcată de un bărbat, era depășită doar de amuzamentul lui Gabriel. A tot chicotit în barbă pînă cînd ea l-a întrebat:

- Încă mai rîzi din cauza metaforei?

- Nu a fost o metaforă, i-a răspuns el continuînd să zîmbească.

Pandora ar fi vrut să-i spună că nici o mireasă nu ar fi fost prea încîntată dacă bărbatul ei ar fi rînjit ca o hienă în timp ce-i scotea hainele. Dar era convinsă că orice ar fi spus n-ar fi făcut altceva decît să-i prelungească amuzamentul. A așteptat să-i deschidă copcile corsetului și, rămasă doar în cămașă și ciorapi, s-a repezit în pat și s-a ascuns sub pături.

- Gabriel? a întrebat, trăgîndu-şi pătura pînă la gît. În loc de şampanie... pot să beau un pahar de vin de Porto? Sau acela este doar pentru bărbaţi?

Soţul ei s-a apropiat de pat şi s-a aplecat să o sărute.

- Dacă îţi place vinul de Porto, asta vei primi.

În timp ce el se ducea să sune după un servitor, Pandora şi-a scos şi restul de haine pe sub pătură. Le-a dat drumul pe jos, pe lîngă pat şi şi-a mai pus o pernă sub cap.

Gabriel s-a întors după cîteva minute şi s-a aşezat pe marginea patului. I-a luat mîna şi i-a pus în palmă o cutie dreptunghiulară îmbrăcată în piele.

- Bijuterii? a întrebat Pandora, brusc cuprinsă de timiditate. Nu era nevoie.

- Aşa este obiceiul. Mirele îi dă un dar miresei sale, în ziua nunţii.

Pandora a desfăcut încuietoarea aurie, a deschis cutia şi a văzut un colier dublu de perle aşezat pe o pernuţă din catifea roşie. A făcut ochii mari şi şi-a trecut uşor degetele peste ele.

- Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea avea ceva atît de fin. Mulţumesc.

- Îţi plac, draga mea?

- Oh, foarte mult... a început Pandora dar s-a oprit cînd a văzut închizătoarea din aur bătută în diamante. Închizătoarea era în formă de două frunze care se înlănţuiau. Acante, a spus ea. Exact ca acelea de pe spătarul banchetei de la balul Chaworth.

- Au început să-mi placă tot mai mult. A mîngîiat-o cu privirea cînd ea şi-a pus colierul la gît. Era într-atît de lung încît nu a fost nevoie să-i desfacă închizătoarea. Te-au ţinut acolo,

prizonieră, cît timp a fost nevoie ca să te găsesc. I-a atins umărul gol cu vîrfurile degetelor şi a urmat conturul şiragurilor pe sînii ei. Eşti captivă pe viaţă, doamna mea.

Pandora s-a aplecat să-l sărute. Gura lui era caldă şi fermă şi lua delicios forma gurii ei. A închis ochii şi a întredeschis buzele, fără să se mai gîndească la altceva decît la atingerile mătăsoase ale limbii lui. Sărutul lui o ameţea, plămînii i se dilatau de parcă ar fi înghiţit o ceaţă fierbinte. Şi-a dat seama că cearceaful şi pătura îi alunecaseră pînă la talie doar atunci cînd i-a simţit mîna pe sînul ei. Degetul lui mare rostogolea cu blîndeţe perlele pe sfîrcul sensibil, înainte şi înapoi. S-a cutremurat, iar bătăile inimii au început să i rezoneze în obraji, în gît, în sîni şi încheieturi.

A sărutat-o fără grabă, cu limba pătrunzînd tot mai adînc, pînă cînd a auzit-o gemînd de plăcere. Pandora a încercat să scape de pătură, uitînd de toate în dorinţa de a fi aproape de el. În clipa următoare el a întins-o pe pat, acoperindu-i trupul gol cu trupul lui complet îmbrăcat. Greutatea de bărbat era excitantă, îi simţea bărbăţia întărită între pulpe. S-a arcuit puţin şi a simţit ca şi cum fluturi i se zbăteau înăuntru.

Gabriel a respirat adînc, şi a pus din nou stăpînire pe gura ei cu săruturi fierbinţi şi murmurîndu-i în timp ce mîna îi rătăcea pe goliciunea ei:

- Ai un trup desăvîrşit... puternic şi dulce... felul în care se arcuieşte aici... Dumnezeule, te doresc atît de mult... aş avea nevoie de mai multe mîini, doar ca să te simt.

Dacă ar fi putut vorbi i-ar fi spus că şi două erau periculos de multe.

Dornică să-i simtă pielea, i-a tras de haine. El a ajutat-o,

dar a fost foarte dificil pentru că nu se îndura să se desprindă din sărut mai mult de cîteva secunde. Una după alta, hainele au zburat pe podea, lîngă pat, pînă ce trupul lui i s-a înfăţişat în toată splendoarea. Bustul lui era neted şi auriu iar pe piept şi vîntre avea cîte un petic de păr.

A riscat o privire spre erecţia lui şi şi-a îngropat imediat faţa în umărul lui. Cîndva, cînd se plimba împreuna cu Cassandra ceva mai departe de casă, văzuse doi băieţi destul de mici stropindu-se în joacă în iaz, supravegheaţi de mama lor, soţia unuia dintre arendaşi. Băieţii erau complet goi, cu trupurile complet lipsite de păr, iar părţile lor intime erau atît de inocent de mici că abia se vedeau.

Dar *asta* nu aveai cum să n-o observi, de la depărtare chiar.

Gabriel i-a ridicat bărbia şi i-a căutat privirea.

- Nu te teme, i-a spus.

- Nu mă tem, i-a răspuns ea poate puţin cam prea repede. Sînt doar surprinsă pentru că... ei bine.. nu seamănă cu cea a unui băieţel.

Gabriel a clipit amuzat iar la coada ochiului i s-au format riduri adînci.

- Slavă Domnului, nu.

Pandora a răsuflat adînc, încercînd să nu se lasă pradă emoţiilor. El era soţul ei şi era un bărbat superb. Era hotărîtă să adore fiecare bucăţică din trupul lui. Chiar şi pe cele de natură să o intimideze. Fără îndoială că amanta lui ştiuse foarte bine ce avea de făcut. Gîndul acesta i-a trezit imediat instinctul de competiţie. Acum, că-i ceruse să renunţe la ea, nu se putea dovedi o înlocuitoare jalnică.

A preluat iniţiativa şi l-a împins uşor, încercînd să-l întoarcă pe spate. El nu s-a clintit, doar a privit-o întrebător.

- Vreau să te privesc, i-a spus ea împingîndu-l din nou.

De data aceasta el s-a rostogolit cu uşurinţă şi s-a întins pe spate, cu un braţ sub cap. Părea un leu bucurîndu-se de soare. Pandora s-a sprijinit într-un cot şi a întins temătoare mîna spre abdomenul lui cu carnea tare şi muşchii încordaţi. S-a aplecat şi şi-a lipit nasul de pieptul lui. Ritmul respiraţiei lui s-a schimbat cînd şi-a folosit vîrful limbii pe sfîrcul plat de bărbat, făcînd să se ridice doar un punct minuscul, dur ca diamantul. Cum el nu a obiectat, a continuat să-l exploreze cu dosul palmei, coborînd pînă la vintre, acolo unde pielea a devenit mai fierbinte şi mai mătăsoasă. A ajuns la smocul de păr creţ şi a ezitat, ridicînd privirea spre chipul lui. El nu mai zîmbea. Părea mai îmbujorat şi întredeschisese buzele de parcă ar fi vrut să spună ceva dar nu reuşea.

Pentru un bărbat atît de articulat, şi-a spus Pandora, soţul ei îşi alesese un moment foarte prost să-şi ţină gura. Cîteva instrucţiuni, o sugestie ici şi colo nu ar fi fost de neglijat. Numai că Gabriel continua să o privească de parcă era vrăjit şi respira ca un boiler stricat.

Un colţ neastîmpărat al inimii ei se bucura la gîndul că acea fiinţă masivă şi virilă îşi dorea atît de mult atingerile ei. Şi-a trecut degetele prin smocul de păr iar erecţia lui a pulsat. A auzit un geamăt înfundat iar muşchii coapselor lui s-au încordat vizibil. Simţindu-se tot mai curajoasă, l-a prins între degete. Era fierbinte ca metalul şi la fel de dur. Pielea îi era satinată şi rozalie şi, după cum pulsa, extrem de sensibilă. Fascinată, a îndrăznit să-şi plimbe degetele în sus şi în jos, să-i cuprindă testiculele în palmă.

El respira tot mai greu. Mirosea a curat, a săpun, dar cu un iz pregnant de sare. Pandora s-a tras mai aproape, să-i simtă

aroma. Dintr-un impuls şi-a ţuguiat buzele şi a suflat de-a lungul trupului lui.

Gabriel a scos un sunet incoerent şi i-a tras capul mai aproape. Ea l-a atins cu vîrful limbii, ca pe o acadea. Pielea îi era ca de mătase şi pluş, cum ea nu mai simţise niciodată.

A prins-o de talie şi a ridicat-o, aşezînd-o călare pe el.

- Mă înnebuneşti, i-a murmurat înainte să-i zdrobească buzele cu buzele lui. I-a cuprins ceafa cu o mînă, desfăcînd cîteva ace de păr din coafura deja răvăşită iar cealaltă mînă şi-a lăsat-o să-i alunece pe posteriorul ei.

A ghidat-o uşor, într-un ritm molcom, fiecare mişcare făcînd ca sexul ei să se deschidă la atingerea bărbăţiei lui întărite. Părul de pe pieptul lui îi necăjea sînii, trimiţîndu-i săgeţi de foc în tot trupul. Atingerile sexului lui au devenit mai mătăsoase, trimiţînd valuri de căldură ciudate şi lascive, urmate de o umezire...

A ridicat brusc capul şi a înlemnit, cu obrajii roşii ca focul.

- Este... umed... a şoptit ea, umilită.

- Da. Pleoapele lui păreau grele, ochii erau de un albastru întunecat. Înainte ca ea să mai spună ceva, a ridicat-o suficient de mult ca gura lui să-i cuprindă sînul. Ea a gemut uşor cînd şi-au reluat ritmul, lent, de neoprit, pînă cînd senzaţiile au ameninţat să se reverse iar Pandora a simţit nevoia disperată ca tensiunea să se transforme în eliberare.

Gabriel s-a rostogolit cu grijă, a întins-o pe spate şi a început să-i presare săruturi fierbinţi pe trup. Mîinile îi rătăceau pricepute, trasînd contururi sinuoase pe interiorul pulpelor, aventurîndu-se tot mai sus şi ajungînd într-un final la carnea moale dintre picioarele ei. A atins-o cu blîndeţe. I-a

simțit apăsarea subtilă a degetului iar mușchii ei s-au încordat, să-l țină departe. El i-a murmurat ceva, cu buzele lipite de abdomenul ei. Deși nu a înțeles nimic, rezonanța vocii lui a liniștit-o.

Degetul lui pătrundea mai adînc, găsea locuri sensibile care o făceau să gîfîie. Gura lui a coborît la triunghiul cu păr creț și a cercetat pliurile moi. O ținea la limita plăcerii intense, sărutînd piscul sexului ei, cu degetul adînc în ea. Ea nu se putea abține să-și ridice ritmic șoldurile, implorînd-l fără cuvinte să-i aducă ușurarea. El și-a retras degetul pentru un scurt moment, doar ca să revină apăsînd și mai adînc. De data asta cu două degete, și-a dat ea seama. A dat să protesteze, dar chiar în clipa aceea gura lui a făcut ceva într-atît de uimitor că a făcut-o să-și deschidă larg picioarele.

Răbdător și tandru, el o dezmierda cu limba, păstrînd ritmul și aducîndu-i plăcerea în valuri. Ea a gemut și s-a încordat, cu pelvisul ridicat. După un moment de nemișcare a urmat eliberarea orbitoare care i-a cuprins întreg corpul. S-a răsucit, a țipat, a gemut, pierdută și rușinată în brațele soțului ei. Cînd și ultimele tremure au încetat, a fost prea năucită ca să se mai miște. Degetele lui au alunecat din ea, lăsînd-o cu un sentiment straniu de gol, cu intrarea în trupul ei dilatată și pulsînd.

Gabriel s-a așezat deasupra ei, a potrivit-o între coapsele lui și și-a trecut un braț pe după gîtul ei.

- Stai relaxată, draga mea, i-a șoptit. Așa.

Pandora nici nu avea de ales. Trupul îi era pustiu și inert, ca o mănușă goală.

A simțit atingerea bărbăției lui trasînd cercuri deasupra

deschizăturii ei vulnerabile. Fierbinte şi greu, sexul lui îşi croia drum în adăpostul ei moale. O umplea gradat, presiunea era enormă şi de neoprit iar durerea a lăsat-o fără răsuflare. Carnea îi zvîcnea, se strîngea în jurul lui.

Gabriel s-a oprit şi a privit-o preocupat, aşteptînd ca trupul ei să se obişnuiască. I-a dat deoparte şuviţele lipite de obraji şi a sărutat-o pe frunte.

- Nu trebuie să aştepţi, i-a spus Pandora închizînd ochii în faţa valului de lacrimi care izvorîseră brusc.

I-a simţit buzele pe pleoape.

- Dar vreau, i-a şoptit el. Vreau să rămîn înăuntrul tău cît mai mult timp. Plăcerea pe care mi-o oferi... este ca şi cum aş redescoperi ce înseamnă să faci dragoste. A sărutat-o tandru, erotic, făcînd ca fluturii să-i zboare din nou prin stomac. Muşchii i s-au contractat convulsiv în jurul bărbăţiei lui şi l-a simţit pătrunzînd tot mai adînc de fiecare dată. Cumva, trupul ei i-a făcut loc, s-a predat penetrării insistente. Nu mai era la fel de dureros acum, valuri subtile de plăcere îşi croiau drum printre cele de disconfort. El se mişca cu mare grijă, aluneca precum mătasea.

Pandora şi-a trecut braţele în jurul gîtului lui şi şi-a lăsat capul pe spate cînd el a sărutat-o pe gît.

- Ce trebuie să fac? l-a întrebat.

Gabriel a gemut înfundat, de parcă ar fi avut dureri crîncene.

- Ţine-mă strîns lîngă tine, atît. Dumnezeule, niciodată... S-a întrerupt pentru o ultimă împingere şi s-a cutremurat iar ea s-a înfăşurat în jurul lui, cuprinzîndu-l cu braţele şi cu picioarele, ţinîndu-l aproape, doar pentru ea.

Ceva mai tîrziu el a încetat să mai tremure şi s-a prăbuşit pe o parte, atent să nu o strivească.

Pandora s-a jucat cu şuviţele umede de pe ceafa lui şi i-a conturat uşor linia urechii.

- Felul tău de a face dragoste, i-a spus ea, este ca un cadou.

Deşi avea faţa lipită de umărul ei, l-a simţit zîmbind.

Capitolul 16

- Nu am mai petrecut niciodată atît de mult timp în pat, a spus Pandora patru zile mai tîrziu, pe cînd lumina tîrzie a dimineţii se strecura printre draperii. Nici măcar atunci cînd am fost bolnavă. În afară de cîteva ieşiri scurte, cum ar fi o excursie la ruinele saxone antice şi ceaiul de după-amiază luat în grădina hotelului nu părăsiseră deloc apartamentul. Trebuie să fac ceva productiv.

Un braţ leneş de bărbat a tras-o la pieptul dur. Vocea lui Gabriel l-a sunat ca o catifea la ureche:

- Mie mi se pare că ai fost excepţional de productivă.

- Mă gîndeam la ceva util.

- Ai fost foarte utilă. Şi-a trecut palma peste coapsa ei.

- Făcînd ce?

- Satisfăcîndu-mi mie nevoile.

- Nu foarte bine, se pare. Altfel n-ar fi trebuit să repet, iar şi iar. Pandora a început să se tîrască pe saltea, ca şi cum ar fi încercat să scape din pat şi a chicotit cînd el a prins-o.

- Te descurci chiar foarte bine. Şi mă faci să te doresc şi mai mult. Gabriel a aşezat-o deasupra, cu spatele la el şi a muşcat-o în joacă de umăr. Mă obsedezi, cu gura ta dulce şi mîinile pricepute... şi spatele tău frumos... şi picioarele...

- Ai nevoie de un hobby, i-a spus severă Pandora, simţindu-

i bărbăția întărindu-i-se. Ai încercat vreodată să scrii poezii? Să construiești vapoare în sticle?

- Tu ești hobby-ul meu. Și-a apăsat buzele de ceafa ei. Descoperise că acela era un loc foarte sensibil.

Gabriel era un amant atent și pasional, îi explora fiecare centimetru cu o răbdare nemiloasă. O învățase ce era anticiparea, cum să-și mărească gradat plăcerea și feluri infinite de a spori dorința. Ore întregi o ghida de la o senzație erotică la alta, pînă cînd se cutremura asaltată de valurile de plăcere. Alteori se jucase cu ea ceva mai dur, o făcuse să-și descopere latura sălbatică și îi satisfăcuse cele mai primitive dorințe pătrunzînd-o cu putere, aproape cu duritate. La final, ea era ușor dezorientată, euforică și nesigură, dar el o alinta și o ținea în brațe pînă cînd cădea într-un somn adînc, fără vise. Nu mai dormise niciodată așa. Și nici atît de mult, întreaga noapte și mare parte din dimineață.

Cînd se apropia seara își comandau cina în apartament. Doi valeți încălțați în pantofi care nu făceau zgomot intrau în salon, acopereau masa mare, rotundă cu o față de masă imaculată și aranjau porțelanuri, argintărie și cristaluri. Le puneau cîte un bol cu crenguțe de lămîiță să-și înmoaie degetele între feluri, aduceau tăvi aburinde cu capace din argint și plecau, ca ei să poată lua masa în intimitate.

În timpul cinei Gabriel era un interlocutor plăcut, o amuza cu nesfîrșite povești. Era dispus să discute cu ea orice subiect și o încuraja să-i vorbească deschis și să-i pună oricîte întrebări. Cînd ea sărea de la un subiect la altul, aparent fără nici o legătură, el nu părea deloc deranjat. Părea dispus să o accepte așa cum era dar și cum nu era el, un om cu defectele lui.

La sfîrşitul mesei valeţii se întorceau să strîngă farfuriile şi să le ofere cafea turcească în ceşti minuscule, un platou cu brînzeturi franţuzeşti şi o tavă cu sticle de băuturi. Pandorei îi plăceau licorile de culoarea giuvaierurilor care le erau servite în pahare miniaturale din cristal, ca nişte degetare. Băuturile erau însă neaşteptat de tari, după cum a descoperit într-o seară cînd a făcut greşeală să încerce trei dintre ele. Cînd să se ridice de pe scaun a constatat că îi tremurau picioarele. Gabriel a sărit imediat şi a aşezat-o în poala lui.

- Mi-am pierdut echilibrul, i-a spus ea ameţită.

Gabriel a zîmbit.

- De vină este, cred, paharul în plus de *Crème de Noyaux*.

Pandora s-a întors şi a privit ulmită paharul pe jumătate plin cu lichiorul cremă din migdale.

- Dar nici măcar nu l-am terminat! Cu ceva efort, a întins mîna, a dat paharul peste gît şi l-a aşezat pe masă. Aşa este mai bine, a spus mulţumită. S-a uitat imediat spre paharul lui Gabriel, din care el abia dacă luase o înghiţitură, a dat să întindă mîna şi după acesta dar el l-a ţinut departe, rîzînd.

- Nu, draga mea. O să te doară capul mîine dimineaţă.

Pandora şi-a încolăcit braţele în jurul gîtului lui şi l-a privit cu ochi mari, preocupată.

- Am băut prea mult? De aceea mă simt aşa?

Gabriel a dat să-i răspundă dar ea l-a întrerupt cu un sărut.

A doua zi s-a trezit amintindu-şi vag că făcuse lucruri cu adevărat indecente cu el pe scaun... la un moment dat îl încălecase şi-l răvăşise cu săruturi... oh, îi venea să moară de ruşine.

În plus, o durea capul.

Din fericire, Gabriel nu a ironizat-o cînd a văzut că-i era rău. A zîmbit doar, pentru o clipă. Îi pregătise deja un pahar cu apă cu mentă şi nişte pudră pentru migrene pentru momentul în care se va trezi. După ce ea a înghiţit medicamentul s-a dus să-i pregătească o baie aromată.

- Îmi explodează capul, a mormăit Pandora.

Gabriel o săpunea pe spate iar ea îşi lipise fruntea de marginea căzii.

- Germanii numesc asta *katzenjammer*. Felul în care te simţi după o noapte de beţie. În traducere înseamnă „tînguit de pisică".

Pandora a zîmbit slab, fără să deschidă ochii.

- M-aş tîngui şi eu, dacă m-ar face să mă simt mai bine.

- Ar fi trebuit să te opresc după al doilea pahar. Ţi-am supraestimat rezistenţa, se pare.

- Lady Berwick spune că o lady trebuie să bea cu moderaţie. Ar fi atît de dezamăgită!

Gabriel s-a aplecat şi a sărutat-o pe obrazul ud de stropi.

- Să nu-i spunem, atunci, i-a şoptit. Pentru că eşti delicioasă cînd faci prostii.

După baie, a înfăşurat-o într-un prosop gros şi a dus-o în braţe în dormitor. S-a aşezat pe pat lîngă ea şi i-a scos cu grijă pieptenii din carapace de broască ţestoasă cu care îşi prinsese părul. Pandora s-a întors cu faţa spre el şi şi-a lipit fruntea de pieptul lui, iar Gabriel a început să-i maseze uşor tîmplele. Era o senzaţie plăcută, o furnicătură care îi cobora pe ceafă, dar ea nu a putut-o savura pe de-a întregul.

- Ce te îngrijorează? a întrebat-o Gabriel.

- O parte din mine n-ar vrea să ne întoarcem la Londra, a recunoscut ea.

Masajul liniştitor nu s-a întrerupt.

- De ce nu, draga mea?

- De îndată ce ne vom întoarce va trebui să le trimitem tuturor scrisori, pentru ca oamenii să ne poată vizita, pentru ca noi să-i vizităm la rîndul nostru... şi va trebui să învăţ numele tuturor servitorilor, să administrez cheltuielile casei, să mă asigur că lista pentru spălătorească nu ajunge din greşeală la măcelar... Iar într-o bună zi va trebui să dăm un dineu.

- Şi este atît de rău? a întrebat-o el înţelegător.

- Aş prefera ghilotina.

Gabriel a aşezat-o mai bine şi a început să-i mîngîie părul.

- Vom amîna trimiterea de scrisori pînă cînd te vei acomoda. Oamenii pot aştepta. Şi te vor vizita atunci cînd vei fi pregătită. În ceea ce-i priveşte pe servitori... nu se vor aştepta să-i ştii pe toţi de la început. În plus, menajera mea este foarte eficientă şi s-a ocupat de ani buni de casă, aşa că va continua să facă asta dacă tu nu-ţi doreşti să te implici foarte mult. Doar să-i spui ce să schimbe, dacă este cazul. O mîngîia liniştitor pe spate, trimiţînd-i un fior plăcut în trup. Te vei simţi mai bine cînd vei începe să faci progrese cu compania ta. Cînd ne vom întoarce vei avea propria trăsură cu vizitiu şi un lacheu personal, să poţi merge unde doreşti.

- Îţi mulţumesc, i-a spus încîntată Pandora. Dar nu cred să fie nevoie să angajăm încă un lacheu. Mă poate însoţi un servitor, atunci cînd este nevoie. La fel procedează şi Kathleen.

- Aş prefera să angajez un lacheu doar pentru tine. Şi pentru liniştea mea sufletească. Chiar mă gîndesc la cineva – este vigilent, capabil şi de încredere. Şi-şi caută de lucru.

Pandora s-a încruntat:

- Mă gîndesc că ar trebui să am şi eu un cuvînt de spus în alegerea lui, dacă mă va însoţi pretutindeni.

Gabriel i-a zîmbit.

- Ce calităţi ai dori să aibă?

- Aş dori ca lacheul meu să fie mereu bine dispus şi să aibă o sclipire în ochi, aşa ca Moş Crăciun. Să fie atent şi să aibă simţul umorului. Să fie răbdător şi să aibă reflexe excelente, ca să nu fiu în pericol să fiu călcată de o trăsură în viteză cînd merg pe stradă cufundată în gînduri.

Gabriel a pălit şi a tras-o mai aproape.

- Nu este cazul să te alarmezi, i-a zîmbit Pandora. Mai am pînă să fiu călcată de roata unei trăsuri.

Gabriel nu a părut deloc liniştit şi a continuat să o ţină strîns.

- Bărbatul la care mă gîndesc eu are toate aceste calităţi şi altele în plus. Sînt sigur că vei fi încîntată.

- Tot ce se poate, a încuviinţat Pandora. Uită-te la camerista mea şi-ţi vei da seama că mi-ar fi imposibil să nu-l plac.

Capitolul 17

- Lacheul meu este imposibil! a exclamat Pandora la o săptămînă după întoarcerea la Londra. Trebuie să-mi găsesc de îndată altul. Tocmai ce se întorsese din prima ieşire cu noua ei trăsură şi se părea că lucrurile nu merseseră tocmai bine. A închis în urma ei uşa dormitorului şi s-a strîmbat la Gabriel, care îşi descheia nasturii vestei.

- Este vreo problemă? a întrebat-o îngrijorat Gabriel. Şi-a aruncat vesta cît-colo şi a început să-şi desfacă nodul cravatei.

- O problemă? Numai una? Nu, multe de tot. O pleiadă de probleme. Am mers să o văd pe Helen şi pe copil, apoi m-am oprit la Winterborne's şi... Dumnezeule mare, ce este cu mirosul acesta? Pandora s-a oprit în faţa lui şi i-a adulmecat pieptul şi gîtul. Miroşi îngrozitor.

- Vin de la clubul de înot, i-a spus Gabriel zîmbind. Au pus clor şi alte chimicale în bazin ca apa să rămînă curată.

Pandora a strîmbat din nas.

- În cazul acesta soluţia este mai rea decît problema însăşi. S-a îndepărtat, s-a aşezat pe pat şi l-a privit dezbrăcîndu-se.

- Spuneai ceva de lacheu, i-a reamintit Gabriel scoţîndu-şi butonii.

Se pregătise sufleteşte să audă obiecţii la adresa lui Drago, un fost angajat de la Jenner's care era, într-adevăr, un lacheu

neconvenţional. Drago începuse să muncească la club pe când avea doisprezece ani şi trecuse prin toate meseriile, de la curier de noapte la portar, apoi la intendent în holul principal. Nu avea rude, fusese abandonat la orfelinat cu un bilet pe care era scris numele.

Gabriel îl cunoştea de ani buni. Nu exista bărbat în toată Londra în care să aibă mai multă încredere să-i lase în grijă soţia în plimbările ei prin Londra. Tocmai de aceea sfârşise prin a-i plăti o mică avere ca să-l poată angaja ca lacheu.

Rolul nu îi era total nepotrivit. Una dintre cerinţe era să cunoască bine Londra, iar Drago îi cunoştea fiecare stradă, fiecare ungher. Era un bărbat impunător, masiv şi musculos, cu un aer ameninţător care l-ar fi intimidat imediat pe cel care ar fi îndrăznit să se apropie de Pandora. Nu era lipsit de simţul umorului şi era greu de provocat. Observa detalii ale hainelor, posturi şi expresii şi identifica riscuri şi probleme înainte ca acestea să apară.

Drago nu acceptase cu prea multă uşurinţă postul şi nu făcuse un secret din lipsa lui de entuziasm.

- Lady St. Vincent nu are noţiunea timpului, îi spusese Gabriel, aşa că va trebui să-i reaminteşti programul. Are tendinţa de a-şi rătăci lucrurile. Ai grijă la mănuşi, batiste, cărţi, orice i-ar putea scăpa din greşeală. Este bună la suflet şi impulsivă, aşa că ţine-i departe de ea pe cerşetori şi pe hoţii de buzunare. Este şi cam distrată, aşa că ai grijă să nu se împiedice de caldarîm sau să nu se aventureze pe stradă. Gabriel a ezitat, după care a adăugat: nu aude cu urechea dreaptă, aşa că are uneori ameţeli, mai ales când lumina este slabă şi nu se poate orienta. M-ar omorî dacă ar afla că ţi-am spus. Ei bine, ai vreo întrebare?

- Da. Sînt lacheu sau o afurisită de dădacă?

Gabriel îl privise cu fermitate.

- Înţeleg că ţi se pare că faci un pas înapoi, după munca la club. Dar pentru mine nimic nu este mai important ca siguranţa ei. Lady St. Vincent este tînără, curioasă, o femeie foarte activă care nu gîndeşte în mod convenţional. Are multe de învăţat despre lume. Protejează-mi soţia, Drago. Nu va fi pe atît de uşor precum crezi.

Drago dăduse scurt din cap, iar nemulţumirea îi dispăruse de pe chip.

Gîndurile lui Gabriel au revenit în prezent. Pandora îşi enumera nemulţumirile:

- Am dorit un lacheu cu ochii lui Moş Crăciun, nu cu cei ai unui mercenar viking. Se presupune că lacheii sînt mereu proaspăt bărbieriţi şi plăcuţi, că au nume drăguţe ca Peter sau George. Dar al meu este fioros şi încruntat, se numeşte Drago şi are barbă neagră. Ar fi trebuit să ne vezi cînd m-am oprit la raionul de jucării de la Winterborne's. A stat în uşă, cu braţele încrucişate şi uitîndu-se chiorîş, de s-au speriat toţi copiii şi au alergat la mamele lor. L-a privit întrebător pe Gabriel. Ştie ceva despre cum trebuie să fie un lacheu?

- Nu foarte multe, a recunoscut Gabriel. Drago a lucrat la club, a avut diferite poziţii. Dar îl instruieşte valetul. Şi învaţă repede.

- De ce nu pot avea şi eu un lacheu obişnuit, aşa cum au celelalte doamne?

- Pentru că tu te vei duce şi în locuri în care o lady nu ar pune piciorul, i-a răspuns Gabriel în timp ce se aşeza pe un scaun să-şi scoată pantofii şi şosetele. Vei căuta spaţiu pentru

fabrică, te vei întîlni cu furnizori şi cu comercianţi en-gros şi aşa mai departe. Dacă îl iei pe Drago cu tine sînt şi eu mai liniştit. Văzîndu-i expresia încăpăţînată, Gabriel a decis să schimbe tactica. Bineînţeles că-l vom înlocui, dacă asta vrei, a spus ridicînd nonşalant din umeri. A început să-şi desfacă nasturii bretelelor. Dar ar fi mare păcat. Drago a crescut într-un orfelinat şi nu are nici o rudă. Abia aştepta să trăiască pentru prima oară într-un cămin adevărat, să vadă şi el ce înseamnă o familie. Ultima propoziţie era o pură invenţie, dar a funcţionat.

Pandora a oftat, înduplecată.

- Bine. Bănuiesc că va trebui să-l păstrăm. Dar învaţă-l să nu mai sperie oamenii. A căzut dramatic pe spate, cu braţele şi picioarele desfăcute şi a rostit spre tavan: am propriul lacheu-monstru.

Gabriel a privit silueta de pe pat, amuzat dar şi dornic. Nu a lăsat să mai treacă nici o secundă şi s-a urcat deasupra ei, zdrobindu-i gura cu un sărut.

- Ce faci? l-a întrebat rîzînd Pandora, foindu-se sub el.

- Îţi accept invitaţia.

- Ce invitaţie?

- Cea pe care mi-ai adresat-o lăsîndu-te pe pat în poziţia asta.

- Am căzut pe spate ca un peşte mort, a protestat ea încercînd să-l împiedice să-i ridice fustele.

- Ai ştiut că nu voi putea să-ţi rezist.

- Fă mai întîi o baie, l-a rugat ea. Nici nu ar fi trebuit să te primesc în casă. Ar fi trebuit să te duc la grajduri şi să te ţesăl ca pe cai, cu peria de sîrmă şi cu săpun carbolic.

- Ce fată obraznică... da, hai să o facem şi pe asta. Mîna îi rătăcea pe sub fusta ei.

Pandora a rîs şi i s-a împotrivit.

- Opreşte-te, eşti contaminat! Vino la baie. Te spăl eu.

- Vei fi slujnicuţa de la baie? a întrebat-o provocator.

- Ţi-ar place asta, nu-i aşa?

- Mi-ar place, i-a şoptit el lingîndu-se pe buze.

Ochii ei albaştri străluceau a neastîmpăr.

- Te voi îmbăia, domnule, numai dacă îmi promiţi că-ţi ţii mîinile acasă şi stai nemişcat şi rigid ca o statuie.

- Sînt deja tare ca o statuie. Şi i-a luat mîna, să-i demonstreze.

Pandora s-a rostogolit zîmbind din pat şi s-a îndreptat spre baie, urmată îndeaproape de soţul ei.

Gabriel se gîndea uimit că, doar cu puţin timp în urmă, crezuse că nici o altă femeie nu-i va fi pe plac aşa ca Nola Black, cu „talentele ei subversive", după cum le numise tatăl lui. Dar chiar şi în monetele cele mai pasionale cu Nola el simţise că-i lipsea ceva, greu de definit sau de numit. O intimitate care să meargă dincolo de unirea fizică. Nici el şi nici Nola nu reuşiseră să lase garda jos fără să se rănească reciproc. Niciunul dintre ei nu riscase să-şi lase la iveală slăbiciunile şi neajunsurile, ci le păziseră cu străşnicie.

Cu Pandora lucrurile stăteau complet diferit. Ea era o forţă a naturii, mereu ea însăşi, făcîndu-l să lase deoparte orice prefăcătorie. Ori de cîte ori îşi recunoştea defectele sau greşea, ea părea să-l placă şi mai mult. Îi descuiase inima cu o uşurinţă înspăimîntătoare şi aruncase cheia departe.

C iubea prea mult pentru binele lor, al amîndurora. Ea îl umplea de o bucurie pe care nu o legase pînă atunci de actul sexual. Nu era de mirare că tînjea tot timpul după ea. Nu era

de mirare că era atît de posesiv şi că-şi făcea griji pentru ea ori de cîte ori era departe. Pandora nici nu ştia cît era de norocoasă că el nu insistase ca ea să iasă din casă doar însoţită de cavalerie, arcaşi scoţieni şi cîţiva samurai japonezi, doar pentru un plus de siguranţă.

Era de neconceput să lase o femeie atît de frumoasă şi de vulnerabilă aşa cum era soţia lui să se aventureze într-o lume care o putea zdrobi cu nepăsarea ei. Nu avea încotro, dar nici nu-şi făcea iluzii că se va obişnui vreodată cu ideea, că nu va simţi că-l înjunghie cineva în inimă or de cîte ori ieşea ea pe uşă, lăsîndu-l cu inima larg deschisă.

A doua zi dimineaţă, înainte ca Gabriel să plece la o întîlnire de afaceri cu un arhitect şi un constructor – ceva legat de închirierea unei proprietăţi în Kensington – el i-a aşezat Pandorei în faţă un teanc de scrisori.

Ea a ridicat ochii de la biroul pentru corespondenţă aflat în salon. Tocmai îi scria o scrisoare lady-ei Berwick.

- Ce sînt acestea? a întrebat încruntîndu-se uşor.

- Invitaţii. Gabriel a zîmbit văzîndu-i expresia. Sezonul nu s-a încheiat. Mă gîndesc că vei dori să le refuzi, dar sînt cîteva care s-ar putea să te intereseze.

Pandora privea teancul de scrisori de parcă ar f fost un şarpe încolăcit.

- Bănuiesc că nu voi putea fi antisocială la nesfîrşit, a spus ea.

- Aşa te vreau! a rîs Gabriel. Se anunţă o recepţie la Guildhall, în onoarea prinţului de Wales care tocmai s-a întors dintr-un tur al Indiei.

- S-ar putea să accept o astfel de invitație, i-a răspuns ea. Oricum ar fi mai bine decît un dineu intim și sufocant la care să se holbeze toți la mine ca la femeia cu barbă de la bîlci. Că tot a venit vorba de barbă: există vreun motiv pentru care Drago nu și-a dat-o jos pe a lui, încă? Ar trebui s-o facă, acum că este lacheu.

- Mă tem că subiectul acesta nu a putut fi negociat, a spus Gabriel cu tristețe. O are dintotdeauna. De fapt, ori de cîte ori face un jurămînt, se jură pe barba lui.

- Dar asta este o prostie. Nimeni nu poate jura pe o barbă. Dacă ia foc?

Gabriel a zîmbit și s-a aplecat spre ea.

- Discută cu Drago despre asta, dacă dorești. Dar te previn: este foarte atașat de barba lui.

A sărutat-o lung și s-a desprins cu greu de buzele ei.

- Să fii cuminte, i-a șoptit.

Pandora a zîmbit. A luat de pe birou un prespapier cu flori din sticlă încastrate, l-a rostogolit absentă între palme și a ascultat zgomotele casei. Se deschideau obloane, se scuturau așternuturi, se ceruiau podele, se aeriseau și se rînduiau încăperi.

Deși era de acord cu Gabriel cînd acesta spunea că aveau nevoie curînd de o casă mai mare, îi plăcea casa cu terasă care nu fusese deloc o casă tipică de burlac, așa cum se temuse. Era ultima dintr-un șir de case cu bovindouri largi, tavane înalte, arcuite și balcoane cu balustrade din fier forjat. Casa avea toate amenajările moderne cu putință, gresia din holul de la intrare era încălzită cu spirale prin care circula apă fierbinte și exista un lift care aducea mîncarea de la subsol la salonul aflat la

parter. Cît timp Pandora fusese plecată în călătoria de miere, Kathleen şi Cassandra îi aduseseră de acasă cîteva lucruri ca să fie înconjurată de obiecte familiare. Printre ele era o pernă brodată, o pătură moale de pus pe genunchi, cu ciucuri la colţuri, cîteva din cărţile ei preferate şi o colecţie de sfeşnice minuscule din sticlă colorată. Iar din partea lui Helen şi a lui Winterborne primise ca dar de nuntă un birou minunat, nou-nouţ, cu o mulţime de sertare şi compartimente şi cu un ceas cu cuc aurit pe panoul din faţă.

Casa era atent îngrijită de cîţiva servitori amabili ceva mai tineri decît cei de la Eversby Priory sau de la Heron's Point. Munceau cu toţii din greu ca să-i facă pe plac doamnei Bristow, menajera, care le dădea sarcini zilnice şi supraveghea totul cu eficienţă. O trata pe Pandora cu un amestec de prietenie şi deferenţă, deşi la început fusese uimită de lipsa totală de interes a contesei pentru treburile domestice.

Existau doar cîteva lucruri mărunte pe care Pandora ar fi vrut cu adevărat să le schimbe. Ceaiul de după-amiază, de exemplu. Familia Ravenel considerase dintotdeauna ceaiul un ritual foarte preţuit, chiar şi în zilele în care abia şi-l puteau permite. În fiecare după-amiază se desfătau cu o amplă selecţie de tarte şi prăjituri cu cremă, biscuiţi şi fursecuri, budinci în miniatură, iar ceainicele aburinde, cu ceai proaspăt, le erau aduse la intervale regulate.

În casa aceea, însă, servirea ceaiului consta fie într-o brioşă simplă, fie într-o gogoaşă cu coacăze sau tartine cu unt şi un borcan de gem. Era de ajuns, foarte adevărat, dar searbăd şi anost în comparaţie cu ce se întîmpla în reşedinţa familiei Ravenel. Problema era că orice intervenţie chiar şi minoră în

treburile casei avea să ducă la o mai mare implicare, la mai multă responsabilitate din partea tuturor servitorilor. De aceea era mai înțelept să-și mănînce brioșa și să tacă. În plus, acum că avea propria trăsură o putea vizita pe Kathleen la ora ceaiului, ori de cîte ori dorea.

Gîndul la trăsură i l-a readus în minte pe lacheu.

A sunat clopoțelul din alamă de pe birou, întrebîndu-se dacă Drago îi va răspunde. Un minut mai tîrziu, el era în prag:

- Doamnă.

- Intră, Drago.

Era un bărbat masiv, musculos, cu umeri lați, perfecți pentru a purta livrea, dar pentru un motiv anume haina lungă, cu coadă, pantalonii pînă la genunchi și ciorapii din mătase nu i se potriveau deloc. Părea stînjenit, ca și cum catifeaua albastră și ornamentele aurii erau un afront la demnitatea lui. Pe cînd o privea cu ochi ageri, negri, ea a observat o cicatrice în formă de semilună care pornea din capătul sprîncenei stîngi pînă la colțul ochiului, semn al unei întîmplări periculoase de demult. Barba lui neagră era tăiată scurt și îngrijit și semăna foarte tare cu blana unei vidre.

Pandora l-a privit gînditoare. Era o persoană care se străduia să facă față unei situații care nu-i era deloc confortabilă. Înțelegea acest sentiment. Iar barba aceea... era un simbol, fie că el realiza sau nu asta. Un semn că nu era dispus la compromisuri, că voia să fie tratat drept ce era. Iar ea înțelegea și asta.

- Cum îți place să-ți fie pronunțat numele? l-a întrebat. Lordul St. Vincent spune că sunetul este un *oh*, dar l-am auzit pe valent pronunțîndu-l cu un *a* lung.

- Niciunul nu este corect.

Așa cum aflase deja din scurta și ciudata lor ieșire cu o zi înainte, el prefera să rostească un minimum de cuvinte.

Pandora l-a privit nedumerită.

- De ce nu ai spus nimic?

- Nu m-a întrebat nimeni.

- Ei bine, te întreb eu.

- Se pronunță ca și *dragon*, dar fără *n* la sfîrșit.

- Oh, a zîmbit larg Pandora. Îmi place mai mult. O să-ți spun Dragon.

- Numele meu este Drago.

- Da, dar dacă îi mai adăugăm o literă oamenii vor ști cum să-l pronunțe. În plus, tuturor le plac dragonii.

- Nu vreau să mă placă.

Arăta pe punctul de a scoate flăcări pe nări, avea ochii negri, părul ca tăciunele – numele i se potrivea perfect.

- Nu vrei să te mai gîndești măcar... a început Pandora.

- Nu.

L-a cîntărit din priviri.

- Nu crezi că ai fi mai frumos dacă ți-ai da barba jos?

Schimbarea rapidă de subiect a părut să-l descumpănească puțin.

- Nu.

- Ei bine, să știi că lacheii nu pot purta barbă. E o lege în privința asta.

- Nu este nici o lege.

- Bine, o tradiție. Iar dacă încalci o tradiție este ca și cum ai încălca o lege.

- Vizitiul are barbă, a spus Drago.

- Vizitii pot purta barbă, lacheii nu. Mă tem că va trebui să o dai jos. Altfel...

A strîns ochii, aşteptînd lovitura de graţie.

- Altfel...?

- Aş fi dispusă să o trec cu vederea, s-a oferit Pandora, dacă mă laşi să-ţi spus Dragon. Dacă nu, barba cade.

- Barba rămîne, a ripostat el.

- Foarte bine. Pandora l-a zîmbit satisfăcută. Am nevoie de trăsură la ora două, Dragon. Atît pentru moment.

El a înclinat capul, posac şi a dat să plece. S-a oprit însă în prag, pentru că Pandora i-a vorbit din nou:

- Vreau să te mai întreb ceva. Îţi place să porţi livrea? Dragon a ezitat, iar Pandora a continuat: te întreb asta cu un motiv.

- Nu, nu-mi place. Zboară prea multe lucruri pe lîngă mine... dispreţuitor, şi-a rotit în aer coada hainei. Iar aici sus este prea îngustă şi nu te poţi mişca în voie. S-a uitat în jos, degustat: culori prea vii. Şi fire împletite aurii. Arăt ca un fazan înfolat.

Pandora l-a privit cu înţelegere.

- Adevărul este că nu eşti un lacheu propriu-zis, ci un bodyguard care mai face din cînd în cînd şi treburi de lacheu. În casă, atunci cînd îl ajuţi pe valet să servească cina, de exemplu, sînt convinsă că vor insista să porţi livreaua. Dar atunci cînd mă însoţeşti în afara casei cred că ar fi mai bine să porţi hainele tale obişnuite, aşa cum îi stă bine oricărui bodyguard personal. A făcut o pauză şi a adăugat cu sinceritate: am văzut cum îi batjocoresc pe stradă derbedeii şi

tîlharii pe servitorii în livrele, mai ales în anumite zone ale orașului. Nu este cazul să dăm naștere acestor neplăceri.

Uriașul s-a relaxat.

- Da, doamnă. Înainte să se întoarcă și să plece, Pandora ar fi putut să jure că l-a zărit zîmbind pe sub barbă.

Bărbatul care a ajutat-o pe Pandora să coboare din trăsură era complet diferit de Dragon-lacheul încliftat în livrea. Se mișca cu ușurință, încrezător, în costumul lui alcătuit din pantaloni negri bine croiți, cămașă neagră și o vestă gri închis. barba care părea atît de nepotrivită pentru un lacheu făcea acum parte din peisaj. S-ar fi putut spune că era chiar fermecător, dar ce să vezi? Dragonii nu erau niciodată fermecători.

- Unde dorești să mergi, doamnă? a întrebat-o Dragon ridicînd scările trăsurii.

- La O'Cairre Print Works, pe strada Farringdon.

A privit-o pătrunzător.

- În Clerkenwell?

- Da. Este clădirea Farrington Works, în spatele...

- În Clerkenwell sînt trei pușcării.

- Mai sînt de asemenea vînzători de flori, lumînărari și tot felul de alte afaceri respectabile. Este o zonă renumită.

- Pentru hoții săi. Și pentru irlandezi, i-a spus Dragon serios. I-a întins servieta plină cu acte, schițe și prototipuri pentru jocuri, iar ea a așezat-o alături pe banchetă. După ce a închis ușa trăsurii Dragon s-a dus să se așeze sus, lîngă vizitiu.

Pandora studiase o listă cu tipografii şi în final alesese trei. O'Cairre Print Works îi stîrnise în mod special interesul pentru că proprietară era o văduvă care se ocupa de afacere după moartea soţului ei. Pandorei îi plăcea ideea susţinerii afacerilor altor femei.

Clerkenwell nu era nici pe departe cel mai periculos loc din Londra, chiar dacă reputaţia lui avusese mult de suferit în urma unui atac cu bombă la una din închisori, cu nouă ani în urmă. *The fenians*, un grup secret care lupta pentru autonomia Irlandei încercase fără succes să-şi elibereze unul dintre membri detonînd o bombă în peretele închisorii. Rezultatul: doisprezece morţi, zeci de răniţi şi reacţii violente împotriva irlandezilor. Şi era mare păcat, în opinia Pandorei, ca o sută de mii de irlandezi paşnici care locuiau în Londra să aibă de suferit pentru acţiunile cîtorva.

Clerkenwell, o zonă cîndva respectabilă a clasei de mijloc, abunda de clădiri înalte, dens populate înghesuite între proprietăţi care stăteau să cadă. Construcţia noului drum avea să descongestioneze cîndva străduţele ticsite dar acum se ocolea mult din cauza lucrărilor iar pe strada Farringdon se ajungea foarte greu. Rîul Fleet Ditch se vărsa într-un canal colector şi pe deasupra lui trecea acum un drum, dar mirosul greu răzbătea prin grilele din pavaj. Fluierul trenurilor brăzda aerul atunci cînd acestea se apropiau de temporara gară terminus de pe strada Farringdon şi de imensul depozit care fusese construit de compania de căi ferate.

Trăsura s-a oprit în faţa unei clădiri din cărămidă roşie. Pandora a privit cu încîntare atelierul cu geamuri largi, duble şi frontonul sculptat de deasupra uşii. *O'Cairre Print Works* era pictat pe fronton cu litere aurii elaborate.

Dragon s-a grăbit să-i deschidă uşa şi a întins mîna după servieta Pandorei înainte să coboare scara trăsurii. A avut grijă ca fusta Pandorei să nu atingă roata trăsurii în timp ce cobora din ea, apoi i-a deschis uşa atelierului şi a închis-o în urma ei. Dar în loc să aştepte afară, aşa cum ar fi făcut orice lacheu, a intrat şi s-a postat lîngă uşă.

- Nu trebuie să mă aştepţi înăuntru, Dragon, i-a şoptit Pandora în timp ce-i lua servieta din mînă. Întîlnirea va dura cel puţin o oră. Poţi merge undeva să bei o bere, dacă vrei.

El i-a ignorat sugestia şi a rămas pe loc.

- Voi sta de vorbă cu un tipograf, nu s-a putut abţine Pandora. Cel mai rău lucru care mi s-ar putea întîmpla ar fi să mă tai într-o foaie de hîrtie.

Nici un răspuns.

Pandora a oftat şi s-a întors pe călcîie. S-a apropiat de prima dintr-un şir de tejghele care se întindeau de-a lungul interiorului spaţios, împărţite pe departamente. Atelierul i s-a părut cel mai minunat, colorat, ticsit loc în care fusese vreodată, poate cu excepţia magazinului lui Winterborne, care era o peşteră a lui Aladin, cu obiecte strălucitoare din sticlă, bijuterii şi obiecte de lux. Dar aceasta era o lume nouă şi fascinantă. Pereţii erau acoperiţi cu caricaturi, cărţi poştale, note de plată şi gravuri. Aerul purta arome îmbătătoare de hîrtie nouă, cerneluri, clei şi chimicale. Mirosul o făcea pe Pandora să-şi dorească să înşface o bucată de hîrtie şi să înceapă să deseneze frenetic. În spatele atelierului se auzea zgomotul sacadat al preselor la care lucrau ucenicii.

Deasupra capetelor erau atîrnate la uscat tipărituri, pe sute de sfori care străbăteau atelierul. Peste tot erau stive de

cartoane şi de hîrtii, în cantităţi şi varietăţi mai mari decît orice văzuse Pandora pînă atunci. Tejghelele erau pline de tăvi cu forme de tipar gravate: litere, animale, păsări, oameni, stele, simboluri de Crăciun, flori şi mii de alte imagini încîntătoare.

Pur şi simplu *iubea* acel loc.

O femeie tînără s-a apropiat de ea. Era îngrijită, subţire, cu părul brunet şi ondulat şi ochi căprui cu gene lungi.

- Lady St. Vincent? a întrebat ea, făcînd o plecăciune adîncă. Sînt doamna O'Cairre.

- Mă bucur de cunoştinţă, i-a spus zîmbind Pandora.

- Scrisoarea pe care mi-aţi trimis-o, milady, m-a intrigat peste măsură, a spus doamna O'Cairre. Ideea acestor jocuri mi se pare foarte inteligentă. Părea o femeie cultivată şi vorbea cu un uşor accent irlandez. Şi avea o voioiciune care i-a plăcut enorm Pandorei. Doriţi să luaţi loc şi să discutăm planurile?

S-au aşezat la o masă într-un loc mai ferit. În ora care a urmat au discutat despre jocul Pandorei, despre componentele de care avea nevoie. Pandora a scos din servietă schiţele, notiţele şi prototipurile. Era un joc care avea drept temă cumpărăturile, cu piese care se mutau de colo-colo printre raioanele unui magazin în miniatură, foarte detailat. Trebuia să includă cărţi de joc cu mărfurile, bani de jucărie şi cărţi-surpriză care să ajute sau să încetinească jucătorii.

Doamna O'Cairre părea încîntată de proiect, îi făcea sugestii referitoare la materialele care puteau fi folosite sau la componente ale jocului.

- Cea mai importantă este planşeta care trebuie să se poată îndoi. Putem crea o litografie pe care să o imprimăm direct pe carton, trecînd-o printr-o presă. Dacă doriţi o planşetă

colorată, atunci trebuie să creăm o placă din metal pentru fiecare culoare – de la cinci la zece cred că ar fi suficiente – şi să aplicăm cerneluri în straturi, pînă ce imaginea va fi completă. Doamna O'Cairre a privit gînditoare planşeta Pandorei, care fusese colorată de mînă. Ar fi mai ieftin dacă am tipări doar cu negru şi aţi angaja femei care să le coloreze. Numai că va lua foarte mult timp. Iar dacă jocul va avea căutare, aşa cum sînt sigură că se va întîmpla, veţi face un profit mai mare tipărind totul.

- Aş prefera să fie colorate de mînă, a spus Pandora. Vreau să le ofer de lucru femeilor care încearcă să se întreţină pe ele şi familiile lor. Trebuie să mă gîndesc şi la alte lucruri în afară de profit.

Doamna O'Cairre a privit-o lung, cu ochi calzi.

- Admir asta la dumneavoastră, milady. Foarte mult. Majoritatea doamnelor de rangul dumneavoastră, dacă se gîndesc la săraci, nu fac mai mult decît să tricoteze nişte ciorapi sau cîteva căciuli. Afacerea dumneavoastră îi va ajuta pe săraci mai mult decît ar face-o nişte împletituri.

- Sper asta, i-a răspuns Pandora. Crede-mă, ce tricotez eu nu ar fi de ajutor nimănui.

Femeia a rîs.

- - Vă plac cu adevărat, milady. S-a ridicat şi şi-a frecat mîinile energic. Haideţi în spate, să vă dau nişte mostre de materiale pe care să le luaţi acasă, să le puteţi studia în tihnă.

Pandora şi-a îndesat repede în valiză tot ce adusese cu ea. S-a uitat peste umăr la Dragon, care o supraveghea de la uşă. Acesta a făcu un pas înainte cînd a văzut-o pornind spre spatele atelierului, dar ea l-a făcut semn să stea acolo. S-a încruntat, şi-a încrucişat braţele la piept, dar a rămas pe loc.

Pandora a urmat-o pe doamna O'Cairre în încăperea în care se ţineau mostrele. Doamna O'Cairre trecea de-a lungul peretelui cu rafturi şi polițe şi aduna bucăţi de hîrtie, carton, mucava, dar şi foi pe care erau tipărite specimene de litere. Pandora o urma îndeaproape, îi lua mostrele din mînă şi le îndesa în servietă.

S-au oprit amîndouă cînd au auzit o bătaie discretă în uşă.

- Probabil este băiatul de prăvălie, a spus doamna O'Cairre, îndreptîndu-se spre celălalt colţ al încăperii. Pandora a continuat să se plimbe printre rafturi în timp ce femeia i-a întredeschis uşa unui băieţandru cu căciula trasă pe frunte. Au schimbat cîteva cuvinte pe înfundate, după care doamna O'Cairre a închis uşa. Îmi cer scuze, milady, dar trebuie să-i dau nişte instrucţiuni curierului. Vă deranjează dacă vă las aici un minut?

- În nici un caz, i-a răspuns Pandora. Aici mă simt în largul meu. A făcut o pauză şi a privit-o cu mai mare atenţie pe femeia care continua să zîmbească... dar chipul i se tensionase. S-a întîmplat ceva? a întrebat-o îngrijorată Pandora.

Chipul femeii s-a luminat imediat.

- Nu, milady, numai că nu-mi place să fiu întreruptă atunci cînd sînt cu un client.

- Nu este cazul să-ţi faci griji pentru mine.

Doamna O'Cairre s-a apropiat de un sertar din care a scos un plic care nu fusese sigilat.

- Mă întorc cît pot de repede.

A ieşit grăbită pe uşă, închizînd-o ferm, dar în urma ei a zburat ceva. Era o foaie de hîrtie.

Pandora a lăsat servieta jos şi s-a dus să ridice hîrtia. Era albă pe o faţă, iar pe cealaltă erau tipărit ceva care semăna cu

un mostrar de litere, numai că nu arăta ca cele obișnuite. Hîrtia căzuse oare din plicul pe care tocmai ce-l scosese doamna O'Cairre din sertar? Era oare important?

- La naiba! a murmurat. A deschis ușa și a pornit după femeie, strigînd-o. Cum nu a primit răspuns, a pornit prevăzătoare pe galeria slab luminată care dădea spre un alt depozit, mai mare. Pe șirul de ferestre a văzut plăci metalice, valuri, componente ale preselor de tipar, cuve, rezervoare pentru filtrare. Mirosul greu de ulei și metal era spart de cel a lemnului proaspăt prelucrat.

Cînd a ajuns la capătul galeriei a văzut-o pe doamna O'Cairre stînd de vorbă cu un bărbat, lîngă o mașină masivă de tipar acționată cu aburi. Era înalt, solid, cu o față pătrățoasă și bărbia proeminentă. Avea tenul lipsit de culoare și gene și sprîncene atît de deschise încît păreau să nici nu existe. Deși era îmbrăcat într-un costum obișnuit, negru, jobenul foarte la modă putea să-i aparțină numai unui gentleman cu posibilități financiare. Putea fi orice, numai curier nu.

- Iertați-mă, a spus Pandora apropiindu-se de ei. Voiam să vă întreb... S-a oprit pe loc atunci cînd femeia s-a întors cu fața spre ea. Oroarea din privirea ei a speriat-o atît de tare pe Pandora, că nu mai putea gîndi. S-a uitat la străinul care o privea cu ochi de cobră și i s-a făcut pielea de găină.

- Bună ziua, a rostit slab Pandora.

Bărbatul a făcut un pas spre ea. Mișcarea i-a adus aminte de un păianjen. Sau de unduirea unui șarpe.

- Milady, a exclamat doamna O'Cairre tăindu-i calea și luînd-o repede pe Pandora de braț. Nu trebuia să veniți în depozit... cu rochia dumneavoastră fină... aici este ulei peste tot. Să vă conduc înapoi.

- Îmi cer scuze, a spus Pandora confuză, lăsînd-o pe femeie să o scoată repede de acolo. Nu am vrut să vă deranjez, dar...

- Nu m-aţi deranjat deloc. Femeia s-a forţat să zîmbească. Curierul tocmai îmi spunea că avem o problemă cu o comandă. Mă tem că va trebui să mă ocup imediat de ea. Sper că aveţi suficiente informaţii şi mostre.

- Da. Sper că nu v-am cauzat vreo problemă. Îmi pare rău...

- Nu, dar ar fi mai bine să plecaţi acum. Avem multă treabă. Aproape că a împins-o pe Pandora prin birou, dîndu-i din mers şi servieta. Să nu vă uitaţi bagajul, milady.

Confuză şi întristată, Pandora a ajuns la uşă, acolo unde o aştepta Dragon.

- Mă tem că nu ştiu cît va dura, i-a spus doamna O'Cairre. Comanda aceea cu probleme, despre ea este vorba. S-ar putea să fim prea ocupaţi şi să nu vă putem tipări jocul. Dar vă pot recomanda alt tipograf. Pickersgill's, în Marylebone. Sînt foarte buni.

- Mulţumesc, i-a spus Pandora, privind-o îngrijorată. Din nou, îmi cer scuze dacă am greşit cu ceva.

Femeia i-a zîmbit slab, dar neliniştea nu a părăsit-o.

- Dumnezeu să vă binecuvînteze, milady. Vă doresc numai bine. S-a uitat la Dragon, al cărui chip era impenetrabil. Ar fi bine să vă grăbiţi. Străzile se vor aglomera odată cu lăsarea serii.

Dragon a dat scurt din cap în semn de răspuns. I-a luat Pandorei servieta din mînă, a deschis uşa şi a scos-o afară fără prea multă ceremonie. Au păşit împreună pe platforma de lemn ca să ajungă la trăsura care îi aştepta.

- Ce s-a întîmplat? a întrebat-o brusc Dragon, întinzînd mîna să o facă să ocolească o gaură în platformă.

- Oh, Dragon, a fost atît de ciudat! Pandora i-a descris rapid întîmplarea, cuvintele i se rostogoleau unele peste altele, dar el părea să o înțeleagă fără dificultate. Nu ar fi trebuit să mă duc în depozit, a conchis ea. Dar eu...

- Nu, nu ar fi trebuit. Nu era un reproș, doar o confirmare.

- Cred că a fost rău că l-am văzut pe bărbatul acela. Poate că are o legătură romantică cu doamna O'Cairre și nu vrea să se afle. Dar nu prea părea să fie asta.

- Ai mai văzut și altceva? Ceva care nu ar fi trebuit să se afle în depozit?

Pandora a clătinat din cap. Ajunseseră la trăsură.

- Nu-mi dau seama.

Dragon a deschis ușa și i-a coborît scara.

- Vreau să mă așteptați aici cinci minute, i-a spus vizitiului. Am ceva de făcut.

- Ce este? l-a întrebat Pandora urcînd în trăsură. S-a așezat pe banchetă și i-a luat servieta din mînă.

- Am o nevoie.

- Lacheii nu au nevoi. Sau cel puțin nu spun asta niciodată.

- Trage perdelele, i-a spus. Încuie ușa și nu o deschide nimănui.

- Și dacă ești tu?

- Nu deschide nimănui, a repetat răbdător Dragon.

- Ar trebui să avem un semnal secret. Să bați într-un fel anume...

Nu a apucat să termine pentru că el a închis ferm ușa.

Nemulțumită, Pandora s-a sprijinit de spătarul banchetei. Dacă ura ceva mai tare decît să fie plictisită sau îngrijorată era să fie amîndouă în acelasi timp. A bătut usor cu vîrfurile

degetelor în spatele urechii, încercînd să scape de ţiuitul enervant. Într-un final a auzit vocea lui Dragon şi a simţit trăsura clătinîndu-se cînd el s-a urcat lîngă vizitiu. Trăsura a pornit de-a lungul străzii Farringdon, ieşind din Clerkenwell.

Cînd au ajuns acasă, în Queen's Gate, Pandora aproape că-şi ieşise din minţi de nerăbdare. A făcut apel la toată stăpînirea de sine să nu explodeze în clipa în care Dragon a deschis uşa şi a coborît scara.

- Te-ai întors în atelier? l-a întrebat fără să se ridice de pe banchetă. Ar fi fost necuviincios să stea de vorbă cu el pe stradă iar odată intraţi în casă nu mai puteau discuta între patru ochi. Ai vorbit cu doamna O'Cairre? L-ai văzut pe bărbatul despre care ţi-am povestit?

- M-am întors să arunc o privire, a recunoscut Dragon. Ea nu a fost deloc încîntată, dar nu mă putea opri nimeni. Şi nu l-am văzut pe bărbat.

S-a dat un pas înapoi, aşteptînd ca Pandora să coboare, dar ea nu s-a clintit. Era sigură că nu-i spusese chiar totul. Iar dacă era aşa, trebuia să aştepte ca el să-i spună lui Gabriel iar ea să afle la a doua mînă.

Cum el o privea întrebător, i-a spus cu sinceritate:

- Dacă vrei să am încredere în tine nu trebuie să-mi ascunzi lucruri, Dragon. Dacă ţii doar pentru tine informaţii importante nu înseamnă că mă protejezi. Ba din contră. Cu cît ştiu mai multe cu atît voi fi mai puţin înclinată să fac vreo prostie.

Dragon s-a gîndit la cuvintele ei şi a spus:

- Am trecut prin birourile din faţă şi m-am dus pînă în depozit. Am văzut... cîte ceva, ici şi colo. Tuburi din cauciuc şi sticlă, cilindri metalici, urme de substanţe chimice.

- Dar acestea sînt lucruri obișnuite pentru munca unui tipograf, nu-i așa?

El a dat din cap, încruntat.

- Și atunci de ce-ți faci griji? l-a întrebat.

- Pentru că sînt de asemenea folosite la fabricarea bombelor.

Capitolul 18

Cînd Gabriel s-a întors acasă, după o zi plină cu întîlniri de afaceri, a fost întîmpinat de Drago care îl aştepta în holul de la intrare.

- Domnule. Drago a făcut un pas înainte să-l ajute dar a fost dat deoparte de primul valet care i-a luat lui Gabriel pălăria şi mănuşile. Gabriel şi-a ascuns un zîmbet, ştiind că Drago nu învăţase încă micile ritualuri ale casei. Anumite îndatoriri defineau statutul unui servitor şi odată dobîndit, acesta nu renunţa cu uşurinţă la el.

Drago s-a uitat nimicitor la servitorul care se întorsese deja cu spatele şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre Gabriel.

- Putem discuta o clipă, domnule?

- Bineînţeles. Gabriel a deschis drumul şi s-a îndreptat spre cel mai apropiat dintre saloane. S-au apropiat amîndoi de una din ferestre.

Drago i-a povestit pe scurt despre vizita la atelierul din Clerkenwell, inclusiv despre plecarea bruscă, despre obiectele şi substanţele suspecte din depozit. Gabriel îl asculta încruntat.

- Despre ce substanţă ar putea fi vorba?

Drept răspuns, Drago a scos din buzunar un tub mic de sticlă, cu dop şi i l-a întins. Gabriel l-a ridicat şi l-a învîrtit uşor, privind granulele dinăuntru.

- Clorură de potasiu, a spus Drago.

Era o substanță destul de comună ușor de recunoscut, folosită la săpunuri, detergenți, chibrituri, artificii și cerneluri. Gabriel i-a înapoiat tubul.

- Majoritatea oamenilor nu ar vedea nici un motiv de îngrijorare dacă ar găsi așa ceva în atelierul unui tipograf.

- Nu, domnule.

- Dar ceva pare să te frămînte.

- Cum arătau lucrurile acolo. Și felul în care s-a purtat doamna O'Cairre. Bărbatul pe care l-a văzut lady St. Vincent. Ceva este în neregulă acolo.

Gabriel s-a sprijinit de nișa care încadra fereastra, a privit afară la strada liniștită și a început să bată darabana în rama de lemn.

- Am încredere în instinctul tău, a spus într-un final. Ai văzut destule la viața ta ca să-ți dai seama cînd ceva este în neregulă. Numai că poliția nu ne va lua în seamă, din lipsă de dovezi. Iar eu nu cunosc nici măcar un detectiv din tot departamentul care să nu fie corupt. Sau idiot.

- Știu cu cine să vorbesc.

- Cu cine?

- Nu dorește să i se afle numele. Spune că lumea îi recunoaște deja pe detectivii din Londra, le știe obiceiurile, așa că nu mai sînt de nici un folos. În curînd departamentul va fi curățat și se va crea o ramură specială. Este secret, a propos.

Gabriel a ridicat o sprînceană.

- Cum de tu știi asta și eu nu?

- Ai cam lipsit în ultima vreme, i-a răspuns Drago. Ceva legat de o nuntă, am înțeles.

Gabriel a zîmbit.

- Vorbeşte cît mai curînd cu persoana în cauză.

- Merg chiar în seara asta.

- Încă ceva. Gabriel a ezitat, aproape temîndu-se de răspunsul pe care urma să-l primească. Ai avut dificultăţi cu lady St. Vincent? A protestat, a încercat să scape de tine?

- Nu, domnule, i-a răspuns convins Drago. E dintr-o bucată.

- Oh, a exclamat uimit Gabriel. Foarte bine. A urcat la etaj, în căutarea soţiei lui, încă uimit de cuvintele lui Drago. În argoul londonez, să spui despre cineva că era dintr-o bucată era cea mai înaltă laudă, folosită doar pentru cei extrem de loiali şi cu inima bună. Gabriel nu-l mai auzise pe Drago spunînd asta despre nimeni. De fapt, nu mai auzise spunîndu-se despre o femeie că ar fi fost dintr-o bucată.

A auzit vocea Pandorei venind dinspre dormitorul ei, acolo unde îşi schimba hainele şi-şi aranja părul. La insistenţele lui, îşi petrecea noapte de noapte în patul lui. Obiectase mai cu jumătate de gură la început, sunîndu-i că avea un somn foarte agitat. Ceea ce era adevărat. Dar cînd îl trezea din somn, pentru că se zvîrcolea în pat, el îi rezolva problema – şi pe a lui, totodată – făcînd dragoste cu ea, pînă ce adormea epuizată.

S-a oprit pe hol, amuzat de cuvintele idei care părea să-i ţină o prelegere despre delicateţea unei lady care părea inspirată dintr-o publicaţie pentru femei.

- ... o lady nu aleargă dintr-o cameră în alta, încercînd să ajute oameni, spunea camerista. Articolul spune că trebuie să stai frumos în fotoliu, să pari fragilă şi să-i faci pe ceilalţi să te ajute pe tine.

- Şi să fiu o pacoste pentru toţi? a întrebat Pandora.

- Toată lumea admiră doamnele delicate, i-a spus camerista. Articolul îl cita pe lord Byron: „este o dulceață în starea de slăbiciune a femeii".

- Am citit destul Byron, i-a răspuns indignată Pandora, ca să fiu sigură că nu a scris o asemenea neghiobie. Stare de slăbiciune pe naiba! Unde ai citit asta? Și așa mi se pare îngrozitor să sfătuiești femeile sănătoase să se comporte ca niște invalide, dar să mai și inventezi citate ale unui poet renumit...

Gabriel a bătut la ușă și vocile au amuțit. A intrat nonșalant, fiind întîmpinat de imaginea fermecătoare a soției lui doar în corset și pantalonași.

Pandora l-a privit cu ochi mari și a roșit din cap pînă în picioare. Și-a dres glasul și a spus, timidă:

- Bună seara domnule. Mă... schimbam pentru cină.

- Văd asta. A mîngîiat-o cu privirea, zăbovind pe sînii ei plini, ridicați și expuși de corset.

Ida a ridicat repede rochia de pe podea și i-a spus Pandorei:

- Aduc imediat un halat...

- Nu este nevoie, i-a răspuns Gabriel. Mă ocup eu de soția mea.

Îmbujorată, Ida a făcut o reverență și a ieșit grăbită, închizînd ușa în urma ei.

Pandora a rămas pe loc, părînd agitată.

- Eu... bănuiesc că ai vorbit cu Dragon.

El a ridicat o sprînceană auzindu-i porecla dar nu a comentat în nici un fel. A observat imediat cuta de îngrijorare de pe fruntea ei, neastîmpărul degetelor, ochii rotunzi ca ai unui copil pedepsit și s-a simțit cuprins de tandrețe.

- Dece eşti atît de neliniştită, iubirea mea?

- M-am gîndit că vei fi furios pentru că am intrat singură în depozit.

- Nu sînt furios. Doar neliniştit, pentru că ai fi putut păţi ceva. Gabriel a luat-o de mînă şi s-a aşezat pe un scaun, cu ea pe un genunchi. Ea a răsuflat uşurată şi şi-a trecut braţele pe după gîtul lui. Se parfumase, mirosea discret a flori, dar el prefera mirosul natural al pielii ei, mătăsos şi uşor sărat, mai puternic decît orice afrodiziac. Pandora, nu poţi risca ducîndute în locuri străine fără ca cineva să te protejeze. Eşti foarte importantă pentru mine. În plus, dacă nu-i dai lui Drago ocazia să intimideze oamenii îl vei demoraliza complet.

- Voi ţine minte pentru data viitoare.

- Promite-mi.

- Îţi promit. Şi-a lăsat capul pe umărul lui. Ce se va întîmpla acum? Drago va declara la poliţie ce am văzut acolo?

- Da, dar pînă cînd vom afla dacă este ceva care merită sau nu să fie investigat aş prefera să nu te aventurezi prea departe de casă.

- Gabriel... doamna O'Cairre este o femeie drăguţă, A fost foarte amabilă cu mine, mi-a încurajat afacerea cu jocuri şi sînt convinsă că nu ar face rău nimănui cu bună ştiinţă. Şi dacă este atrasă în ceva periculos, nu poate fi vina ei.

- Dă-mi voie să te avertizez, iubire. Uneori oamenii în care crezi te vor dezamăgi. Cu cît înveţi mai multe despre lume cu atît îţi vei face mai puţine iluzii.

- Nu vreau să devin cinică.

Gabriel i-a zîmbit, cu nasul cufundat în părul ei.

- Trebuie să fii cinică măcar un pic. Astfel vei deveni o

optimistă moderată. A sărutat-o pe gît. Acum trebuie să hotărîm cum să te pedepsesc.

- Să mă pedepseşti?

- Mmm. Mîinile îi rătăceau pe picioarele ei dezgolite. Dacă nu primeşti o pedeapsă nu-ţi vei învăţa lecţia.

- Pot alege eu?

- Toate încep prin a-ţi da jos pantalonaşii.

I-a căutat buzele şi a simţit că zîmbea.

- Nu este timp suficient pînă la cină, i-a spus ea încercînd să-l împiedice să tragă de şnurul din talie.

- Ai fi surprinsă de cîte pot face în cinci minute.

- Nu aş fi deloc, bazîndu-mă pe nişte experienţe foarte recente.

Gabriel a rîs.

- Mă provoci, deci. Ei bine, poţi uita de cină.

Capitolul 19

În ziua următoare, Drago a raportat că detectivul cu care luase legătura acceptase să facă o vizită în Clerkenwell și să o chestioneze pe doamna O'Cairre, Între timp, Pandora își putea vedea liniștită de treabă, pentru că detectivul nu vedea nici un motiv de îngrijorare.

Pandora și Gabriel au primit încîntați vestea pentru că stabiliseră să meargă la teatru în seara aceea, împreună cu Helen și cu domnul Winterborne, după care să ia o cină tîrzie. Comedia, o repunere în scenă a *Moștenitorului de drept*, se juca la Haymarket Royal Theatre, cel mai la modă teatru din Londra.

- Aș fi preferat să nu ieși în public pînă ce nu se sfîrșește ancheta, i-a spus Gabriel îngîndurat, trăgîndu-și pe el o cămașă. Se aflau în dormitorul lui. Zona din jurul teatrului este destul de periculoasă.

- Dar voi fi cu tine, i-a spus Pandora. Domnul Winterborne va fi și el acolo. În plus, Dragon a insistat să meargă și el, deși este seara lui liberă. Ce mi s-ar putea întîmpla? S-a uitat în oglinda de pe măsuța de toaletă din lemn de mahon și și-a aranjat colierul lung de perle care îi cădea peste corsajul din dantelă al rochiei de seară de culoarea levănțicii.

Gabriel a scos un sunet nemulțumit și și-a îndoit manșetele cămășii.

- Îmi dai te rog butonii din sertar?

Ea i-a adus.

- De ce nu-l lași pe Oakes să te ajute? Mai ales cînd te îmbraci pentru seară? Cred că este distrus.

- Probabil. Dar prefer să nu trebuiască să-i dau explicații în legătură cu urmele.

- Ce urme?

Drept răspuns, el și-a dat la o parte piepții cămășii și i-a arătat locul de pe umăr unde ea își înfipsese dinții.

Contrariată, Pandora s-a ridicat pe vîrfuri să vadă mai bine. A roșit.

- Îmi pare atît de rău! Crezi că ar bîrfi în legătură cu asta?

- Dumnezeule, nu. Cum îi place lui Oakes să spună, „discreția este cea mai mare calitate a unui valet". Și totuși – și-a plecat capul deasupra ei – sînt anumite lucruri pe care prefer să le știu doar eu.

- Bietul de tine! Arăți de parcă ai fi fost atacat de un animal sălbatic.

- Doar de o mică vulpe, a zîmbit el. Care s-a jucat puțin cam sălbatic.

- Ar fi trebuit să o muști și tu, i-a spus Pandora, cu obrazul lipit de pieptul lui. Așa ar fi înțeles că trebuie să fie mai blîndă cu tine.

Gabriel i-a mîngîiat obrazul și i-a ridicat fața spre el. S-a jucat puțin cu buzele ei și i-a șoptit:

- O vreau exact așa cum este.

Interiorul teatrului Haymarket era opulent, luxos, cu scaune tapițate și șiruri de loje decorate cu muluri aurite în

formă de lire antice şi cununi de lauri. Tavanul în formă de bulb de ceapă era bogat ornamentat, cu picturi înfăţişîndu-l pe Apollo, iar candelabrele aruncau mii de raze pe superbele rochii ale doamnelor din public.

Înainte ca spectacolul să înceapă, Pandora şi Helen au luat loc în lojă şi au stat de vorbă, în timp ce soţii lor au socializat cu alţi domni, în foaier. Helen radia de sănătate şi avea o mulţime de veşti. Şi părea hotărîtă să o convingă pe Pandora să o însoţească la orele de scrimă pentru doamne.

- Trebuie să înveţi şi tu să mînuieşti sabia, i-a spus Helen. Face bine la postură şi la respiraţie, iar prietena mea Garrett – doctor Gibson, de fapt – spune că este un sport antrenant şi palpitant.

Pandora nu avea nici o îndoială că ar fi fost aşa, dar nu era convinsă că ar fi fost o idee bună să mînuiască obiecte ascuţite, date fiind problemele ei de echilibru.

- Aş vrea să pot veni, i-a spus, dar sînt mult prea împiedicată. Ştii că nici să dansez nu reuşesc.

- Dar maestrul te va învăţa cum să... vocea lui Helen s-a stins cînd a privit spre şirul de scaune aflat la acelaşi nivel cu loja lor. Dumnezeule! De ce se holbează femeia aceea la tine?

- Unde?

- Acolo, în stînga. Bruneta din primul rînd. O cunoşti?

Pandora i-a urmărit privirea spre bruneta care se prefăcea interesată de programul piesei. Era zveltă şi elegantă, cu trăsături clasice, ochi adînci cu gene lungi, un nas perfect şi buze roşii, pline.

- N-am nici cea mai mică idee cine este, i-a spus Pandora. Dar este foarte frumoasă, nu-i aşa?

- Bănuiesc. Tot ce văd acum este că te-ar înjunghia din priviri.

- Se pare că am făcut progrese. Reuşesc să enervez şi oameni pe care nu-i cunosc.

Femeia izbitor de frumoasă era aşezată lîngă un domn mai în vîrstă cu favoriţi şi o barbă ciudată, din două culori, închisă la culoare pe obraji şi albă spre bărbie. Avea o ţinută milităroasă, de parcă spatele îi fusese legat de osia unei trăsuri. Femeia îi atingea braţul şi-i şoptea ceva, dar el nu părea să bage de seamă. Fixa cu privirea scena, de parcă ar fi urmărit o piesă invizibilă.

Pandora a simţit un fior neplăcut cînd privirea femeii s-a încrucişat cu privirea ei. Nimeni nu o mai privise cu atîta ură. Nu ştia pe nimeni care să aibă motiv să o privească aşa, cu excepţia...

- Cred că ştiu cine este, i-a şoptit lui Helen.

Înainte ca Helen să-i poată răspunde, Gabriel s-a aşezat pe locul gol de lîngă Pandora. S-a întors spre ea, ca umărul să-i blocheze parţial vederea.

- Sînt doamna Black şi soţul ei, ambasadorul american, i-a spus în şoaptă. Nu am ştiut că vor fi alci.

Înţelegînd că era o problemă personală, Helen s-a întors grăbită spre soţul ei şi l-a întrebat ceva.

- Bineînţeles că nu, a murmurat Pandora, surprinsă să vadă un muşchi tresărind în falca lui Gabriel. Soţul ei, mereu calm şi sigur pe el, era pe punctul de a-şi pierde cumpătul chiar acolo, la teatru.

- Vrei să plecăm? a întrebat-o îndîrjit.

- În nici un caz. Vreau să văd piesa. Pandora prefera să

moară decît să-i dea fostei lui amante satisfacţia de a o vedea plecînd. A aruncat o privire peste umărul lui Gabriel şi a văzut că doamna Black continua să se uite fioros la ea, de parcă îi făcuse vreun rău. Pentru numele lui Dumnezeu, stătea chiar lîngă soţul ei! De ce nu-i spunea el să nu se mai dea în spectacol? Dramoleta începea deja să atragă atenţia altor spectatori aşezaţi pe acelaşi rînd cu ei, ba chiar şi cîtorva din lojele de la mezanin.

Pentru Gabriel era mai mult ca sigur un coşmar. Tocmai el, ale cărui realizări dar şi greşeli fuseseră atent urmărite toată viaţa lui. Îşi protejase mereu cu grijă intimitatea şi păstrase o aparenţă invulnerabilă. Se părea însă că doamna Black era hotărîtă să-i arate înaltei societăţi londoneze... şi soţiei lui... că fuseseră amanţi. Ştiind cît de ruşinos era pentru Gabriel că se culcase cu soţia cuiva... iar lucrul acesta să fie făcut public... Pandorei i s-a strîns inima de mila lui.

- Nu ne poate face nici un rău, i-a spus cu blîndeţe. Poate să se holbeze la mine pînă îi ies ochii din orbite, nu mă deranjează cîtuşi de puţin.

- Aşa ceva nu se va mai întîmpla niciodată, jur. Mă duc mîine la ea şi...

- Nu trebuie să faci asta. Sînt sigură că doamna Black asta şi urmăreşte, să o vizitezi. Îţi interzic să faci asta.

Ochii lui au strălucit periculos.

- Îmi interzici?

Era foarte probabil ca nimeni să nu-i mai fi spus asta pînă atunci. Şi cu siguranţă că nu l-a plăcut deloc.

Pandora i-a atins obrazul cu mîna înmănuşată şi l-a mîngîiat uşor. Ştia că nu se cădea să-şi demonstreze în public

afecțiunea pentru soțul ei, dar în clipa aceea nu mai conta nimic în afară de liniștea lui.

- Da. Pentru că acum ești al meu. I-a zîmbit slab și i-a susținut privirea. Ești numai al meu și nu te împart cu nimeni. Nu are voie să se bucure nici măcar de cinci minute din timpul tău.

Spre marea ei ușurare, Gabriel a răsuflat adînc, părînd să se relaxeze.

- Ești soția mea, i-a spus încet, prinzînd-o de mînă. Nu aparțin altei femei. I-a ținut mîna în aer și i-a desfăcut cei trei nasturi din perle ai mănușii. Pandora se uita la el întrebător. Fără să-i părăsească privirea, Gabriel a început să-i scoată mănușa trăgînd de fiecare deget, pe rînd. Pandora și-a ținut respirația cînd a simțit că mănușa îi aluneca de pe mînă.

- Ce faci? i-a șoptit.

Gabriel nu i-a răspuns, doar i-a tras încet mănușa pînă ce aceasta a căzut cu totul. Pandora era roșie ca focul. Felul senzual în care îi scosese mănușa, în fața atîtor priviri curioase, făcuse ca fiecare centimetru din piele să capete o culoare aprinsă.

Gabriel i-a ridicat mîna dezgolită, a întors-o și și-a lipit buzele de pielea sensibilă a încheieturii, după care i-a sărutat palma. Cîteva murmure și sunete scandalizate s-au auzit în sală. Era un gest de posesiune, de intimitate, menit nu numai să demonstreze pasiune pentru proaspăta lui mireasă, ci și ca o respingere a fostei amante. Pînă a doua zi, toate saloanele din Londra aveau să vuiască. Lordul St. Vincent fusese văzut dezmierdîndu-și în public soția, la teatru, în văzul fostei sale amante.

Pandora nu voia să fie folosită pentru a face rău nimănui, nici măcar doamnei Black. A încercat să protesteze dar Gabriel a avertizat-o din privire, așa că a tăcut, decisă să discute mai tîrziu despre asta.

Din fericire luminile au scăzut și piesa a început curînd. Grație calității producției și a talentului actorilor, Pandora s-a relaxat și a reușit chiar să rîdă la schimburile sclipitoare de replici. Era însă conștientă că Gabriel nu savura deloc comedia.

La pauză, cînd Gabriel și Winterborne au ieșit pe hol să discute cu niște cunoștințe, Pandora și Helen au putut discuta între patru ochi.

- Draga mea, i-a șoptit Helen acoperindu-i mîna cu mîna ei, știu din proprie experiență că nu este deloc plăcut să afli despre femeile pe care le-a cunoscut în trecut soțul tău. Dar sînt prea puțini acei bărbați care duc o viață de castitate înainte de căsătorie. Sper că tu nu vei...

- Oh, nu-l învinovățesc pe Gabriel pentru că a avut o amantă, i-a răspuns în șoaptă Pandora. Nu-mi face plăcere, bineînțeles, dar nu mă pot plînge de greșelile altora cînd am făcut și eu destule. Gabriel mi-a spus de doamna Black înainte de a ne căsători și mi-a promis că va pune capăt relației, ceea ce se pare că a și făcut. Ea nu pare să fi primit bine vestea, însă. A făcut o pauză. Poate că nu i-a spus-o așa cum ar fi trebuit.

Helen a țuguiat buzele.

- Nu cred că există un mod fericit de a încheia o aventură, indiferent de cît de atent ți-ai alege cuvintele.

- Întrebarea este de ce-i tolerează soțul ei purtarea? Ea încerca să facă o scenă chiar în fața lui iar el nu a reacționat în nici un fel.

Helen s-a uitat în jur, să se asigure că loja era goală şi a ridicat programul, prefăcîndu-se că citea.

- Rhys mi-a spus chiar înainte de pauză, a spus cu glas scăzut, că ambasadorul Black a fost general în armata unionistă, în timpul războiului civil. Se zvoneşte că ar fi fost rănit în bătălie şi i-ar fi greu să... Helen a roşit şi a ridicat din umeri.

- Să...?

- Să se achite de datoria de soţ, i-a şoptit Helen, roşind şi mai tare. Doamna Black este a doua soţie a lui – era văduv atunci cînd s-au cunoscut. Şi este încă o femeie tînără. De aceea el preferă să întoarcă privirea ori de cîte ori ea calcă pe alături.

Pandora a oftat.

- Acum aproape că-mi pare rău pentru ea. A zîmbit strîmb şi a adăugat: dar tot nu-l poate avea pe soţul meu.

Cînd spectacolul s-a sfîrşit, Pandora şi Gabriel şi-au croit drum prin foaierul şi coridoarele înţesate, spre holul mare de la intrare. Helen şi Winterborne erau cu numai cîţiva paşi înaintea lor, dar erau greu de văzut din cauza mulţimii. Spectatorii fuseseră foarte numeroşi şi se înghesuiau spre ieşire, dîndu-i Pandorei un sentiment de neliniştE

- Aproape că am ieşit, i-a şoptit Gabriel, ţinîndu-i protector braţul în jurul umerilor.

Pe cînd ieşeau din teatru, mulţimea parcă se îndesea. Oamenii se strînseseră buluc sub portic, între cele şase coloane corinţiene. Un lung şir de trăsuri şi birje se întindea pe stradă, blocînd multe altele. Ca lucrurile să stea si mai rău, mulţimea

spectatorilor de teatru atrăsese hoții de buzunare și cerșetorii de pe toate aleile învecinate. Un singur polițist în uniformă și-a făcut apariția și a încercat să facă ordine, dar nu părea să aibă prea mult succes.

- Și vizitiul tău și al meu au rămas blocați, i-a spus Winterborne lui Gabriel. A făcut semn spre capătul sud-estic al străzii. Au oprit tocmai acolo. Va trebui să așteptăm să se mai descongestioneze locul.

- Putem merge pe jos pînă la trăsurile noastre, i-a spus Gabriel.

Winterborne l-a privit amuzat.

- Nu te-aș sfătui. Tocmai am văzut un grup de „cipriote" traversînd Pall Mall. Ar trebui să trecem chiar printre ele.

- Vrei să spui prostituate, domnule Winterborne? a întrebat Pandora, uitînd să coboare glasul.

Cîțiva oameni au întors capul și au ridicat dezaprobator cîte o sprînceană.

Gabriel a zîmbit pentru prima oară în seara aceea și a tras-o pe Pandora la pieptul lui.

- Da, vrea să spună că sînt prostituate, i-a șoptit și a sărutat-o ușor pe ureche.

- De ce li se spune cipriote? l-a întrebat Pandora. Cipru este o insulă din Grecia. Sînt sigură că ele nu vin de acolo.

- Îți explic altă dată.

- Pandora, a exclamat Helen, vreau să te prezint prietenelor mele de la clubul de lectură. Și doamnei Thomas, fondatoarea clubului. Sînt acolo, lîngă ultima coloană.

Pandora a ridicat ochii spre Gabriel.

- Pot să merg cu Helen, doar o clipă?

- Aș prefera să rămîi cu mine.

- Nu este departe, a protestat ea. Oricum trebuie să așteptăm trăsurile.

Gabriel i-a dat drumul, fără voie.

- Să stai într-un loc unde să te pot vedea.

- Așa voi face. Pandora l-a privit amenințător. Să nu vorbești cu vreo grecoaică.

El a zîmbit și a urmărit-o cu privirea cum își croia drum prin mulțime, alături de Helen.

- Doamna Thomas dorește să deschidă săli de lectură pentru săraci în toată Londra, i-a spus Helen Pandorei. Este incredibil de generoasă. O femeie fascinantă. Vă veți adora reciproc.

- Poate să i se alăture oricine?

- Oricine, cu condiția să nu fie bărbat.

- Perfect. Mă califfic, a exclamat Pandora.

S-au oprit la marginea unui mic grup de femei iar Helen a așteptat un moment propice să se alăture conversației.

Pandora a rămas în spatele ei, și-a ridicat pe umeri șalul din voal alb și și-a pipăit cu vîrful degetelor colierul de perle din jurul gîtului.

Ca din senin, a auzit o voce de femeie cu accent american.

- Ești doar o copilă costelivă și neîndemînatică, exact așa cum te-a descris el. M-a vizitat și după nunta voastră, să știi. Oh, cît am mai rîs amîndoi de pasiunea ta nebună pentru el! Îl plictisești de moarte, știi?

Pandora s-a întors și a dat nas în nas cu Nola Black. Femeia era de o frumusețe care îți tăia respirația, cu trăsături fără cusur, piele catifelată, ochi adînci și întunecați puși în evidență

de sprîncenele perfect desenate. Era cam de aceeaşi înălţime cu Pandora, dar avea conformaţie de clepsidră, cu o talie atît de subţire că ar fi încăput-o şi zgarda unei pisici.

- Poate că ţi-ai dorit asta, i-a răspuns calmă Pandora. Nu te-a vizitat. Mi-ar fi spus.

Clar, doamna Black era „pusă pe scandal", cum ar fi spus Winterborne.

- Nu-ţi va fi niciodată credincios. Toată lume ştie că eşti doar o fată ciudată care l-a atras în cursă şi a trebuit să se căsătorească cu tine. Acum eşti o noutate, sigur, dar asta va trece şi te va trimite pachet la una din casele lui izolate din provincie.

Pandora era asaltată de sentimente amestecate. Gelozie, pentru că femeia aceea îl cunoscuse intim pe Gabriel şi însemnase ceva pentru el... dar şi o umbră de milă, pentru că ochii ei întunecaţi şi răi aveau o urmă de durere. În ciuda aparenţei şocant de frumoase, era o femeie profund nefericită.

- Sînt convinsă că tu crezi că ar trebui să mă tem, i-a răspuns Pandora. Dar să ştii că nu-mi fac deloc griji. Şi nu l-am păcălit să se însoare. A făcut o pauză şi a adăugat: recunosc că sînt cam ciudată, dar pare să-i placă asta.

I-a citit uimirea pe chip şi şi-a dat seama că femeia se aşteptase la o cu totul altă reacţie, poate lacrimi, poate furie. Doamna Black voia să se lupte, pentru că în ochii ei Pandora era cea care i-l furase pe bărbatul la care ţinea. Cît de dureros trebuia să fie să-şi dea seama că nu-l va mai ţine niciodată în braţele ei pe Gabriel!

- Îmi pare rău, a spus încet Pandora. Probabil că aceste ultime săptămîni au fost îngrozitoare pentru tine.

Privirea doamnei Black a devenit otrăvită.

- Să nu îndrăznești să mă compătimești.

Dîndu-și seama că sora ei stătea de vorbă cu cineva, Helen s-a întors spre ea și a pălit cînd a văzut-o pe cealaltă femeie. A întins protector brațul spre Pandora.

- Sînt bine, i-a spus Pandora surorii ei. Nu trebuie să-ți faci griji.

Din nefericire nu era întru totul adevărat. În clipa care a urmat, Gabriel ajunsese deja la ele, iar ochii lui aveau o strălucire ucigașă. Părea să nici nu le vadă pe Pandora sau pe Helen, era atent doar la doamna Black.

- Ai înnebunit? a întrebat-o pe americancă pe un ton care i-a înghețat Pandorei sîngele în vene. Să i te adresezi soției mele...

- Sînt bine, s-a grăbit Pandora să-l tempereze.

Între timp, toate doamnele din clubul de lectură se întorseseră spre ei, să asiste la scenă.

Gabriel a prins-o de încheietură pe doamna Black și i-a spus printre dinți:

- Trebuie să stăm de vorbă.

- Cu mine cum rămîne? a protestat Pandora.

- Du-te la trăsură. Este deja în fața porticului.

Pandora s-a uitat la șirul de trăsuri. A lor era într-adevăr acolo unde îi spusese el și l-a zărit și pe Dragon, îmbrăcat în livrea. O revolta însă ideea de a se duce la trăsură așa cum i se poruncise, de parcă era un cîine pe care să-l tragi de lesă. Ca lucrurile să stea și mai rău, doamna Black i-a aruncat o privire triumfătoare, pe la spatele lui Gabriel. Reușise să-i atragă atenția, așa cum își dorise.

- Uite ce este, a început Pandora. Nu cred...

Un alt bărbat a intervenit în discuție.

- Ia-ți mîna de pe soția mea.

Vocea tăioasă îi aparținea ambasadorului american. Îl privea pe Gabriel cu ostilitate, de parcă ar fi fost doi cocoși care se înfruntau într-o cușcă.

Situația se agrava rapid. Pandora s-a uitat alarmată spre Helen.

- Ajutor, i-a șoptit.

Helen a trecut imediat la acțiune și s-a interpus între cei doi bărbați.

- Domnule ambasador Black, sînt lady Helen Winterborne. Scuzați-mi îndrăzneala, dar nu cumva ne-a văzut la dineul dat de domnul Disraeli, luna trecută?

Bărbatul a clipit deș, luat prin surprindere de brusca apariție a unei tinere femei luminoase cu părul blond-argintiu și ochi de înger. Nu putea să o trateze ireverențios.

- Nu-mi amintesc să fi avut această onoare.

Spre mulțumirea Pandorei, Gabriel i-a eliberat brațul doamnei Black.

- Iată-l și pe domnul Winterborne, a spus Helen, ascunzîndu-și cu greu ușurarea pentru că soțul ei îi sărise imediat în ajutor.

Winterborne a schimbat o privire cu Gabriel, iar mesajele tăcute au brăzdat aerul ca niște săgeți invizibile. Foarte stăpîn pe sine, Winterborne a început să facă conversație cu ambasadorul care îi răspundea bățos. Era greu de imaginat o scenă mai stînjenitoare, cu Helen și Winterborne purtîndu-se ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, în timp ce Gabriel rămăsese

pe loc, clocotind de furie. Doamna Black părea să savureze în tăcere agitaţia pe care o crease, dovedind – cel puţin în mintea ei – că încă mai făcea parte din viaţa lui Gabriel. Aproape că radia de încîntare.

Orice urmă de înţelegere pe care ar fi avut-o Pandora pentru ea dispăruse. Era mai degrabă necăjită pe Gabriel, care se lăsase atras în planul doamnei Black, reacţionînd cu furie cînd de fapt ar fi trebuit să o ignore. Fostei lui amante îi fusese îngrozitor de uşor să trezească în el instinctele de mascul, la nivelul unui băiat de la grajduri.

Oftînd, Pandora şi-a spus că ar fi fost probabil mai bine să se ducă la trăsură. Prezenţa ei acolo nu era de nici un ajutor şi era tot mai exasperată cu fiecare minut care trecea. Chiar şi conversaţia cu Dragon s-ar fi dovedit mai interesantă decît asta. S-a dat un pas înapoi şi a căutat cea mai liberă cale de a ajunge la portic.

- Milady? a auzit o voce tremurată. Lady St. Vincent?

Privirea i-a fost atrasă de silueta singuratică a unei femei care stătea în spatele unei coloane de la capătul porticului. Purta o bonetă oarecare, o rochie închisă la culoare şi un şal albastru. Cînd i-a zîmbit, Pandora a recunoscut-o.

- Doamnă O'Cairrel a exclamat îngrijorată, îndreptîndu-se imediat spre ea. Ce cauţi aici? Cum te simţi?

- Sînt bine, milady. Dumneavoastră?

- Şi eu sînt bine, i-a răspuns Pandora. Îmi pare rău că servitorul meu a dat ieri buzna în atelier. Este foarte protector. Nu am avut cum să-l opresc, rămînea doar să-l lovesc în cap cu ceva tare. Ceea ce m-am şi gîndit să fac, de altfel.

- Nici o problemă, înţeleg prea bine. Zîmbetul i s-a şters de

pe față iar ochii i s-au întunecat, îngrijorați. Numai că azi a venit la atelier un bărbat și a pus o mulțime de întrebări. Nu a vrut să-și dea numele și nici să-mi spună despre ce era vorba. Mă scuzați că vă întreb, milady, dar nu cumva ați fost la poliție?

- Nu. Pandora o privea tot mai îngrijorată, observînd cîțiva stropi de sudoare pe fruntea femeii și pupilele dilatate. Doamnă O'Cairre, ai cumva probleme? Ești bolnavă? Spune-mi cu ce te pot ajuta.

Femeia a înclinat capul și a privit-o pe Pandora cu regret amestecat cu afecțiune.

- Aveți un suflet bun, milady. Îmi cer scuze.

Un strigăt răgușit de bărbat i-a distras Pandorei atenția. S-a uitat spre mulțime și l-a zărit pe Dragon împingînd violent oamenii și croindu-și drum spre ea. Arăta ca scos din minți. Ce i se întîmplase oare?

O clipă mai tîrziu l-a simțit aruncîndu-se înainte și cuprinzîndu-i gîtul cu brațul, de parcă ar fi încercat să i-l frîngă. S-a clătinat, speriată, dar el a prins-o imediat și a tras-o lîngă pieptul lui masiv.

L-a întrebat, năucită:

- De ce m-ai lovit, Dragon?

El i-a răspuns ceva dar ea nu a auzit nimic din cauza strigătelor ascuțite ale mulțimii. Cînd s-a desprins din strînsoare, Pandora a văzut că mîneca hainei lui era despicată iar pînza era udă, închisă la culoare. Sînge. A clătinat din cap, confuză. Ce se întîmpla oare? Era mînjită peste tot cu sînge. Foarte mult sînge. Mirosul lui îi umplea nările. A închis ochii și a întors capul.

În clipa următoare a simțit mîinile lui Gabriel în jurul ei. Părea să strige cuiva niște ordine.

Încă nedumerită, a privit în jur. Ce era asta? Era întinsă pe jos, cu capul în poala lui Gabriel. Iar Helen era îngenunchiată lîngă ei. Oamenii se îmbulzeau în jurul lor, le ofereau hainele lor, le dădeau sfaturi, în timp ce un polițist încerca să-i facă să se dea înapoi. O situație cît se poate de înfricoșătoare.

- Unde sîntem? a întrebat.

Helen a fost cea care a răspuns, foarte palidă dar calmă.

- Sîntem tot în Haymarket, draga mea. Ai leșinat.

- Adevărat? Pandora a încercat să se adune. Nu-i era prea ușor să gîndească, mai ales că soțul ei se agățase cu toată puterea de umărul ei. Mă strîngi mult prea tare, domnule. Mă doare umărul. Te rog...

- Iubita mea, i-a spus el, încerc să te apăs pe rană. Nu te mișca.

- Ce rană? Am fost rănită?

- Ai fost înjunghiată. De doamna O'Cairre a ta.

Pandora a ridicat uimită privirea spre el, creierul ei refuza să conceapă așa ceva.

- Dacă înjunghie oameni nu este doamna O'Cairre *a mea*, a spus după cîteva clipe, cu dinții clănțănind. Umărul o durea din ce în ce mai tare. Tremura din tot corpul, ca și cum era scuturată de mîini invizibile. Ce face Dragon? Unde este?

- A plecat după ea.

- Dar brațul lui... a fost rănit...

- A spus că tăletura nu este adîncă. Va fi bine.

Umărul o frigea de parcă îi turnase cineva ulei încins. Sub ea, pămîntul era rece și tare iar corsajul rochiei părea ud leoarcă. A încercat să se uite în jos, dar Gabriel o acoperise cu haina lui. A încercat să miște brațul, să ridice haina.

Helen a oprit-o, punîndu-i uşor mîna pe piept.

- Încearcă să nu te mişti, draga mea. Trebuie să stai acoperită.

- Rochia îmi este udă, pămîntul e tare. Nu-mi place deloc. Vreau să merg acasă.

Winterborne i-a îmbrîncit pe cei adunaţi în jurul lor şi a îngenunchiat lîngă ei.

- Sîngerarea s-a oprit cît să o putem mişca?

- Cred că da, i-a răspuns Gabriel.

- Vom lua trăsura mea. I-am trimis deja vorbă medicului meu. Ne va aştepta în Cork Street. În clădirea de lîngă magazinul meu se află o clinică şi o sală de operaţii.

- Prefer să o duc la medicul familiei noastre.

- St. Vincent, trebuie să fie consultată imediat de cineva. Cork Street este doar la un kilometru de aici.

L-a auzit pe Gabriel înjurînd printre dinţi.

- Să mergem, atunci.

Capitolul 20

Nimic din ceea ce trăise Gabriel pînă atunci nu fusese atît de real şi de ireal deopotrivă. Un coşmar trăit treaz fiind. Şi nimic nu-l speriase într-atît de tare. Se uita la soţia lui şi-i venea să urle de îngrijorare şi de furie.

Chipul Pandorei era alb iar buzele îi deveniseră albăstrui. Pierduse mult sînge şi era foarte slăbită. O ţinea în poala lui, cu picioarele întinse pe bancheta trăsurii. Deşi o acoperise cu haine şi cu toate păturile pe care le găsise, ea continua să tremure.

I-a strîns mai bine hainele în jurul trupului şi i-a verificat bandajul pe care i-l improvizase din cîteva batiste curate. Îl legase cu cravate, aşa cum se pricepuse. Cu ochii minţii retrăia momentul în care Pandora se prăbuşise în braţele lui, cu sîngele ţîşnind din rană.

Totul se petrecuse în numai cîteva secunde. Se uitase înapoi, să se asigure că Pandora ajunsese la trăsură. În loc de asta, îl văzuse pe Dragon croindu-şi furios drum prin mulţime, alergînd spre colţul clădirii, acolo unde Pandora stătea de vorbă cu o femeie necunoscută. Femeia scosese ceva din mînecă. Un cuţit a cărui lamă strălucise în lumina dată de felinarele teatrului atunci cînd ea ridicase mîna.

Gabriel ajunsese la Pandora la o secundă după Dragon, dar lama cuțitului fusese deja coborîtă.

- N-ar fi ciudat să mor din asta? l-a întrebat Pandora, tremurînd în brațele lui. Nepoții nu ar fi deloc impresionați, nu-i așa? Aș fi preferat să fiu înjunghiată făcînd ceva eroic. Sau salvînd pe cineva. Poate că le-ai putea spune că... oh, dar... bănuiesc că n-am avea nepoți dacă aș muri acum, nu-i așa?

- Nu vei muri, i-a răspuns scurt Gabriel.

- Tot n-am găsit tipograf, a spus Pandora.

- Poftim? a întrebat Gabriel, crezînd că delira.

- Voi întîrzia cu producția. Jocul meu. Crăciun.

Winterborne, care stătea alături de Helen pe bancheta din fața lor, a întrerupt-o cu blîndețe.

- Mai avem timp, *bychan*. Nu-ți face griji pentru jocul tău.

Pandora s-a relaxat și a închis ochii, strîngînd în pumn cămașa lui Gabriel, asemenea unui bebeluș.

Winterborne s-a uitat la Gabriel și i-a făcut semn că voia să-l întrebe ceva.

Sub pretextul că-i mîngîia părul, Gabriel i-a acoperit urechea sănătoasă cu palma și a ridicat ochii spre Winterborne.

- Sîngele continuă să țîșnească? În ritmul bătăilor inimii?

Gabriel a clătinat din cap.

Winterborne s-a relaxat puțin, dar a continuat să-și fricționeze falca.

Gabriel a luat mîna de pe urechea Pandorei și a continuat să o mîngîie. Văzînd-o că închisese ochii, a ridicat-o puțin:

- Nu adormi, draga mea.

- Mi-a frig, s-a plîns ea. Și mă doare umărul, iar trăsura lui Helen nimerește toate gropile. A scos un sunet de durere cînd

trăsura s-a zdruncinat puternic, la un colţ de stradă.

- Am intrat pe Cork Street, i-a spus el şi i-a sărutat fruntea rece, transpirată. Te duc înăuntru. Îţi vor da imediat morfină.

Trăsura s-a oprit. Gabriel a ridicat-o cu grijă pe Pandora şi a purtat-o pe braţe înăuntru. I se părea îngrozitor de uşoară. Îi sprijinise capul de umărul lui, dar acesta îi cădea pe spate ori de cîte ori păşea. Ar fi vrut să-i poată da putere de la el, să-i umple venele cu sîngele lui. Ar fi vrut să implore, să mituiască, să ameninţe, să lovească pe cineva.

Interiorul clădirii fusese renovat de curînd iar intrarea era puternic luminată. Aţi trecut de uşile care s-au închis singure în urma lor şi au intrat pe un coridor pe care erau înşirate mai multe încăperi ale căror denumiri erau scrise îngrijit: infirmerie, dispensar, birouri administrative, săli de consultaţie şi, în capăt, o sală de operaţii.

Gabriel aflase deja că Winterborne angajase doi doctori cu normă întreagă pentru sutele de bărbaţi şi femei care lucrau pentru el. Totuşi, cei mai buni doctori preferau să se ocupe de pacienţii din înalta societate, în timp ce clasa de mijloc şi cea muncitoare trebuiau să se mulţumească cu practicieni mai slab pregătiţi. Gabriel îşi imaginase nişte încăperi sărăcăcioase, o sală de operaţii ca vai de lume şi doi doctori indiferenţi. Ar fi trebuit să ştie însă că Winterborne nu va face deloc rabat la cheltuieli şi va construi o clădire cu cele mai avansate facilităţi medicale.

Au fost întîmpinaţi de un medic între două vîrste cu o claie de păr alb, sprîncene groase şi ochi pătrunzători. Arăta exact aşa cum ar fi trebuit să arate un chirurg, capabil şi respectabil, cu vaste cunoştinţe dobîndite în zeci de ani de experienţă.

- St. Vincent, ți-l prezint pe doctorul Havelock, i-a spus Winterborne.

O asistentă zveltă, brunetă a dat buzna în hol, împiedicîndu-l pe Winterborne să continue cu prezentările. Deși purta fustă, costumația albă era foarte asemănătoare cu a doctorului Havelock. Era tînără și curățică, cu ochi verzi, inteligenți.

- Aduceți-o pe lady St. Vincent pe aici, i-a spus lui Gabriel fără alt preambul.

Acesta a urmat-o în sala de consultații, puternic luminată cu lămpi speciale. Sala era imaculată, cu pereții acoperiți cu plăci din sticlă, podele din gresie, cu multe guri de scurgere pentru diversele lichide. În aer plutea miros de chimicale: acid fenic, alcool distilat, benzen. Gabriel a măturat cu privirea vasele din metal și aparatele pentru sterilizat, tăvile cu instrumente și chiuveta din ceramică.

- Soția mea are dureri, i-a spus scurt privind peste umăr și întrebîndu-se de ce doctorul nu-i însoțise.

- Am pregătit deja morfina, i-a răspuns infirmiera. A mîncat ceva în ultimele patru ore?

- Nu.

- Excelent. Puneți-o ușor pe masă, vă rog.

Vocea ei era limpede și hotărîtă. L-a deranjat puțin modul autoritar în care i-a vorbit și faptul că părea să se dea drept doctor.

Deși Pandora ținea buzele strînse, a gemut ușor atunci cînd Gabriel a așezat-o pe masa din piele. Aceasta avea un cadru metalic mobil și putea fi ridicată și coborîtă cu ușurință, la nevoie. Infirmiera a dat deoparte haina cu care era acoperită Pandora și a acoperit-o cu o pătură groasă.

- Oh, bună, i-a spus Pandora cu glas pierit, respirînd scurt și des și privind-o pe femeie cu ochii plini de durere.

Infirmiera i-a zîmbit, i-a prins încheietura și i-a verificat pulsul.

- Cînd te-am invitat să-mi vezi sala de operații, i-a șoptit, nu m-am referit să vii ca pacientă.

Pandora a schițat un zîmbet cu buzele uscate iar pupilele i s-au dilatat, lucru care nu i-a scăpat infirmierei.

- Va trebui să mă coși la loc, i-a spus.

- Asta voi face.

- Vă cunoașteți? a întrebat uimit Gabriel.

- Da, domnule. Sînt prietenă de familie. Infirmiera și-a adus stetoscopul și i-a ascultat Pandorei pieptul.

Tot mai tulburat, Gabriel s-a uitat spre ușă, întrebîndu-se unde dispăruse doctorul Havelock.

Infirmiera a luat o bucată de vată, a înmuiat-o în soluția aflată într-o sticluță și a curățat o porțiune de piele de pe brațul stîng al Pandorei. S-a întors la tava cu instrumente și a luat o siringă din sticlă avînd la capăt un ac gol pe dinăuntru. A împins puțin pistonul ca să scoată tot aerul afară.

- Ai mai făcut vreo injecție vreodată? a întrebat-o cu blîndețe pe Pandora.

- Nu. Pandora i-a prins cu cealaltă mînă pe Gabriel și și-a împletit degetele reci cu degetele lui.

- Vei simți o înțepătură, i-a spus infirmiera, dar va fi de scurtă durată. După care vei simți un val de căldură și toată durerea va dispărea.

În timp ce-i căuta o venă, Gabriel a întrebat-o direct:

- N-ar fi mai bine să facă doctorul asta?

Răspunsul infirmierei a întîrziat, pentru că înfipsese deja acul. A apăsat lent pistonul, iar degetele Pandorei l-au strîns şi mai tare. O privea neajutorat şi se lupta să rămînă calm cînd în interiorul lui totul făcea implozie. Tot ce conta pentru el era întruchipat de trupul acela fragil de pe masa din piele. A văzut cum morfina începea să-şi facă efectul, cum membrele i s-au relaxat şi rictusul de durere i s-a şters de pe chip. Slavă Domnului.

Tînăra a lăsat seringa deoparte şi i-a spus:

- Sînt doamna doctor Garrett Gibson. Sînt medic licenţiat, am fost instruită de sir Joseph Lister. Şi l-am asistat în numeroase operaţii, la Sorbona.

Prins cu garda jos, Gabriel a întrebat:

- O femeie doctor?

Ea părea amuzată.

- Singura din Anglia pînă în acest moment. Asociaţia medicală britanică a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca nici o femeie să nu-mi poată urma exemplul.

Gabriel nu o voia pe ea, îl voia pe Havelock. Nu aveai de unde să ştii la ce te poţi aştepta de la o femeie în sala de operaţii şi nu voia ca soţia lui să aibă parte de ceva neobişnuit, ieşit din comun. Voia un doctor de încredere, un bărbat experimentat. Voia ca totul să fie convenţional şi sigur. Şi normal.

- Vreau să discut cu Havelock înainte de începerea operaţiei, a spus el.

Doamna doctor Gibson nu a părut deloc surprinsă.

- Bineînţeles. Dar vreau să vă cer să amînaţi discuţia pînă ce vom evalua starea lady-ei St. Vincent.

Doctorul Havelock a intrat în încăpere și s-a apropiat de masa de examinare.

- A sosit și infirmiera. Se spală deja, i-a șoptit doctoriței Gibson, după care s-a întors spre Gabriel. Dincolo de sala de operații avem o sală de așteptare, domnule. Vă rog să luați loc acolo, alături de familia Winterborne, cît timp noi aruncăm o privire asupra umărului tinerei doamne.

Gabriel i-a sărutat degetele reci și i-a zîmbit încurajator Pandorei, după care a ieșit.

A găsit sala de așteptare și s-a îndreptat imediat spre locul unde era așezat Winterborne. Lady Helen nu se vedea prin preajmă.

- O femeie doctor? l-a întrebat strîmbîndu-se.

Winterborne a părut vag că-și cere scuze din priviri.

- N-am crezut că este necesar să te previn în legătură cu asta. Dar pot garanta pentru ea – a ajutat-o pe Helen să nască și i-a supravegheat lăuzia.

- Nu este același lucru cu chirurgia, a spus Gabriel.

- În America există femei-doctor de douăzeci de ani, a subliniat Winterborne.

- Nu dau doi bani pe ce fac acolo, în America. Vreau ca Pandora să aibă parte de cel mai bun tratament posibil.

- Lister a spus public că doctorița Gibson este unul dintre cei mai buni chirurgi din cîți a școlit.

Gabriel a clătinat din cap.

- Dacă e să pun viața Pandorei în mîinile cuiva, aș vrea ca acesta să aibă experiență. Nu să fie o femeie care pare abia ieșită de pe băncile școlii. Nu vreau nici măcar să asiste la operație.

Winterborne a deschis gura să-l contrazică, după care a părut să se răzgîndească.

- Probabil că aș gîndi la fel dacă aș fi în locul tău, a recunoscut. Îți trebuie ceva timp să te obișnuiești cu ideea că o femeie poate fi medic.

Gabriel s-a lăsat cu greutate pe cel mai apropiat scaun. Picioarele începuseră să-i tremure ușor.

Lady Helen a intrat în încăpere aducînd un prosop mic, împăturit. Era ud, aburind. Fără să scoată un cuvînt s-a apropiat de Gabriel și i-a șters bărbia și obrazul. Cînd a îndepărtat prosopul, Gabriel a văzut că era pătat de sînge. Ea i-a șters mai apoi mîinile, cutele încheieturilor și degetele, unul cîte unul. Gabriel a dat să-i ia prosopul din mînă, să se curețe singur, dar ea l-a ținut și mai strîns.

- Te rog, i-a spus încet. Trebuie să mă fac utilă într-un fel.

Gabriel s-a relaxat și a lăsat-o să continue. Cînd a terminat, doctorul Havelock și-a făcut apariția. Gabriel s-a ridicat imediat, cu inima bătîndu-i nebunește.

Medicul părea îngrijorat.

- După ce am examinat-o pe lady St. Vincent cu stetoscopul am detectat un suflu la nivelul rănii, ceea ce indică o expulzare puternică a sîngelui arterial. Cel mai probabil artera subclaviană este parțial tăiată. Dacă încercăm să reparăm rana anfractuoasă există pericolul unor complicații care îi pot pune viața în primejdie. De aceea, cea mai sigură soluție este să-i facem o ligatură dublă. O voi asista pe doctorița Gibson la această operație care s-ar putea să dureze mai bine de două ore. Între timp...

- Stați așa! a spus Gabriel. Vreți să spuneți că doctor Gibson vă va asista pe dumneavoastră.

- Nu, domnule. Doctorița Gibson va opera. Este la curent cu cele mai noi și mai avansate tehnici.

- Vreau să o operați dumneavoastră.

- Există doar o mînă de chirurgi în toată Anglia care să se încumete la o asemenea operație. Eu nu sînt unul dintre ei. Artera lady-ei St. Vincent a fost tăiată în profunzime iar rana este parțial acoperită de claviculă. Zona în care se poate interveni este cel mai probabil de numai 3-4 centimetri. Salvarea soției dumneavoastră va fi o chestiune de milimetri. Doctorița Gibson este un chirurg foarte meticulos. Cu mult sînge rece. Are mîinile sigure, subțiri și sensibile – perfecte pentru o procedură atît de delicată ca aceasta. În plus, s-a specializat în chirurgia modernă antiseptică, ceea ce înseamnă că ligaturarea arterelor majore este mai puțin periculoasă decît în trecut.

- Vreau și o a doua părere.

Medicul a încuviințat cu calm, dar privirea i-a rămas pătrunzătoare:

- Puteți face apel la cine doriți iar noi vă vom ajuta cu tot ce vom putea. Dar ar fi bine să-l aduceți repede. Știu cel puțin șase cazuri din ultimii treizeci de ani în care cei cu răni similare nu au mai apucat să ajungă pe masa de operație. Este la numai cîteva minute distanță de un atac de cord.

Fiecare mușchi i s-a contractat. I s-a pus un nod în gît. Gabriel nu putea accepta ce se întîmpla.

Dar nu avea de ales. Într-o viață plină de infinite oportunități, posibilități și alternative, așa cum nu mai cunoscuseră

prea mulţi muritori... el nu avea de ales tocmai acum, cînd conta cel mai mult.

- Dintre cazurile care au ajuns pe masa de operaţie, a întrebat, cîţi au supravieţuit?

Havelock i-a răspuns ferindu-şi privirea.

- În astfel de cazuri prognozele sînt nefavorabile. Dar doctoriţa Gibson va face tot ce este posibil pentru ca soţia dumneavoastră să scape cu bine.

Ceea ce însemna că niciunul nu supravieţuise.

Picioarele nu-l mai susţineau. Pentru o clipă a crezut că se va prăbuşi în genunchi.

- Spuneţi-i să înceapă, a reuşit să spună.

- Vă daţi consimţămîntul ca doctoriţa Gibson să efectueze operaţia?

- Da.

Capitolul 21

În cele două ore care au urmat, Gabriel a stat pe un scaun într-un colț al sălii de așteptare, cu haina pe genunchi. A stat tăcut și absent, abia conștientizînd că Devon, Kathleen și Cassandra veniseră să aștepte și ei alături de soții Winterborne. Din fericire au părut să înțeleagă că nu dorea compania nimănui. Sunetul vocilor lor scăzute îl irita, la fel și suspinele Cassandrei. Nu avea nevoie de emoție în jurul lui, pentru că risca să se prăbușească. A găsit colierul Pandorei într-un buzunar, a ținut perlele în palmă și le-a rotit ușor. Pierduse atît de mult sînge! Cît timp îi era necesar corpului uman să producă mai mult?

Privea fix la dalele podelei, aceleași cu cele din sala de consultații. Numai că aici nu erau guri de scurgere. Probabil că în sala de operații erau. Gîndurile îi reveneau neputincioase la soția lui, inconștientă în sala de operații. La bisturiul care cresta pielea ca de fildeș și la toate celelalte instrumente care trebuiau folosite pentru a repara răul făcut.

A rememorat clipele dinainte de a fi fost înjunghiată, furia imensă de a o fi văzut pe Nola cu Pandora. O cunoștea suficient de bine pe Nola ca să-și dea seama că-i spunea ceva otrăvitor. Aceasta va fi oare ultima amintire a Pandorei despre el? Degetele i s-au strîns pe șirag pînă cînd perlele s-au răspîndit pe podea.

A rămas nemişcat în timp ce Kathleen şi Helen s-au aplecat să le strîngă. Cassandra s-a ridicat şi a dat ocol sălii de aşteptare, adunîndu-le pe cele rătăcite

- Domnule, a auzit-o spunînd. Dacă mi le dai mie, voi avea grijă să fie curăţate şi înşirate la loc.

Le-a lăsat să alunece în palma ei, dar a făcut greşeala să privească în ochii ei albaştri, mărginiţi cu negru. Dumnezeule, dacă Pandora murea nu se va mai putea uita niciodată în frumoşii ochi albaştri Ravenel.

S-a ridicat, a părăsit sala de aşteptare, s-a dus în hol şi s-a sprijinit cu spatele de perete.

Cîteva minute mai tîrziu i s-a alăturat Devon. Gabriel şi-a ţinut capul plecat. Bărbatul acesta i-o încredinţase pe Pandora iar el eşuase lamentabil. Vinovăţia şi ruşinea îl copleşeau.

Devon i-a pus în faţa ochilor o sticlă din metal.

- Valetul meu, în infinita lui înţelepciune, mi-a dat-o în clipa în care am ieşit din casă.

Gabriel a luat sticla, i-a desfăcut dopul şi a luat o înghiţitură de coniac. L-a simţit croindu-şi drum pe gît şi încălzindu-i trupul îngheţat cu un grad sau două.

- Este vina mea, i-a spus într-un final. Nu am supravegheat-o îndeajuns.

- Nu fii idiot, i-a spus Devon. Nimeni nu ar putea să o supravegheze pe Pandora minut cu minut. Ar trebui să o ţii legată cu lanţuri.

- Dacă supravieţuieşte s-ar putea să fiu nevoit să fac asta, a spus Gabriel. I se pusese un nod în gît, aşa că a trebuit să mai ia o înghiţitură înainte să poată vorbi din nou. Nu sîntem căsătoriţi nici de o lună şi este deja pe masa de operaţie.

- St. Vincent... Vocea lui Devon avea o undă de amuzament. Cînd am moştenit titlul nu eram deloc pregătit să-mi asum responsabilitatea pentru trei fete inocente şi o văduvă ţîfnoasă. O apucau mereu în direcţii diferite, acţionau numai din impuls şi dădeau mereu de necaz. Mi-am spus atunci că nu voi fi niciodată în stare să le controlez. Dar într-o zi mi-am dat seama de ceva.

- Ce anume?

- Că nu trebuie să încerc să le controlez. Că sînt exact cine doresc ele să fie. Că nu pot face altceva decît să le iubesc, să fac tot ce-mi stă în putinţă să le ştiu în siguranţă dar să conştientizez că acest lucru nu va fi mereu posibil. Devon a făcut o pauză. Sînt un bărbat fericit de cînd am o familie. Dar asta cu preţul neliniştii mele, probabil pentru totdeauna. Per ansamblu, însă, nu am făcut o afacere tocmai rea.

Gabriel a pus înapoi dopul sticlei şi i-a întins-o înapoi în tăcere.

- Păstreaz-o deocamdată, l-a spus Devon. Mă întorc să aştept alături de ceilalţi.

După aproape trei ore a auzit voci şuşotind în sala de aşteptare.

- Unde este lordul St. Vincent? a auzit-o pe doctoriţa Garrett.

Gabriel a ridicat capul. A aşteptat ca un suflet condamnat ca silueta fragilă a femeii să-şi facă apariţia de după colţ.

Doctoriţa Gibson îşi scosese boneta şi halatul. Părul castaniu era împletit strîns în două cozi care se uneau într-un coc la ceafă, dîndu-i un vag aer de şcolăriţă. Ochii verzi erau obosiţi dar vioi. Cînd l-a văzut i-a zîmbit slab, păstrîndu-şi aerul rezervat.

- Am trecut de primul hop, i-a spus. Soţia dumneavoastră a trecut cu bine de operaţie.

- Isuse! a şoptit el. Şi-a acoperit ochii cu o mînă, şi-a dres glasul şi a încercat să-şi stăpînească tremurul bărbiei.

- Am reuşit să ajung la leziune fără să trebuiască să fac o rezecţie a claviculei, a continuat ea. Cum el nu i-a răspuns, a continuat să vorbească de parcă voia să-i dea răgaz să se adune. Nu am folosit mătase sau păr de cal ci catgut, care este absorbit de ţesuturi. Este abia în fază experimentală, dar eu prefer să-l folosesc în cazuri deosebite ca acesta. Nu va trebui să-l îndepărtăm mai tîrziu şi deci scade şi riscul de infecţii sau hemoragii.

Încercînd să-şi controleze emoţia, Gabriel a privit-o ca prin ceaţă.

- Ce urmează acum? a întrebat.

- Trebuie să rămînă complet nemişcată şi relaxată, pentru a minimaliza riscul ca ligatura să se slăbească şi să cauzeze o hemoragie. Dacă există vreo problemă, ea va apărea în următoarele patruzeci şi opt de ore.

- De aceea nici un alt pacient nu a supravieţuit? Din cauza hemoragiei?

Ea i-a aruncat o privire întrebătoare.

- Doctorul Havelock mi-a spus despre celelalte cazuri asemănătoare cu cel al Pandorei.

Privirea ei s-a îmblînzit.

- N-ar fi trebuit s-o facă. Măcar nu fără să vă dea şi alte detalii. Cazurile acelea nu au avut succes din două motive: medicii s-au bazat pe tehnici chirurgicale de modă veche iar operaţiile au avut loc în medii contaminate. Situaţia Pandorei

este complet diferită. Toate instrumentele noastre au fost sterilizate, fiecare centimetru pătrat din sala de operaţii a fost dezinfectat iar eu am pulverizat soluţie carbolică peste tot, inclusiv pe mine. Am curăţat temeinic rana şi am acoperit-o cu un bandaj antiseptic. Sînt foarte optimistă în privinţa şanselor ei de supravieţuire.

Gabriel a oftat adînc.

- Aş vrea să vă cred.

- Domnule, eu nu încerc niciodată să-i fac pe oameni să se simtă mai bine ascunzîndu-le adevărul într-un fel sau altul. Nu fac altceva decît să relatez faptele. Cum reacţionaţi la ele este responsabilitatea dumneavoastră, nu a mea.

Cuvintele lipsite de orice sentiment aproape că l-au făcut să zîmbească.

- Mulţumesc, i-a spus sincer.

- Cu plăcere, domnule.

- Pot s-o văd acum?

- Curînd. Încă îşi mai revine după anestezie. Cu permisiunea dumneavoastră aş ţine-o aici, într-un salon privat, cel puţin două-trei zile. Ó voi supraveghea personal, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În cazul în care ar avea hemoragie aş putea să o operez de urgenţă. Iar acum trebuie să-l asist pe doctorul Havelock în anumite chestiuni postoperatorii... Vocea i s-a stins cînd i-a observat pe cei doi bărbaţi care intrau pe uşa din faţă. Cine sînt dînşii?

- Unul dintre ei este lacheul meu, i-a răspuns Gabriel recunoscînd silueta impozantă a lui Dragon. Pe celălalt nu-l cunoştea.

Cînd s-au apropiat, Dragon l-a privit pătrunzător pe Gabriel, încercînd să-i descifreze expresia.

- Operaţia a fost un succes, l-a spus Gabriel.

Lacheul a răsuflat uşurat iar umerii i s-au relaxat.

- Ai găsit-o pe doamna O'Cairre? l-a întrebat Gabriel.

- Da, domnule. Este reţinută la Scotland Yard.

Dîndu-şi seama că nu făcuse prezentările, Gabriel a murmurat:

- Doctore Gibson, el este lacheul meu, Dragon. Drago, de fapt...

- Îmi puteţi spune Dragon, l-a răspuns lacheul. Aşa cum preferă stăpîna mea. A făcut un semn spre bărbatul din spatele lui: vi-l prezint pe domnul Ethan Ransom, cunoştinţa mea de la Scotland Yard.

Ransom părea mult prea tînăr pentru un bărbat cu profesia lui. De obicei, cei care erau promovaţi detectivi serveau mai întîi cîţiva ani în poliţie iar viaţa dură le lăsa semne adînci pe chip. Ransom era înalt, cu oase mari, avea mult peste un metru şaptezeci şi doi, înălţimea minimă cerută pentru un poliţist. Avea ten deschis la culoare, de irlandez, cu părul întunecat şi ochii negri.

Gabriel l-a privit îndeaproape pe poliţist, gîndindu-se că avea ceva familiar.

- Ne-am mai întîlnit cumva? l-a întrebat şi doctoriţa Gibson, evident gîndind acelaşi lucru.

- Da, doctore, i-a răspuns Ransom. Cu un an şi jumătate în urmă, domnul Winterborne m-a rugat să o protejez pe lady Helen. Aţi mers amîndouă într-un cartier destul de periculos din oraş.

- Oh, da. Doctorița Gibson a mijit ochii. Tu ești cel care ne-a urmărit din umbră și a intervenit atunci cînd am vrut să luăm o trăsură, deși nu era deloc necesar.

- Fuseserăți atacate de doi muncitori de la docuri, i-a amintit Ransom.

- Aveam situația sub control, a venit răspunsul ei sec. Mă descotorosisem deja de unul dintre ei și tocmai mă pregăteam să-l pun la pămînt și pe al doilea cînd ai intervenit fără să ți-o ceară nimeni.

- Îmi cer scuze, i-a spus grav Ransom. Am crezut însă că aveți nevoie de ajutor. Se pare că presupunerea mea a fost greșită.

Ea a continuat pe un ton plin de ranchiună:

- Bănuiesc că nu puteai să stai deoparte și să lași ca o femeie să se bată. Mîndria unui bărbat este foarte fragilă, la urma-urmei.

Ochii lui Ransom au zîmbit pentru o clipă, după care au redevenit serioși:

- Doctore, ai putea să-mi descrii pe scurt rana provocată lady-ei St. Vincent?

După ce a primit un semn aprobator din partea lui Gabriel, doctorița Gibson i-a răspuns:

- Este vorba de o singură lovitură de cuțit în partea dreaptă a gîtului, care a pătruns la doi centimetri deasupra claviculei pe o adîncime de șapte centimetri. A străpuns mușchiul scalen anterior și a sfîșiat artera subclaviană. Dacă artera ar fi fost retezată complet ar fi provocat inconștiență în cel mult zece secunde iar moartea ar fi survenit în aproximativ două minute.

Gabriel s-a înfiorat la acel gînd.

- Singurul motiv pentru care acest lucru nu s-a întîmplat, a spus el, a fost că Dragon a blocat cuțitul cu brațul lui. S-a uitat nedumerit la el: cum de ai știut ce avea de gînd?

Dragon i-a răspuns trăgînd de capătul desfăcut al bandajului lui improvizat:

- Cînd am văzut-o pe doamna O'Cairre țintind umărul mi-am amintit că am văzut cîndva un bărbat ucis la fel pe o alee din spatele clubului, pe vremea cînd eram doar un copil. Nu am uitat niciodată scena. Ciudat mod de a înjunghia pe cineva. L-a făcut să cadă pe loc la pămînt și nu a curs sînge aproape deloc.

- Sîngele s-a adunat probabil în cavitatea toracică și a inundat plămînii, a spus doctorița Gibson. Un mod foarte eficient de a ucide pe cineva.

- Nu este metoda folosită de cuțitarii de pe stradă, a spus Ransom. Este... mînă de profesionist. Tehnica necesită anumite cunoștințe de fiziologie. A oftat scurt. Aș vrea să aflu cine a învățat-o pe doamna O'Cairre cum s-o facă.

- Nu o poți interoga? a întrebat doctorița Gibson.

- Din păcate de interogatoriu se ocupă detectivii de rang superior și de cele mai multe ori nu fac decît să încurce lucrurile. Uneori mă întreb dacă nu o fac cu bună știință. Singura informație pe care ne putem baza este ceea ce i-a spus doamna O'Cairre lui Dragon, atunci cînd a fost prinsă.

- Ce anume? a întrebat Gabriel.

- Doamna O'Cairre și răposatul ei soț făceau parte dintr-o grupare de anarhiști irlandezi care sperau să răstoarne guvernul. Își spun *Caipíní an Bhóis* și s-au desprins din Fenieni.

- Bărbatul pe care l-a văzut lady St. Vincent în depozit este

un colaboraţionist, a adăugat Dragon. Doamna O'Cairre spune că este cineva cu o poziţie înaltă. Temîndu-se că nu va rămîne anonim, i-a spus doamnei O'Cairre să o înjunghie pe lady St. Vincent. Doamna O'Cairre mi-a spus că îi pare rău pentru ce a făcut dar că nu a avut încotro.

În liniştea care a urmat, doctoriţa Gibson s-a uitat la bandajul lui Dragon şi a spus:

- S-a uitat cineva la rana ta? Şi a continuat fără să aştepte vreun răspuns: vino cu mine, să te examinez.

- Mulţumesc, dar nu am nevoie...

- O să te dezinfectez şi o să te bandajez cum trebuie. S-ar putea chiar să ai nevoie de copci.

Dragon a urmat-o fără tragere de inimă.

Ransom a urmărit-o cu privirea pe doctoriţa care se îndepărta, cu fusta unduindu-se pe şolduri şi picioare. S-a întors apoi spre Gabriel:

- Gabriel, ştiu că nu este momentul potrivit. Dar aş vrea să arunc o privire pe materialele pe care lady St. Vincent le-a adus de la tipografie, cît mai curînd posibil.

- Bineînţeles. Dragon vă va pune la dispoziţie tot ce aveţi nevoie. Gabriel l-a privit hotărît: vreau ca ceea ce i s-a întîmplat soţiei mele să nu rămînă nepedepsit.

Capitolul 22

- Este încă dezorientată din cauza anesteziei, l-a prevenit doctorița Gibson în timp ce îl conducea pe Gabriel în salonul Pandorei. I-am mai administrat o doză de morfină, nu numai pentru dureri ci și ca să-i alunge greața provocată de cloroform. Așa că să nu vă alarmeze orice ar spune. Probabil că nu vă va da atenție, va sări de la un subiect la altul fără vreo legătură sau va spune lucruri ciudate.

- Pînă acum n-ați făcut altceva decît să-mi descrieți o conversație obișnuită cu Pandora.

Doctorița i-a zîmbit.

- Lîngă pat este un bol cu așchii de gheață. Încercați să o convingeți să înghită cîteva. V-ați spălat pe mîini cu săpun carbolic? Bine. Încercăm să păstrăm salonul cît mai aseptic cu putință.

Gabriel a pășit în încăperea mică, fără piese de mobilier. Lămpile cu gaz fuseseră stinse, doar o lampă mică cu spirt era așezată pe masa de la capul patului.

Pandora părea foarte mică în patul acela. Trupul nemișcat îi fusese aranjat cu grijă, avea picioarele perfect drepte și mîinile întinse pe lîngă trup. Ea nu dormea niciodată așa. În timpul nopții se ghemuia, se întindea în toate direcțiile, lua

)erna în brațe sau își dădea pătura deoparte de pe un picior, ăsîndu-l pe celălalt acoperit. Chipul ei era neobișnuit de palid, :a o camee din porțelan.

Gabriel s-a așezat pe scaunul de lîngă pat și a luat-o ușor de mînă. Degetele ei erau ușoare și destinse, parcă ținea în mînă un mănunchi de surcele.

- Vă las cîteva minute singur cu ea, i-a spus din prag doctorița Gibson. După care, dacă nu vă deranjează, îi voi lăsa și pe ceilalți membri ai familiei să o vadă cîteva clipe ca să-i pot trimite pe toți acasă. Dacă doriți puteți dormi într-una din camerele de oaspeți din reședința familiei Winterborne...

- Nu. Rămîn aici.

- Foarte bine. Vă vom aduce un pat pliant.

Gabriel și-a înlănțuit degetele cu ale Pandorei și le-a lipit de obrazul lui. Mirosul ei atît de familiar dispăruse sub cel steril, de curățenie excesivă. Buzele îi erau crăpate și aspre, dar pielea ei nu mai era la fel de înspăimîntător de rece și respira acum regulat. A răsuflat ușurat: putea sta acolo, lîngă ea, o putea atinge. I-a pus cealaltă mînă pe frunte și a mîngîiat-o ușor.

Pleoapele i-au tremurat și a deschis ochii. Și-a întors încet fața spre el. Gabriel a privit în ochii albaștri ca miezul de noapte și s-a pierdut într-un val de tandrețe care aproape că i-a adus lacrimi în ochi.

- Așa, fata mea, i-a șoptit. I-a dus o bucată de gheață la buze. Te vei face bine curînd, i-a spus. Ai dureri, iubirea mea?

Pandora a clătinat ușor din cap și l-a privit în ochi. Și-a amintit ceva și s-a încruntat.

- Doamna Black... a rostit cu greu.

Inima lui s-a strîns.

- Orice ţi-a spus, Pandora, ştii bine că nu este adevărat.

- Ştiu.

A întredeschis buzele iar el a pescuit o altă bucată de gheaţă din bol. Ea a aşteptat ca gheaţa să i se dizolve în gură, apoi a vorbit:

- Mi-a spus că te plictisesc.

Gabriel avea o privire goală. Din toate prostiile pe care le-ar fi putut inventa Nola... Amuzat, şi-a îngropat capul în curbura braţului.

- Nu m-am plictisit, a reuşit într-un final să-i spună, privind-o. Nici măcar o secundă, de cînd te-am cunoscut. Adevărul este, iubirea mea, că după toate astea chiar mi-ar prinde bine cîteva zile de plictiseală.

Pandora a zîmbit slab.

Gabriel nu a mai putut rezista tentaţiei şi s-a aplecat şi i-a sărutat uşor buzele. S-a uitat mai întîi spre uşă, de teamă că doctoriţa Gibson îl va pune să-şi sterilizeze şi buzele, dacă-l vede.

În cele două zile care au urmat, Pandora a dormit adînc şi s-a trezit doar pentru scurte intervale, fără să manifeste interes pentru ceea ce o înconjura. Deşi doctoriţa Gibson îl asigurase pe Gabriel că acestea erau simptome obişnuite pentru un pacient care fusese supus anesteziei, era enervant să-şi vadă soţia într-o asemenea stare.

Pandora a dat semne ale obişnuitei sale vioiciuni numai de două ori. Prima oară cînd vărul ei West s-a aşezat la căpătîiul

ei, după ce venise cu trenul din Hampshire. A fost încîntată să-l vadă şi s-a contrazis cu el zece minute încheiate pe versurile unui cîntec despre o barcă şi un vîslaş.

A doua oară a fost atunci cînd Dragon a venit în prag să se uite la ea. Îngrijorarea se citea pe chipul lui stoic. Văzîndu-i silueta masivă, Pandora a spus:

- Este dragonul care mă păzeşte. Îl chemase apoi mai aproape, să-i vadă braţul bandajat. Înainte ca el să ajungă însă în dreptul patului ea adormise deja la loc.

Gabriel stătea la căpătîiul ei aproape tot timpul şi se retrăgea doar cînd şi cînd pe patul pliant de lîngă geam, ca să cadă la rîndul lui într-un somn adînc. Ştia că rudele Pandorei erau dornice să stea cu ea şi că, mai mult ca sigur, nu le convenea că el nu părăsea deloc camera. Şi totuşi stătea acolo de dragul ei, dar şi de-al lui. Ori de cîte ori lipsea de lîngă ea îngrijorarea nu-l părăsea şi se aştepta ca la întoarcere să afle că suferise o hemoragie fatală.

Era perfect conştient că acea anxietate deriva din oceanul de vinovăţie în care se scălda. Nu conta că lumea îi tot spunea că nu fusese vina lui – putea oricînd găsi o mie de motive care să dovedească contrariul. Pandora avusese nevoie de protecţie iar el nu i-o oferise. Dacă ar fi procedat altfel ea nu ar fi fost acum pe un pat de spital, cu artera zdrobită şi o gaură imensă în umăr.

Doctoriţa Gibson venea frecvent să o examineze pe Pandora, verifica orice semn de supurare, căuta urme ale unor posibile umflături la nivelul umărului, îi asculta plămînii. Spunea că Pandora părea să se vindece frumos. Şi că, după toate probabilităţile, în două săptămîni îşi va putea relua viaţa

normală. Totuşi, trebuia să aibă grijă timp de cîteva luni. O smucitură ca urmare a unei căzături, de exemplu, îi putea cauza un anevrism sau o hemoragie.

Luni de griji continue. Luni în care să încerce să o ţină pe Pandora liniştită. Şi în siguranţă. Gîndul acesta îl chinuia ori de cîte ori încerca să adoarmă, în timp ce tăcerea şi letargia Pandorei îl făceau tot mai tăcut şi mai posac. Ba chiar amabilitatea prietenilor şi rudelor îl făcea, în mod ciudat, şi mai morocănos. Îl iritau în special aranjamentele florale care se primeau aproape la fiecare oră, la clinică, acolo unde doctoriţa Gibson refuza să le lase mai departe de sala de aşteptare. Se adunaseră grămezi de flori şi totul avea un aer funerar, făcînd ca aerul să devină gros şi dulce, greu de respirat.

Cînd s-a lăsat seara, în a treia zi, Gabriel a ridicat capul şi i-a privit absent pe cei doi oameni care apăruseră în prag.

Părinţii lui.

Văzîndu-i, a oftat uşurat. Dar în acelaşi timp prezenţa lor i-a readus toate emoţiile pe care încercase să şi le stăvilească pînă atunci. A încercat să-şi controleze ritmul respiraţiei şi s-a ridicat stîngaci, cu picioarele ţepene după atîtea ore de stat pe scaun. Tatăl lui a fost cel care s-a apropiat primul şi l-a tras aproape pentru o îmbrăţişare viguroasă, după care s-a apropiat de pat.

A urmat mama care l-a îmbrăţişat cu tandreţea-i obişnuită, dar şi cu forţă. Ea era cea la care alerga mereu cînd făcea vreo prostie, ştiind că nu-l va condamna şi nu-l va critica, chiar dacă ar fi meritat-o. Era o sursă de nesfîrşită bunătate, cea căreia îi putea încredinţa cele mai negre gînduri şi temeri.

- Am promis că nu i se va întîmpla nimic rău, a spus Gabriel cu buzele în părul ei şi voce spartă.

Evie l-a bătut uşurel pe spate.

- Nu am supravegheat-o exact atunci cînd ar fi trebuit să o fac, a continuat el. Doamna Black a abordat-o după piesă. Eu am tras-o pe nemernică deoparte şi nu am mai observat că... S-a oprit şi şi-a dres glasul, încercînd să nu se înece de emoţie.

Evie a aşteptat să se calmeze şi i-a spus cu blîndeţe:

- Îţi aminteşti că ţi-am povestit că tatăl tău a fost cîndva grav rănit din cauza mea...

- Nu a fost din cauza ta, a ripostat iritat Sebastian de la căpătîiul Pandorei. Ai rămas cu ideea aceasta absurdă în toţi aceşti ani?

- Este cel mai îngrozitor sentiment din lume, i-a şoptit Evie lui Gabriel. Dar nu a fost vina ta iar dacă încerci să faci să fie aşa nu vă va fi de nici un ajutor nici ţie, nici ei. Dragul meu băiat, asculţi ce-ţi spun?

El a dat din cap, cu faţa încă îngropată în părul mamei.

- Pandora nu te va învinovăţi pentru ce s-a întîmplat, i-a spus Evie. Nu mai mult decît a făcut-o tatăl tău cu mine.

- Niciunul dintre voi nu are nici o vină, a spus tata. Singura vinovată pentru suferinţa acestei biete fete este femeia care a încercat să o înjunghie. I-a aranjat pătura Pandorei, s-a aplecat să o sărute uşor pe frunte şi s-a aşezat pe scaunul de lîngă patul ei. Fiule... vinovăţia, în proporţii rezonabile, este o emoţie utilă. Dar nu trebuie să exagerezi, altfel se va transforma în ceva dăunător. Şi-a întins picioarele lungi şi le-a încrucişat neglijent. Nu ai motive să-ţi faci atîtea griji. Pandora îşi va reveni complet.

- Ești și doctor acum? l-a întrebat ironic Gabriel, deși mare parte din durere și îngrijorare parcă se destrămaseră la auzul cuvintelor lui rostite cu atîta convingere.

- Îndrăznesc să spun că am văzut destule răni și boli în viața mea, inclusiv oameni înjunghiați. Așa că pot face pronosticuri. În plus, știu cîtă energie are fata asta. Își va reveni.

- Sînt de acord cu tine, a întărit și Evie.

Gabriel a oftat din inimă și și-a strîns brațele în jurul ei.

Cîteva clipe mai tîrziu a auzit-o pa mama lui spunînd:

- Uneori îmi lipsesc zilele în care le rezolvam toate problemele copiilor mei cu un somn bun și un biscuit.

- Un somn bun și un biscuit nu i-ar strica nici lui acum, a spus Sebastian. Gabriel, găsește-ți un pat ca lumea și odihnește-te cîteva ore. Îl veghem noi pe puiul acesta de vulpe.

Capitolul 23

În cele zece zile de cînd se întorsese acasă Pandora s-a întrebat nu numai o singură dată dacă nu cumva îi schimbaseră soţul la clinica aceea.

Nu era vorba că ar fi fost indiferent sau rece... de fapt, nici un alt bărbat nu ar fi putut să fie mai atent. Insista să se ocupe personal de ea şi făcea tot ce-i era în putinţă pentru confortul ei. Îi schimba pansamentul, o spăla cu buretele, îi citea şi-i masa picioarele ca să-i îmbunătăţească circulaţia.

Insistase să o hrănească tot el şi-i dădea răbdător cu linguriţa supă de vită, sucuri de fructe sub formă de aşchii de gheaţă sau blancmange. Blancmange-ul s-a dovedit a fi o revelaţie. Chiar dacă pînă atunci avusese senzaţia că nu-i plăcea, moliciunea şi lipsa de textură s-au dovedit a fi cele mai bune. Deşi Pandora ar fi putut mînca şi singură, Gabriel refuza să o lase să ţină lingura. I-au trebuit două zile încheiate să i-o poată smulge din mînă.

Ţinutul tacîmurilor era însă ultima ei problemă. Gabriel fusese pînă atunci cel mai fermecător bărbat din lume dar acum umorul îi dispăruse complet. Nu mai era deloc jucăuş, nu mai flirta cu ea, nu mai glumea... avea doar un aer de stoicism care începea să fie uşor obositor. Înţelegea că-şi făcuse

mii de griji pentru ea și că era încă îngrijorat să nu albă vreo recidivă, dar îi lipsea Gabriel cel de dinainte. Îi lipsea energia lui, atracția și umorul care îi legaseră în trecut ca un curent invizibil. Iar acum, că se simțea mai bine, se simțea ca prinsă într-o cușcă din cauza controlul de fier, fiecare minut al zilei.

Cînd i s-a plîns doctoriței Garrett Gibson, care o vizita zilnic, aceasta a luat-o prin surprindere pentru că i-a ținut partea lui Gabriel.

- A trecut printr-un puternic șoc mental și emoțional, i-a explicat Gibson. Într-un fel a fost și el rănit și are nevoie de timp să-și revină. Rănile invizibile pot fi uneori la fel de devastatoare ca și cele fizice.

- Dar va redeveni cel care era? a întrebat-o Pandora plină de speranță.

- Da, în mare parte. Totuși, acum a conștientizat cît de fragilă poate fi viața. O boală sau o rană care ne amenință viața are tendința de a nu schimba optica despre anumite lucruri.

- Cum ar fi blancmange-ul?

Garrett a zîmbit.

- Are nevoie de timp.

Pandora a oftat resemnată.

- Voi încerca să am răbdare cu el, dar este exagerat de precaut. Nu mă lasă să citesc romane cu acțiuni palpitante ca nu cumva să-mi crească tensiunea. A pus pe toată lumea din casă să meargă pe vîrfuri și să vorbească în șoaptă ca să nu fiu deranjată. De fiecare dată cînd mă vizitează cineva se învîrte ca un uliu în jurul meu, mereu cu ochii pe ceas, să se asigure că nu mă obosesc. Nici măcar nu mă sărută cum trebuie, îmi

atinge doar obrajii cu vîrful buzelor, de parcă aș fi mătușa lui, nu soția.

- S-ar putea să exagereze, a admis Garrett. Au trecut deja două săptămîni iar tu ești bine. Nu mai ai nevoie de medicamente pentru durere și ți-a revenit pofta de mîncare. Cred că puțină activitate ți-ar face bine. Odihna excesivă la pat poate duce la slăbirea mușchilor și oaselor.

S-a auzit o bătaie în ușă.

- Intră! a strigat Pandora iar Gabriel și-a făcut apariția.

- Bună ziua, doctore Gibson. S-a uitat imediat la Pandora. Cum este?

- Își revine rapid, a spus Garrett mulțumită. Nici urmă de anevrism, hematoame, edeme sau febră.

- Cînd pot începe să ies? a întrebat-o Pandora.

- Începînd de mîine cred că ar fi bine să ieși cîte puțin. Poate că ar fi bine să începi cu ceva ușor, cum ar fi să-ți vizitezi surorile sau să iei ceaiul în salonul de la Winterborne's.

Gabriel s-a schimbat la față.

- Să iasă *afară din casă*? Să se expună în locuri publice care colcăie de germeni și de bacterii, pe străzile pline de dejecții...?

- Pentru numele lui Dumnezeu, a protestat Pandora, doar nu am de gînd să o rup la fugă sau să mă tăvălesc pe caldarîm.

- Cum rămîne cu rana ei? a întrebat Gabriel.

- Rana s-a închis, i-a răspuns Garrett. Domnule, îți înțeleg grija, dar Pandora nu va putea fi ținută pentru tot restul vieții într-un mediu steril.

- Eu cred că... a început Pandora, dar soțul ei nu i-a dat atenție.

- Şi dacă o să cadă? Dacă dă cineva peste ea din greşeală? Şi cum rămîne cu ticălosul care a ordonat atacul? Doar pentru că doamna O'Cairre este în custodia poliţiei nu înseamnă că Pandora este în siguranţă. Va trimite pe altcineva.

- Nu m-am gîndit la asta, a recunoscut Garrett.

- Dragon va fi mereu cu mine, a spus Pandora. Mă va apăra. Cum Gabriel nu i-a răspuns, ci doar i-a aruncat o privire de gheaţă, a continuat pe cel mai rezonabil ton posibil: nu mai pot sta mult timp în casă. Am întîrziat şi cu producţia jocului. Dacă aş putea ieşi, măcar din cînd în cînd...

- I-am spus deja lui Winterborne că jocul nu va fi gata înainte de Crăciun, i-a spus Gabriel apropiindu-se de piciorul patului. Va trebui să refaci programul de producţie. Mai tîrziu, cînd sănătatea ţi-o va permite.

Pandora îl privea uimită.

Încerca acum să-i controleze şi afacerea. Să decidă cînd şi cît să muncească, să o oblige să-l ceară permisiunea atunci cînd dorea să facă ceva, totul sub pretextul protejării sănătăţii ei. A simţit că-şi pierdea răbdarea.

- Nu ai nici un drept să faci asta! a strigat. Nu era decizia ta!

- Este, atunci cînd sănătatea ta este în joc.

- Doctoriţa Gibson a spus că pot ieşi din casă.

- Prima dată cînd ai ieşit singură ai dat peste un grup de teroriştl radicali.

- Asta i se putea întîmpla oricui!

Expresia lui era neîndurătoare.

- Dar ti s-a întîmplat ţie.

- Vrei să spui că a fost vina mea? Pandora îl privea uimită pe străinul cu ochi reci de lîngă patul ei, cel care se schimbase din soț în dușman cu o repeziciune înfricoșătoare.

- Nu, vreau să spun că... la naiba, Pandora, liniștește-te.

Ea se chinuia să respire. Furia îi pusese un văl pe ochi, vedea totul ca printr-un văl roșu.

- Cum să mă liniștesc cînd îți încalci toate promisiunile pe care mi le-ai făcut? *De asta m-am temut cel mai tare*! Asta ți-am spus că nu vreau să se întîmple!

Tonul lui s-a schimbat.

- Respiră adînc, Pandora. Te rog. O să faci o criză de isterie. S-a întors spre Garrett și a întrebat-o: nu-i poți da nimic?

- Nu! a strigat Pandora. Nu va fi mulțumit pînă nu mă vede sedată, în mansardă, cu un lanț în jurul gleznei!

Doctorița i-a privit gînditor pe amîndoi, uitîndu-se de la unul la altul de parcă ar fi urmărit un meci de tenis de cîmp. A întins mîna după geanta ei și a scos de acolo un rețetar și un creion. Foarte serioasă, a completat o rețetă și i-a întins-o Pandorei.

Spumegînd de furie, Pandora a privit la bucata de hîrtie:

Se ia un soț epuizat și se bagă obligatoriu în pat, la odihnă. Se aplică multe îmbrățișări și săruturi, cîte sînt necesare ca simptomele să dispară. Se repetă la nevoie.

- Nu poți vorbi serios, i-a spus Pandora uitîndu-se la chipul rezervat al doctoriței Gibson.

- Îți sugerez să o urmezi întru totul.

Pandora s-a strîmbat.

- Prefer să mi se facă o clismă.

Doctorița s-a întors pe călcîie, nu înainte ca Pandora să vadă urma unui zîmbet.

- Vin mîine, ca de obicei.

Nici soțul și nici soția nu au mai scos un cuvînt pînă ce doctorița nu a închis ușa în urma ei.

- Dă-mi rețeta, i-a spus scurt Gabriel. Îl trimit pe Dragon la farmacie.

- Îi spun eu, i-a răspuns Pandora printre dinți.

- Foarte bine. S-a apucat să rînduiască talmeș-balmeșul de pe măsuța de lîngă pat: cești, cărți, scrisori, creioane și hîrtie de scris, cărți de joc și un clopoțel pe care Pandora nu apucase să-l folosească niciodată pentru că nu rămăsese niciodată singură și deci nu trebuise să sune după nimic.

Pandora i-a aruncat o privire rebelă soțului ei. Nu era epuizat, era *epuizant*. Dar cînd el s-a apropiat mai mult i-a văzut cearcănele adînci, trăsăturile marcate și gura tensionată. Gabriel arăta obosit și trist. Mai mult ca sigur că, în afară de grija constantă pentru ea, cele două săptămîni de abstinență nu aduseseră la suprafață tot ce era mai bun în el.

S-a gîndit la săruturile fugare și uscate pe care i le dăduse. Ce bine s-ar fi simțit dacă ar fi ținut-o cu adevărat în brațe, dacă ar fi sărutat-o așa cum o făcuse. Ca și cum ar fi iubit-o.

Iubire... folosise adesea acest cuvînt pe post de alint. Îi demonstrase sentimentele în mii de feluri dar nu rostise niciodată acele simple cuvinte. Iar ea... fusese fata cu care nimeni nu dansa la baluri dar care, cumva, reușise să pună mîna pe cel mai frumos bărbat, pe cel dorit de toate femeile. Nu era drept ca tocmai ea să-și asume acest risc.

Dar cineva trebuia să o facă.

L-a privit pe Gabriel aranjîndu-i sticluţele cu medicamente şi a decis să ia taurul de coarne.

- Probabil că ştii deja asta, i-a spus direct, dar te iubesc. De fapt, te iubesc atît de mult că nu-mi pasă de prejudecăţile tale faţă de anumite legume, nici de preocuparea stranie de a mă hrăni cu lingura. Eu nu mă voi supune niciodată ţie. Dar te voi iubi mereu.

Declaraţia nu a fost tocmai poetică, dar a părut exact ce avea el nevoie să audă.

Lingurile au zăngănit pe masă. În clipa următoare el s-a aşezat pe pat şi a strîns-o la piept.

- Pandora, i-a spus răguşit, lipind-o de inima care îi bătea cu putere. Te iubesc mai mult decît pot îndura. Eşti totul pentru mine. Tu eşti motivul pentru care pămîntul se învîrte şi dimineaţa vine după noapte. Tu eşti motivul pentru care s-au inventat săruturile, raţiunea pentru care bate inima mea. Dumnezeu mi-e martor că nu aş putea supravieţui fără tine. Am atîta nevoie de tine... Am nevoie de tine...

Şi-a întors chipul spre el. Redevenise în sfîrşit soţul ei cel de dinainte, cu buze fierbinţi şi lacome. Şi-a simţit sfîrcurile întărindu-se sub atingerea pieptului lui solid. Şi-a înclinat capul iar el s-a desfătat cu gîtul ei folosindu-şi limba şi muşcînd-o încetişor pînă cînd s-a înfiorat de plăcere. Respirînd greu, Gabriel a ridicat capul dar a continuat să o ţină în braţe. Pandora simţea că în interiorul lui se ducea o bătălie, că se forţa din răsputeri să se abţină.

A încercat să se îndepărteze, dar ea şi-a încolăcit braţele în jurul gîtului său.

- Rămîi în pat cu mine.

El a înghiţit cu zgomot.

- Nu pot. O să te devorez cu totul Nu voi fi în stare să mă opresc.

- Doctorul spune că este în regulă.

- Nu pot risca să-ţi fac rău.

- Gabriel, i-a spus ea foarte serioasă, dacă nu faci dragoste cu mine o s-o iau la fugă pe scări, în sus şi în jos, cîntînd din răsputeri „Sally In Our Alley".

- Încearcă numai şi te leg de pat.

Pandora a zîmbit şi l-a muşcat de bărbie.

- Da... hai să facem asta.

El a dat să se tragă înapoi cu un geamăt, dar ea reuşise deja să-şi strecoare mîna în pantalonii lui.

- Vei fi blînd, l-a convins Pandora desfăcîndu-i nasturii şi strecurîndu-şi mîinile pe sub hainele lui. Tu vei face totul iar eu voi sta nemişcată. Nu voi păţi nimic rău. Vezi tu, asta mi se pare cea mai bună metodă să mă ţii în pat.

El a înjurat printre dinţi, încercînd disperat să se abţină, dar rezistenţa îi scădea, trupul începuse să-i ardă. Cu un sunet primitiv i-a sfîşiat corsajul cămăşii de noapte iar buzele i s-au strîns în jurul unui sfîrc. Ca prin vis, ea a ridicat braţele şi şi-a cufundat degetele prin părul lui frumos, cu strălucire de ambră. El s-a mutat la celălalt sîn şi l-a încercuit cu limba în timp ce mîinile îi rătăceau de-a lungul trupului ei.

Oh, se pricepea la asta, ştia cum să o atingă, cum să-i răspîndească fiori pe piele, ca un mănunchi de scîntei. O atingea între picioare, se juca dulce cu ea, degetele lui alunecau înăuntrul ei cu o lentoare care o făcea să geamă şi

să se arcuiască. Şi-a strecurat mîinile sub posteriorul ei şi a ridicat-o, ţinînd-o ca pe un potir şi cercetînd-o cu gura. Ea se zvîrcolea uşor în timp ce el o desfăta cu focul de lichid şi catifea. Muşchii coapselor ei se contractau şi se relaxau neajutoraţi, trupul se lupta să absoarbă fiecare senzaţie în timp ce căldura îi dansa în vintre. A simţit vîrful limbii lui pe vîrful agonizant de sensibil al sexului ei iar plăcerea a ajuns pe marginea orgasmului.

În alte dăţi se juca aşa cu ea ore întregi, o chinuia amînîndu-i eliberarea pînă cînd ea îl implora s-o facă. Dar acum, spre imensa ei uşurare, nu a mai făcut-o să aştepte. Pandora s-a cutremurat pe culmile extazului cînd el a ridicat-o mai mult spre gura lui.

Relaxată, a tors uşor, ca o pisică, atunci cînd trupul lui l-a acoperit pe al ei. A pătruns-o încet şi, sprijinit în coate, a rămas înăuntrul ei fără să se mişte, privind-o cu ochi încărcaţi de pasiune. Îl simţea că era încordat şi aproape de eliberare, dar el a continuat să rămînă nemişcat, ţinîndu-şi răsuflarea ori de cîte ori muşchii i se contractau.

- Mai spune-mi, i-a şoptit într-un final. Ochii îi ardeau.

- Te iubesc, i-a spus, şi i-a tras capul spre ea. Imediat l-a simţit cutremurîndu-se şi abandonîndu-se în valul eliberării.

Deşi în noaptea aceea nu au mai discutat despre afacerea cu jocuri a Pandorei, ea a ştiut că Gabriel nu-i va sta în cale atunci cînd va decide să se întoarcă la treabă. Probabil că nu-

i va conveni că o interesează şi altceva în afara casei şi că îi va spune deschis asta, dar va ajunge treptat să înţeleagă că cu cît îi oferea un grad mai mare de libertate cu atît mai apropiată va fi ea de el.

Erau amîndoi conştienţi că Pandora însemna prea mult pentru el ca să riste să piardă afecţiunea ei. Iar ea nu va folosi niciodată această dragoste ca pe o armă. Căsnicia lor va fi un parteneriat, aşa cum era atunci cînd dansau vals... nu va fi perfect, nici graţios întotdeauna, dar vor găsi amîndoi o cale.

În noaptea aceea el a dormit în patul ei iar a doua zi de dimineaţă, cînd s-a trezit, aducea mult mai mult cu Gabriel cel obişnuit. Stătea întins cu faţa spre ea, îşi încolăcise picioarele cu ale ei şi-şi sprijinea braţul de talia ei.

- Cum te simţi? a întrebat-o.

- Destul de bine. Mîna ei aventuroasă s-a strecurat între cele două trupuri pînă ce a dat de bărbăţia lui catifelată şi fierbinte şi a cuprins-o în palmă. Dar ca să fim siguri... ar trebui să-mi iei temperatura.

El a rîs, i-a îndepărtat mîna şi s-a rostogolit spre marginea patului.

- Nu începe din nou, vulpiţo. Avem multe de făcut astăzi.

- Oh, da, ai dreptate. L-a privit cum îşi trăgea pe el un halat cu model jacquard. Eu una voi fi extrem de ocupată. Mai întîi voi mînca pîine prăjită, după care am de gînd să mă uit o vreme pe pereţi. După care, pentru variaţie, voi sta sprijinită în perne şi mă voi uita în tavan.

- Ce-ai zice de un vizitator?

- Cine?

- Domnul Ransom, detectivul. A vrut să-ţi pună cîteva

întrebări încă de cînd te-ai întors de la clinică dar i-am spus să mai aştepte pînă te mai întremezi.

- Oh. Pandora avea sentimente amestecate. Ştia că detectivul îi va pune întrebări despre vizita ei la tipografie şi despre seara în care fusese înjunghiată şi nu era tocmai dornică să retrăiască acele momente. Pe de altă parte însă, dacă aşa putea ajuta să se facă dreptate – şi să fie la rîndul ei în siguranţă – merita să facă un efort. În plus, aşa avea şi ea ceva de făcut. Spune-i să vină oricînd doreşte, i-a răspuns. Programul meu este destul de flexibil, cu excepţia orei la care îmi mănînc blancmange-ul. Atunci nu pot fi deranjată sub nici un motiv.

Capitolul 24

Pandora l-a plăcut pe loc pe Ethan Ransom, un tînăr cu o înfăţişare plăcută, cu un aer rezervat şi un simţ al umorului pe care doar rareori îl scotea la suprafaţă. Avea un aer de băieţandru care îl făcea atrăgător, poate din felul în care părul drept întunecat îi tot cădea pe frunte, poate din felul anume în care vorbea, cu un moderat accent al clasei de mijloc.

- Eu activez în serviciile secrete, le-a explicat Ransom atunci cînd s-a aşezat în salon, alături de Pandora şi de Gabriel. Facem parte şi noi din departamentul detectivilor, dar adunăm informaţii legate de chestiunile politice şi răspundem direct în faţa ministerului de Interne, nu avem un comandant de divizie. A ezitat şi ş-a cîntărit bine cuvintele: nu sînt aici în calitate oficială. De fapt aş prefera ca această vizită să rămînă confidenţială. Superiorii mei nu ar fi deloc încîntaţi, să mă exprim cu blîndeţe, dacă ar şti că am venit aici. Şi totuşi, lipsa de interes faţă de atacul asupra lady-ei St. Vincent cît şi asupra morţii doamnei O'Cairre îmi pare... remarcabilă. Nu pot sta pe margine, fără să fac nimic.

- Moartea doamnei O'Cairre? a repetat Pandora, şocată. Cînd s-a întîmplat asta? Cum?

- Acum o săptămînă. Ransom a privit-o mai întîi pe ea, apoi s-a uitat spre Gabriel. Nu vi s-a spus?

Gabriel a clătinat din cap.

- Au pretins că a fost vorba de sinucidere, a spus Ransom cu un rictus. Medicul legist a încercat să cheme un medic pentru autopsie dar atunci cînd acesta a ajuns a aflat că trupul fusese deja îngropat. Iar acum medicul legist refuză să ne dea acordul să o deshumăm. Ceea ce înseamnă că nu putem ancheta nimic Departamentul vrea să ascundă totul sub preș. l-a studiat pe amîndoi cu atenție înainte de a continua: Ja început am crezut că este vorba de indiferență sau pură incompetență, dar acum cred că este mai mult decît atît. Serviciile Secrete au distrus cu bună știință dovezile iar interogatoriul doamnei O'Cairre, atunci cînd a fost prinsă, a fost doar o mascaradă. Eu m-am dus la detectivii care au fost însărcinați cu interogatoriul și le-am spus despre vizita lady-ei St. Vincent la atelier. Și despre bărbatul pe care ea l-a văzut acolo. Nu i-au pus nici măcar o întrebare legată de asta doamnei O'Cairre.

- Soția mea era cît pe ce să moară în fața teatrului Haymarket Iar ei nu pot fi deranjați? a întrebat furios Gabriel. Dumnezeule mare, mă duc eu la Scotland Yard și îi pun pe toți pe jar!

- Puteți încerca, domnule, dar vă vor face să pierdeți timpul și atît. Nu vor acționa în nici un fel. Există atît de multă corupție la nivelul departamentului și chiar al întregii poliții că

este imposibil să ştii în cine să ai încredere. Ransom a făcut o pauză. Am continuat eu investigaţia, pe cont propriu.

- Cum pot fi de ajutor? –a întrebat Gabriel.

- De fapt aş avea nevoie de ajutorul lady-ei St. Vincent. Înainte să vă explic despre ce este vorba aş vrea să ştiţi că la sfîrşit n-o să vă convină deloc.

Gabriel l-a privit gînditor un lung moment.

- Continuă.

Ransom a dus mîna la buzunar şi a scos un carneţel care avea înăuntru cîteva hîrtii. A scos una din ele şi i-a arătat-o Pandorei.

- O recunoaşteţi, doamnă? Era în servieta cu mostre pa care aţi adus-o de la atelier.

- Da, este o bucată de hîrtie pe care am găsit-o acolo. Am crezut că este o mostră de litere tipografice. Acesta a fost motivul pentru care m-am dus în depozit după doamna O'Cairre. I-a scăpat pe jos iar eu m-am gîndit că s-ar putea să-i trebuiască.

- Nu sînt mostre tipografice, i-a spus Ransom. Ci o cheie de cod. O combinaţie de litere folosită pentru a descifra mesajele codate.

Pandora făcuse ochii mari:

- Ce palpitant!

Ransom a zîmbit.

- Este ceva obişnuit în lumea mea. Toată lumea foloseşte mesaje cifrate. Şi poliţia, şi infractorii. Avem la departament doi experţi în criptografie care lucrează cu normă întreagă pentru a decoda materialele descoperite de noi. Chipul îi

redevenise serios. Ieri am intrat în posesia unei telegrame codate care nu a putut fi decriptată cu cheia aflată la sediul nostru, dar am încercat această cheie – a făcut semn spre bucata de hîrtie – şi a funcţionat.

- Ce se spune în telegramă? a întrebat Pandora.

- A fost trimisă unui cunoscut lider al *Caipíní an Bháis*, grupul de radicali cu care avea legături şi doamna O'Cairre. În ea se vorbeşte despre recepţia care se va da mîine seară la Guildhall în onoarea prinţului de Wales. A pus cu grijă hîrtia cu cifrul la loc în carneţel. Telegrama a fost trimisă de cineva din interiorul Ministerului de Interne.

- Dumnezeule! a exclamat Gabriel, făcînd ochii mari. De unde ştii asta?

- De obicei, telegramele trimise de la Minister sînt scrise pe o hîrtie anume, care are un număr special şi care le permite să fie trimise gratuit. Un angajat de la telegraf a văzut numărul pe o telegramă codată, ceea ce contravine procedurii şi m-a anunţat imediat. A fost o neglijenţă din partea expeditorului să nu o trimită pe o hîrtie nemarcată.

- Dar de ce ar conspira cineva de la Ministerul de Interne cu anarhiştii irlandezi? a întrebat Gabriel.

- Există miniştrii în guvernul Majestăţii Sale care se opun cu înverşunare ideii autonomiei Irlandei. Ei ştiu prea bine că dacă conspiratorii irlandezi comit un act de violenţă publică, ca de exemplu asasinarea prinţului, şi-ar distruge orice şansă la autonomie. Ar urma represalii în masă împotriva irlandei, deportarea a mii de irlandezi din Anglia. Ar fi exact ceea ce-şi doresc militanţii anti-autonomie.

- Dar ce legătură au toate astea cu mine? a întrebat Pandora.

Ransom s-a încruntat şi s-a aplecat puţin, unindu-şi vîrfurile degetelor de la cele două mîini.

- Cred că bărbatul pe care l-aţi văzut în depozit va fi şi el la recepţie, doamnă. Cred că lucrează la Ministerul de Interne. Iar acum, că doamna O'Cairre nu mai este, sînteţi singura care îl poate identifica.

Gabriel a fost cel care a răspuns, înainte ca Pandora să aibă timp să reacţioneze. Nu a ridicat tonul, dar era ca şi cum ar fi strigat:

- Du-te naibii, Ransom, Chiar crezi că te-aş lăsa să pui în pericol viaţa soţiei mele? Ţi-ai ieşit complet din minţi.

- Nu trebuie să facă nimic, doar să participe la recepţie, chiar şi numai pentru cîteva minute şi să-mi spună dacă îl vede acolo, i-a răspuns Ransom. În clipa în care mi-l arată o puteţi scoate de acolo, în siguranţă.

- Aş avea ocazia să ies puţin din casă, a încercat Pandora să fie rezonabilă.

Soţul ei i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

- Să ajuţi la dejucarea unui asasinat la viaţa prinţului de Wales nu este o afurisită de ocazie de a ieşi puţin din casă!

- Domnule, a intervenit R, dacă există o conspiraţie majoră, aşa cum bănuiesc eu că este, lady St. Vincent nu va fi în siguranţă pînă cînd acest bărbat nu va fi identificat şi arestat. Va trebui să o păziţi minut de minut, să nu mai iasă în public pe termen indefinit.

- Nu am o problemă cu asta, i-a răspuns Gabriel.

- Dar am eu, a spus cu blîndeţe Pandora. I-a căutat privirea soţului ei şi i-a zîmbit slab în semn de scuză. ŞtiI bine asta.

- Nu va fi ca tine de data asta, i-a spus Gabriel pe un ton plin de duritate. Indiferent ce vei spune sau ce vei face, aşa ceva nu se va întîmpla.

- Cine ar fi crezut că la prima mea ieşire îl voi vedea pe prinţul de Wales? a spus Pandora în timp ce cobora din trăsură în faţa clădirii primăriei, Guildhall.

- Chiar, cine? i-a răspuns morocănos Gabriel. A ajutat-o cu mare grijă să coboare în timp ce Dragon s-a asigurat că fustele ei nu atingeau roata sau uşa trăsurii. Era îmbrăcată într-o rochie roz din satin, iar fustele erau bogat împodobite cu fir de aur. Un şal din voal auriu îi completa corsajul şi îi ascundea micul bandaj de pe umăr.

S-a uitat spre Dragon care părea la fel de încîntat de situaţie ca şi soţul ei.

În ciuda expresiei lui posace, lui Dragon îi stătea bine în hainele elegante de seară care fuseseră cumpărate şi ajustate cu o viteză uimitoare la Winterborne's. Conveniseră cu toţii că era mai bine să-i însoţească pe Pandora şi pe Gabriel înăuntru şi că nu atrăgea foarte tare atenţia dacă era îmbrăcat elegant.

- Nu ai de ce să-ţi faci griji, i-a spus Pandora cu o încredere pe care nu o simţea în realitate. Vom intra în clădirea primăriei, eu vi-l voi arăta pe bărbatul din depozit, în caz că este aici, după care ne vom întoarce cu toţii acasă.

- Este o idee nebunească, a murmurat Gabriel.

Dragon nu a spus nimic, dar din expresia lui se vedea că era complet de acord cu el.

- După cum a remarcat şi domnul Ransom, i-a spus Pandora lui Gabriel, voi fi mai în siguranţă atunci cînd colaboraţionistul va fi prins. Iar domnul Ransom a fost de acord să te lase cinci minute singur cu el, deşi chiar nu înţeleg ce ai avea de discutat cu un om atît de îngrozitor.

- Nu vom sta de vorbă, i-a răspuns scurt Gabriel.

Au traversat curtea pavată cu calcar şi au ajuns la imensa intrare boltită în Guildhall, o clădire minunată construită în secolul al XV-lea. Restaurările recente îi redaseră graţia gotică dar îi aduseseră în plus o serie de stiluri noi şi de ornamente. Guildhall era folosit pentru diverse evenimente, inclusiv banchete şi adunări publice găzduite de primar, dar şi pentru baluri şi recepţii ale familiei regale.

O mulţime impresionantă se adunase în curte. Oamenii în veşminte strălucitoare se înghesuiau deja la intrarea din aripa vestică.

Pandora a privit impresionată în jur:

- Cred că sînt peste două mii de invitaţi.

- Aproape trei mii, i-a spus Gabriel. La naiba! Dacă eşti prinsă în aglomeraţie, dacă te loveşte cineva din greşeală...

Ea s-a agăţat de braţul lui.

- Nu mă dezlipesc de tine.

Un minut mai tîrziu l-au văzut şi pe Ethan Ransom apropiindu-se, suplu şi elegant în costumul de seară. Pandora

l-a privit cu mare atenție pentru că i se părea că vedea ceva familiar la el. Poate felul în care mergea sau forma capului său.

- Ce ciudat! a murmurat.

- Ce este? a întrebat-o Gabriel.

- Am avut senzația că am mai avut această experiență... că am retrăit ceva ce s-a întîmplat deja. S-a strîmbat. Doctorița Gibson m-a avertizat să mă aștept la asta timp de cîteva săptămîni, ca efect al anesteziei.

Ransom s-a apropiat de ei și a făcut o plecăciune în fața Pandorei.

- Bună seara. Sînteți o apariție, doamnă.

Ea a zîmbit și a făcut o reverență.

- Domnule Ransom.

Pe cînd se apropiau de ușă, Gabriel a întrebat:

- Nu ar trebui să fie mai mulți ofițeri în uniformă, dat fiind că sînt atîția oameni strînși aici? Pînă acum am văzut doar doi.

- Ar trebui, i-a răspuns ironic Ransom. O spectaculoasă lipsă de polițiști, nu credeți? S-a uitat la gărzile călare și la ofițerii îmbrăcați în uniformele de gală și a adăugat: nu au arme adevărate. Din fericire însă, la cîte fireturi și medalii afișează, îi vom orbi cu siguranță pe anarhiști, în cazul în care aceștia vor ataca.

Au intrat în clădirea primăriei și au străbătut coridorul lung și larg care dădea în sala mare. Era un spațiu care îți tăia răsuflarea, cu tavane boltite din lemn de stejar și lambriuri elegante în formă de ferestre gotice. O podea falsă din lemn fusese întinsă peste pardoseala din piatră, ca să dea aerul unui conac vechi. Sala dreptunghiulară avea opt arcade, în

extremitatea vestică se afla orchestra şi un podium imens fusese instalat în capătul ei estic. Pe acest podium, imitaţii de coloane din marmură formau lateralele unei arcade, cu rîuri de flori curgînd luxuriant. Două scaune grele, aurii fuseseră aşezate în partea din faţă a podiumului.

Pandora şi-a rotit privirea prin mulţime. Sala era înţesată de oameni şi alţii continuau să sosească. Chiar dacă bărbatul de la depozit era aici, cum să reuşească să-l vadă cînd se întîmplau atîtea în jurul ei? Sute de cupluri valsau pe muzica exuberantă a orhestrei. Oamenii se strîngeau în grupuri, rîdeau şi sporovăiau. A început să audă un ţiuit în ureche şi a ridicat mîna, încercînd să-l alunge.

Gabriel a condus-o spre unul din pereţii sălii.

- Încearcă să priveşti sala pe secţiuni, i-a şoptit la urechea sănătoasă.

S-au deplasat încet de jur-împrejur, oprindu-se adesea pentru a schimba amabilităţi cu diverse cunoştinţe. Gabriel i-a prezentat pe puţin o sută de oameni. Sau cel puţin ei atîţia i-au părut. Gabriel avea o memorie impresionantă, ţinea minte nume şi detalii, nu uita să întrebe de mătuşa cuiva, care era bolnavă, sau să se intereseze de progresele făcute de un domn mai în vîrstă care îşi scria memoriile. Principalul subiect de discuţie a fost însă, deloc surprinzător, atacul asupra Pandorei. Se presupunea că fusese o tentative de jaf care se sfîrşise prost, lumea îl considera şocant şi abominabil şi îi arăta simpatie şi interes. Atît de multă atenţie o făcea pe Pandora să se simtă stînjenită, dar Gabriel susţinea cu brio conversaţiile.

Orchestra cînta minunat, muzica plutea prin aer de parcă ar fi avut aripi. După o serie de valsuri a început o nouă melodie, ale cărei prime acorduri i-a făcut pe amîndoi să izbucnească în rîs. Era „Sally In Our Alley" cîntată pe ritm de vals.

Peste umărul lui Gabriel, la capătul estic al sălii, Pandora a zărit un bărbat cu părul de culoarea pălăriilor de paie. Zîmbetul i-a pierit de pe chip. Speriată, s-a lipit de Gabriel, ascunzîndu-se după el, după care a aruncat o nouă privire. I-a recunoscut fața lată, bărbia proeminentă și tenul palid.

- L-ai văzut? a întrebat-o Gabriel.

Pandora a dat din cap.

- Tocmai ce-a ieșit de după podium. A respirat adînc și a continuat: acum se îndreaptă spre partea de nord a sălii.

Gabriel s-a întors să se uite la bărbat. Ochii îi aruncau scîntei.

Ransom li s-a alăturat imediat, zîmbind de complezență ca să nu atragă atenția.

- El este? a întrebat aruncînd o privire spre bărbatul cu părul deschis la culoare.

Pandora a încuviințat.

- Este domnul Nash Prescott, a spus Ransom. Subsecretar la Ministerul de Interne. Mai primesc ocazional ordine de la el.

Pandora s-a mai uitat o dată la bărbat. Acesta tocmai ieșea pe una dintre uși.

- Pleacă, a spus Gabriel.

- Al naibii să fiel a murmurat Ransom și a pornit după el, printre cuplurile care valsau, provocînd cîteva coliziuni minore.

- Mă întreb ce făcea în spatele podiumului? a întrebat Pandora.

- Voi afla imediat. Gabriel a întors-o cu fața spre Dragon, care se apropiase. Păzește-o, i-a spus. A zărit o bancă din piatră, aflată sub una dintre arcade. Pandora, du-te și stai acolo cîteva minute.

- Aș prefera... a început ea dar el se îndepărta deja.

Pandora a privit încruntată în urma lui.

- Ce să vezi? a oftat apropiindu-se de bancă. M-am întors la ascunsul prin colțuri, la baluri.

Dragon nu i-a răspuns. Se învîrtea neliniștit în jurul ei.

Pandora privea cuplurile dansînd, le admira grația și rapiditatea. Îi plăcea felul în care fustele bogate se încolăceau între picioarele domnilor înainte de a se roti în direcție opusă. O femeie grațioasă s-a împiedicat ușor de o bucată din podea, la numai cîțiva metri de ea, dar partenerul a ajutat-o imediat să se redreseze. Pandora se simțea deja mult mai bine. Dacă o femeie atît de desăvîrșită mai greșea în timpul dansului...

Gîndurile i-au fost întrerupte de Dragon care se postase lîngă bancă. Și-a trecut ușor mîna peste lambriuri, l-a împins pe unul, apoi l-a ciocănit de cîteva ori.

- Ce cauți? l-a întrebat, uimită.

-Nu știu. Continua să se învîrtă, neliniștit.

- De ce nu te așezi?

- Nu pot.

- De ce nu?

- Am o mîncărime.

- Dragon, să ştii că te înţeleg, dar unui lacheu chiar nu îi este permis să vorbească despre chestiuni personale...

- Nu e genul acela de mîncărime. Iar în seara asta sînt bodyguard, nu lacheu.

- Ai dreptate, i-a răspuns Pandora. De fapt, să ştii că arăţi ca un gentleman perfect. A observat că o a doua pereche avea dificultăţi la dans exact în acelaşi loc. De data aceasta domnul a fost cel care s-a împiedicat, ca şi cum pantoful i se prinsese între două scînduri ale podelei. Poate că te va remarca vreo doamnă drăguţă, din cealaltă parte a sălii, a continuat Pandora. Şi-şi va spune: „cine este străinul acela cu barbă? Mi-aş dori să mă invite la dans."

- Eu nu dansez.

- Nici eu. Mai multe cupluri au trecut pe lîngă ei în pas de vals iar Pandora s-a încruntat cînd o altă femeie s-a împiedicat, tot acolo. Dragon, cît de greu ţi-ar fi să ridici una din scîndurile din podea?

- Nu mi-ar fi greu deloc. Este o podea falsă. Dar n-o să le convină să fac asta în timpul dansului.

- Poate că între două melodii m-ai putea ajuta să mă uit la ceva. Am văzut trei perechi împiedicîndu-se în acelaşi loc. Exact acolo. Sînt sigură că este o scîndură bătută prost. Dar acum înţeleg ce-ai vrut să spui cu mîncărimea aceea.

Acordurile valsului s-au stins iar orchestra a intonat „Dumnezeu să o salveze pe Regină", marcînd intrarea în clădire a prinţului de Wales. Aşa cum o cerea eticheta, toată lumea s-a ridicat în picioare şi a cîntat imnul.

Numai Dragon nu era deloc preocupat de etichetă. Şi-a croit drum printre perechile care cîntau cu foc, studiind fiecare scîndură. Pandora i s-a alăturat şi ea. Pantofii ei aveau talpa subţire, aşa că ştia că va simţi imediat scîndura desprinsă.

- Aici este, i-a şoptit lui Dragon, testînd scîndura cu piciorul. Cîţiva oameni i-au aruncat priviri deranjate – era de neconceput ca cineva să nu intoneze imnul.

Dragon a băgat mîna în buzunarul costumului elegant, a scos un şpiţ din metal şi a îngenunchiat pe podea.

Patru trompetişti şi-au făcut apariţia, urmaţi de alţi patru maeştri de ceremonii cu baghete argintii. Orchestra cînta în timp ce primarul şi soţia lui se îndreptau spre podium, urmaţi de consilieri.

Cînd Dragon a tras de marginile scîndurii oamenii din jur au început să protesteze.

- Pot să te întreb ce faci aici? l-a întrebat un bărbat. Deranjezi discursul primarului şi în plus... S-a oprit cînd Dragon a smuls scîndura şi a pus-o deoparte.

Pandora s-a uitat la şirul de cilindri din alamă înghesuiţi între podeaua falsă şi pardoseală.

- Ce sînt acestea? l-a întrebat pe Dragon, deşi se temea că ştia deja răspunsul. Sper că este un sistem de ventilaţie.

- Da, asta este, a şoptit în barbă Dragon, ridicînd o altă scîndură şi cînd la iveală un alt şir de cilindri strălucitori. Or să ventileze de tot acoperişul, aruncîndu-l în aer.

- Bombă! a strigat un bărbat din apropiere. Sub podea sînt bombe!

Muzica s-a oprit iar în clădire s-a instalat haosul. Strigăte

tăiau aerul în timp ce mulțimea se îmbrîncea spre uși. Pandora rămăsese pe loc, uluită. Dragon a sărit în picioare și a tras-o lîngă el, protejînd-o de năvală.

- Unde este lordul St. Vincent? a întrebat ea. Îl vezi?

I-a fost imposibil să audă răspunsul lui Dragon, pe deasupra vacarmului.

Oamenii își ieșiseră din minți, împingeau, își făceau loc cu coatele, se îmbrîncеau spre uși. Pandora s-a tras mai aproape de Dragon. Cîteva clipe mai tîrziu a simțit brațele lui Gabriel învăluind-o și s-a întors orbește spre el. Fără vreun cuvînt, el a ridicat-o în brațe și a dus-o lîngă perete în timp ce Dragon îi bloca pe cei care se împingeau în ei.

S-au refugiat toți trei sub una dintre arcade iar Gabriel a lăsat-o pe Pandora cu picioarele pe podea. Ea s-a agățat de reverele lui și l-a privit disperată.

- Gabriel, trebuie să ieșim imediat de aici.

- Este în regulă.

- Nu este deloc în regulă, a insistat ea. Sub podea sînt bombe, înșirate ca sardinele într-o conservă. O conservă care este pe cale să explodeze în mii de bucăți.

Gabriel a dus mîna la buzunar și a scos un obiect bizar... un fel de ceas atașat de un mic cartuș metalic.

- L-am găsit sub una din scîndurile slăbite, în spatele podiumului.

- Ce este?

- Este un mecanism de alarmă la care a fost atașat un detonator. Era potrivit să detoneze încărcătura.

- Și nu o mai face? l-a întrebat îngrijorată Pandora.

- Nu, pentru că l-am desprins de bombe, slavă Domnului. Gabriel s-a uitat spre Dragon. Mulțimea s-a mai dispersat la ușa dinspre nord. Să mergem. Ai grijă să nu se izbească cineva de ea.

- Sînt mai îngrijorată pentru bombe decît pentru o îmbrînceală-două, i-a spus Pandora. El a cuprins-o de talie și au pornit. Cu Dragon alături, au trecut de ușă și au ieșit în curtea din spatele primăriei, cea care dădea în strada Basinghall. Pandora a răsuflat ușurată cînd au ajuns în sfîrșit în aer liber.

Afară domnea haosul, oamenii alergau panicați în toate direcțiile. Agenți călare galopau înainte și înapoi, trăsuri pline cu polițiști soseau în trombă. Aceștia își foloseau la maximum fluierele, transmițîndu-și diverse semnale prin șuierăturile lor ascuțite. Pandora, care stătea cu capul lipit de reverul lui Gabriel l-a auzit întrebînd:

- L-ai pierdut pe Prescott?

A întors capul și l-a văzut pe Ethan Ransom. Părea obosit, așa cum se simțea de fapt și ea. Dragon i-a întins în tăcere mecanismul cu ceas. Ransom l-a examinat învîrtindu-l în palmă și a răspuns:

- L-am urmărit pe strada Gresham și l-am încolțit la depozitele General Railway Goods. Dar cînd să pun mîna pe el, a... Ransom s-a oprit și a clătinat neputincios din cap. Stricnină, a spus. A înghițit cîteva pastile chiar în fața mea. Îmi pare rău, domnule, dar se pare că nu vei mai putea rămîne singur cu el pentru cinci minute. A îndesat mecanismul cu ceas în buzunarul său. Numai Dumnezeu știe cît de departe au ajuns,

cine din Ministerul de Interne mai este implicat. Prescott nu a acționat singur.

- Ce vei face acum? l-a întrebat Gabriel.

Ransom a zîmbit amar.

- Nu știu încă. Dar orice aș decide, trebuie să acționez cu grijă.

- Dacă te pot ajuta în vreun fel... a început Gabriel.

- Nu, l-a întrerupt Ransom. Este mai bine ca drumurile noastre să se despartă pentru totdeauna. Acum, că Prescott e mort, lady St. Vincent este în siguranță. Cu cît aveți mai puțin de-a face cu mine, cu atît mai bine. Nu discutați cu nimeni despre evenimentele din seara aceasta. Nu pomeniți nimic despre vizita făcută de mine la dumneavoastră acasă.

- Nu ne vom revedea niciodată? l-a întrebat Pandora, ușor dezamăgită.

Ochii i-au zîmbit cu căldură cînd a privit-o:

- Dacă ține doar de mine, nu.

Ransom a dat mîna cu Dragon dar a ezitat atunci cînd s-a întors din nou cu fața spre Gabriel. De obicei, bărbații își strîngeau mîinile doar dacă erau de același rang.

Gabriel i-a întins primul mîna și i-a strîns-o cu putere:

- Succes, Ransom.

Detectivul a făcut un semn scurt din cap și a dat să plece.

- Vreau să te mai întreb un singur lucru, a spus Gabriel.

Ransom a ridicat întrebător o sprînceană.

Gabriel îl privea atent:

- Ce legătură ai cu familia Ravenel?

Pandora se uita uimită cînd la soţul ei, cînd la Ethan Ransom, care a ezitat înainte să răspundă:

- Niciuna. De ce întrebaţi?

- Cînd te-am văzut prima oară am avut impresia că ai ochii negri. Dar ei sînt de fapt de un albastru închis, mărginiţi cu negru. În toată viaţa mea am văzut doar patru persoane care să aibă asemenea ochi, şi toţi se numesc Ravenel. A făcut o pauză. Iar acum tu.

Ravenel a rîs.

- Tatăl meu era gardian la închisoare. Iar profesia mamei mele nu poate fi pomenită în prezenţa unei doamne. Nu sînt un Ravenel, domnule.

- Ce crezi că se va întîmpla cu domnul Ransom? a întrebat Pandora în timp ce erau în trăsură şi se întorceau acasă. Dragon se urcase pe banchetă lîngă vizitiu, aşa că era doar cu Gabriel. Se cuibărise la umărul soţului ei, iar el o mîngîia alene.

- Este într-o postură dificilă, i-a răspuns Gabriel. Nu este deloc uşor să acuzi un oficial guvernamental de terorism.

Pandora s-a încruntat îngrijorată.

- Gabriel... a făcu o pauză şi a căscat prelung. Chiar crezi că există o legătură între domnul Ransom şi familia mea?

- Ar fi o coincidenţă destul de stranie, a recunoscut el. Dar au existat anumite momente în care mi s-a părut că văd ceva familiar în expresia lui, în gesturile lui.

- Da, am observat şi eu asta. S-a frecat la ochi. L-am plăcut, să ştii. Sper să-l revedem cîndva, deşi el a spus altceva.

- Tot ce se poate. Gabriel a tras-o în poala lui şi a aşezat-o cît mai confortabil. Odihneşte-te. Ajungem curînd acasă şi te duc direct în pat.

- Numai dacă vii şi tu cu mine. I-a atins buzele cu vîrful degetelor şi i-a şoptit ispititor: o să merite, să ştii.

- Îţi apreciez intenţia, i-a spus el părînd amuzat. Dar eşti deja pe jumătate adormită.

- Nu sînt obosită, a insistat Pandora, cuprinsă de un val de iubire pentru el. Era partenerul ei, amantul şi soţul ei – tot ce nu ştiuse că-şi dorea. Creierul meu vrea să rămînă treaz.

- Abia îţi mai ţii ochii deschişi, a ironizat-o el cu blîndeţe. Aş prefera să aştept pînă dimineaţă, să mă asigur de participarea amîndurora.

- Îţi arăt eu ţie participare! I-a ameninţat ea. O să te seduc, o să te obosesc atît de mult că...

- Uşurel, pirat mic. Gabriel i-a zîmbit şi i-a mîngîiat părul iar ea s-a relaxat. Avem suficient timp pentru toate. Sînt al tău şi în noaptea asta şi mereu, indiferent de ce ne va rezerva viaţa, cu bune şi cu rele, cu o mie de lovituri ale sorţii. Vocea îi era caldă şi catifelată. Tot ce-mi doresc acum este să te ţin în braţe, Pandora... inima mea, valsul meu lin, destinul meu. Lasă-mă să-ţi veghez visele în noaptea asta... iar mîine dimineaţă te voi adora aşa cum meriţi. Ce zici de asta?

Da. Oh, da. Adoraţia suna bine. Şi să doarmă îi suna bine. Pandora s-a simţit deodată prea obosită ca să mai scoată vreun cuvînt. Mintea îi aluneca într-un întuneric dulce, ca o pătură moale, în timp ce braţele lui o ţineau aproape. L-a simţit

şoptindu-i ceva în urechea bolnavă, dar de data aceasta îi ghicea exact cuvintele... şi a adormit zîmbînd.

Epilog

6 decembrie 1877

- Nu te mișca, i-a spus Garrett Gibson, trăgînd cu blîndețe de lobul urechii Pandorei în timp ce-i poziționa în ureche vîrful unui otoscop din metal. S-a uitat prin lentilele unui microscop iar Pandora a rămas întinsă pe o parte pe masa din piele.

Consultul de pînă atunci scosese la iveală faptul că urechea stîngă a Pandorei putea detecta ticăitul unui ceas de buzunar de la o distanță de un centimetru și o voce răstită de la doi metri distanță. Iar șoaptele nu le putea auzi deloc, indiferent de distanță.

Continuînd să țină otoscopul în urechea Pandorei, Garrett a luat un creion și a schițat o diagramă.

- Acesta este timpanul tău, a murmurat. Se vede perforația ca urmare a loviturii din copilărie, dar ai și sechele ale unei inflamații cronice. Timpanul se poate regenera, pentru că celulele lui se reproduc, asemenea celulelor pielii, drept pentru care acest tip de perforație se vindecă rapid în majoritatea cazurilor. Mai există însă și cazuri ca acesta, mai ales atunci cînd

sînt însoţite de o infecţie gravă. A scos cu grijă tubul din urechea Pandorei iar aceasta s-a ridicat şi s-a întors cu faţa spre ea.

- Se poate face ceva? a întrebat Pandora.

- S-a întîmplat cu mulţi ani în urmă, drept pentru care nu mă aştept ca auzul să-ţi revină complet. Totuşi, cred că poate fi îmbunătăţit simţitor. În plus, se vor reduce drastic sau chiar se vor elimina în totalitate acufenele şi ameţelile.

Pandora era încîntată.

- Adevărat?

- Vei începe prin a-ţi clăti zilnic urechea cu soluţie antiseptică pentru a încuraja vindecarea. După o săptămînă va trebui să revii pentru o nouă consultaţie şi-ţi voi aplica nitrat de argint la marginile perforaţiei, pentru a stimula regenerarea noului ţesut.

- Cum vei reuşi să faci asta?

- Voi aplica un strop de nitrat de argint în vîrful unei sîrmuliţe din argint şi o voi aplica acolo, preţ de cîteva secunde. Nu te va durea deloc. Dacă dintr-un anumit motiv acest tratament nu se va dovedi pe cît de eficient mă aştept eu să fie, mă voi consulta cu un coleg care foloseşte cu succes membrane din colagen pentru a „cîrpi" timpanele perforate.

- Dacă aş simţi o îmbunătăţire cît de mică ar fi... Pandora a făcut o pauză, căutînd cuvîntul potrivit. Ar fi *o magie*!

Garrett a zîmbit.

- Nu există magie, doamna mea. Ci doar pricepere şi ştiinţă.

- Foarte bine. Spune-i cum doreşti, i-a zîmbit Pandora. Dar rezultatul este acelaşi.

Cînd consultaţia a luat sfîrşit, Pandora a intrat alături, la Winterborne's, cu Dragon pe urme. Era Sfîntul Nicolae, ziua în care în mod tradiţional magazinul îşi etala bradul de Crăciun în holul central, sub domul din sticlă pictată. Oamenii veneau de la mulţi kilometri distanţă să vadă bradul înalt de optsprezece metri împodobit cu panglici strălucitoare, figurine minunate şi alte ornamente, pe fiecare creangă.

Strada Cork era înţesată de cumpărători cărînd pachete imense şi de copii mîncînd tot soiul de dulciuri. Se înghesuiau cu toţii în faţa vitrinelor magazinului. Într-una din ele stătea un artist care picta felicitări de Crăciun care puteau fi cumpărate înăuntru, iar într-alta erau trenuri de jucărie alergînd pe şine în miniatură. Dar cea mai apreciată era vitrina cu delicatese şi dulciuri care avea în centrul ei un carusel imens din turtă dulce cu acoperişul din bomboane colorate, cu călăreţi din turtă dulce pe caii din turtă dulce.

Odată ce au intrat în magazin, Dragon i-a luat pelerina Pandorei împreună cu mănuşile şi s-a retras într-un colţ. Purta livrea, aşa cum făcea de fiecare dată cînd considera că era o ocazie mai specială. Azi, la o săptămînă după ce jocul Pandorei ajunsese pe tejghelele magazinului universal, crezuse necesar să îmbrace hainele pe care le ura atît de mult, albastre cu auriu. Îşi însoţea stăpîna care dorea să afle ultimele informaţi despre vînzări de la şeful departamentului de jucării.

Cu un nod de îngrijorare în stomac, Pandora se învîrtea printre exponate. A privit o băcănie în miniatură, exact de mărimea potrivită pentru copii, cu tejghele, sertare, un cîntar adevărat şi legume şi fructe artificiale. S-a uitat apoi la serviciile

pentru ceai din porțelan, la casele de păpuși, la cărți, trenulețe, pistoale de jucărie și păpuși. A zîmbit cînd a văzut două fetițe care se jucau cu un cuptor complet echipat cu oale și tigăi de jucărie.

Pînă de Crăciunul viitor Pandora plănuise să realizeze alte două jocuri pe planșetă, un set de cuburi cu litere și animale și un joc de cărți avînd drept tematică o poveste cu zîne. Ceea ce nu-i mărturisise nimănui cu excepția lui Gabriel era dorința de a scrie o carte pentru copii. O povestire simplă dar antrenantă. Și pentru că nu era suficient de pricepută la desen, ca să o poată ilustra singură, trebuia să găsească un artist...

Atenția i-a fost atrasă de un grup de copii care îl înconjuraseră pe Dragon, încercînd să ajungă la raftul de cărți din spatele acestuia. El nu s-a clintit. Dragon nu știa aproape nimic despre copii. Cei trei băieți și cele două fetițe care abia dacă îi ajungeau pînă la talie își tot lungeau gîturile, uimiți de înălțimea neobișnuită a acelui bărbat musculos îmbrăcat în catifea albastră care purta barbă și avea o cicatrice pe față.

Pandora a zîmbit și s-a apropiat de copii. S-a lăsat în jos și i-a întrebat în șoaptă:

- Știți cine este? Copii s-au întors spre ea cu ochi mari, curioși. Este căpitanul Dragon, cel mai brav și mai de temut pirat care a navigat vreodată. Văzîndu-i pe copii fremătînd de interes, a ignorat privirea mustrătoare a lui Dragon și a adăugat: sirenele i-au cîntat serenade și s-a bătut cu o sepie uriașă. A avut ca animal de companie un pui de balenă care îl urma peste tot, în urma vaporului și-i cerea mereu biscuiți.

Unul dintre băieți s-a uitat la chipul întunecat al lui Dragon și a întrebat mirat:

- Dar de ce este îmbrăcat ca un lacheu?

- Rău de mare, i-a mărturisit cu regret Pandora. După atîta timp petrecut în larg, nu a mai putut suporta. Așa că acum este lacheu și, în zilele lui libere, este pirat de uscat.

Copiii s-au adunat temători în jurul uriașului cu chip de piatră.

- Ai un picior de lemn? l-a întrebat unul din ei.

- Nu, a mîrîit Dragon.

- Ai fost obligat de ceilalți pirați să sari în mare, drept pedeapsă?

- Nu.

- Cum o cheamă pe balena ta?

Dragon părea disperat. Înainte să apuce să le răspundă, Pandora a spus grăbită:

- O cheamă Bubbles.

- *Îl* cheamă, a corectat-o Dragon. Îl cheamă Splasher.

Extrem de amuzată, Pandora s-a retras dar copiii au continuat să încerce să-i smulgă informații... da, văzuse odată o sirenă cu părul verde. Cînta așezată pe o stîncă, în soare. În ceea ce privește comoara îngropată... ei bine, presupunînd că ar avea un cufăr cu monede de aur ascuns într-un loc secret, în nici un caz n-o să recunoască asta. Numai piraților neserioși se lăudau cu așa ceva. În timp ce Dragon îi amuza pe copii – sau invers – Pandora a decis că era timpul să afle cum merseseră vînzările.

Și-a îndreptat umerii, a trecut de cealaltă parte a pomului de Crăciun... și s-a oprit văzînd silueta înaltă și subțire a soțului

ei. Stătea pe jumătate așezat, pe jumătate sprijinit de o vitrină, cu gleznele încrucișate nonșalant. Emana o dezinvoltură aristocratică și o rece senzualitate, lumina dată de candelabrele de deasupra capului păreau să-i arunce scîntei în păr. A zărit-o și i-a zîmbit în timp ce ochii lui albaștri ca iarna au părut să ardă înăbușit.

După reacțiile doamnelor din jur, aflate la cumpărături, a fost de mirare că nici una nu a leșinat. Pandora s-a apropiat surîzătoare:

- Domnule?

- Știam că vei veni aici după consultație. Și în timp ce te așteptam... am auzit zvonuri despre o anumită femeie de afaceri al cărei stoc de jocuri s-a epuizat în mai puțin de o săptămînă.

Pandora a clipit nedumerită.

- S-au dat toate? Toate cele cinci sute?

Gabriel s-a ridicat și s-a dat deoparte din fața vitrinei goale pe care era afișat un bilet:

Jocul sezonului, ***Febra cumpărăturilor din magazinul universal,*** *va reveni curînd în stoc.*

- Acum cîteva minute am stat de vorbă cu Winterborne, a continuat Gabriel. Inima lui mercantilă sîngerează că nu are stocuri suficiente pentru un produs atît de căutat. Vrea cît de multe jocuri poate produce mica ta fabrică.

Pandora socotea deja:

- Va trebui să mai angajez cîteva femei şi să o numesc pe Ida şefă...

- Ida, camerista?

- Da. Îşi doreşte de luni bune această slujbă şi am tot amînat-o, dar acum nu mai am încotro. Văzîndu-i nedumerirea, i-a explicat: prin septembrie am făcut greşeala să-i reproşez că-i place tare mult să le spună altora ce să facă şi că, mai mult ca sigur, ar fi tare fericită dacă ar avea o echipă de femei pe care să le conducă. Iar ea a fost încîntată de idee.

- Şi de ce ar fi asta o problemă?

Pandora i-a aruncat o privire plină de suferinţă.

- Părul meu este atît de drept şi de alunecos că nu-l pot ondula cu nici un chip. Ida este singura care reuşeşte să mi-l aranjeze. Nu am crezut niciodată că va trebui să aleg între părul meu cel îngrozitor şi afacerea mea.

Gabriel s-a apropiat şi i-a adulmecat şuviţele de la tîmplă.

- Îmi place părul tău, i-a şoptit. Cînd îl răsfir printre degete e ca un miez de noapte.

Ea s-a întors şi i-a zîmbit:

- Nu e cazul să fii romantic în mijlocul magazinului.

- De ce? Nu funcţionează?

- Ba da, tocmai asta e problema.

Pandora a dat ocol vitrinei iar Gabriel a urmat-o.

- Ce-a spus doctoriţa Gibson despre urechea ta?

Pandora a zîmbit larg.

- Spune că mă voi simţi mai bine după tratament. N-o să-mi mai ţiuie urechea, n-o să-mi mai pierd echilibrul şi nici n-o să mă mai tem de întuneric.

Privirile li s-au întîlnit într-un moment de triumf şi încîntare. Gabriel a întins mîna şi a prins-o de încheietură.

- Vino încoace, i-a spus în şoaptă, trăgînd-o uşor.

I-a văzut strălucirea din ochi şi a roşit, iar inima i-a bătut cu mai multă putere.

- Nu de faţă cu atît lume, domnule, l-a rugat şoptit.

- Atunci găseşte repede un colţ unde să te pot săruta cum trebuie.

Îmbujorată, Pandora a pornit printre valurile de cumpărători, cu soţul pe urmele ei. S-a oprit să-i lase pe cîţiva să treacă şi l-a auzit şoptindu-i la urechea sănătoasă:

- Indiferent de ce se va întîmpla, iubirea mea, ştii că nu mai trebuie să-ţi fie frică de întuneric. Eu voi fi mereu lîngă tine să te susţin.

Cu degetele înlănţuite cu ale lui, Pandora şi-a spus că, indiferent cît de inteligentă ar fi fost doctoriţa Garrett Gibson, se înşela într-o privinţă. Exista magie pe lume.

Cu acest gînd în minte, Pandora, lady St. Vincent s-a întors şi şi-a sărutat soţul chiar în mijlocul magazinului. Iar el, un bărbat evident vrăjit de soţia lui, i-a răspuns la sărut.

Sfîrşit